

စတုပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ပန်းလက်ဆောင်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆန်း
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၅၀၀ ကျပ်
- အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

ပန်းလက်ဆောင်

၈၉၅ • ၈၃

မယ်ခိုင်
ပန်းလက်ဆောင် / မယ်ခိုင် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။
၂၉၄ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ × ၁၈ စင်တီ။
(၁) ပန်းလက်ဆောင်

အွန်လိုင်းပေါ်က သူ့မျက်နှာ
အပြုထက်၌ မာန်ဝင့်လို့နေတယ်။
ခနဲတာလား။
ရွဲတာလား။
လှောင်ပြောင်တာလား။
သရော်တာလား။
ဝေခွဲမတတ်တဲ့ သည်အသည်း
အခါခါ ငိုမိတော့လည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သရော်မိပြန်တယ်။
အကြိမ်ကြိမ် အသည်းကွဲတော့လည်း
လှောင်ရယ်မိပြန်တယ်။
အဖန်ဖန် ချစ်စကားဆိုမိတော့လည်း
ခနဲတတ်လာပြန်တယ်။
ဪ...
ကိုယ်က မှန်လိုလူပါလား နော်။

အခန်း (၁)

လေနေအေးက မနို့တရို့ ကျီစယ်လေသောအခါ အိုမင်း၏ရော်
နေပြီဖြစ်သော ရွက်ကြွေတို့သည် တစ်ဖန်ပြန်၍ လေထုနှင့် အဆက်
အသွယ်ရသွားပြန်သည်။

လေထုသည် ဂီတကိုများ ပေးစွမ်းလေရောသလားမသိ။
ရော်ရွက်ဝါများသည် လေနေအေး၏တေးသံချိုအောက်တွင် ယိမ်းနွဲ့
လျက် ကခုန်မြူးတူးနေကြကုန်သည်။

တိမ်တိုက်ကြား ငုံ့လျှိုးပျောက်ကွယ်ရန် စိုင်းပြင်နေသော
နေမင်းသည် သံယောဇဉ်ကြီးစွာပင် နတ်၊ လူ၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့
အား လှမ်း၍ ကြည့်နေရှာသေး၏။ ဪ အမှောင်ထုကိုများ စိတ်မချ

နိုင်ဖြစ်နေရှာရောသလား။ စိတ်ချလက်ချသွားပါ နေမင်းရယ်။ မင်း မရှိတော့လည်း မင်းချဲ့သံယောဇဉ်ရပ်ဝန်းကို လမင်းက ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်ဟု လေထုက ပြောနေသည့်အလား တိုက်ခတ် ဝိုက်ခတ်ပြလေသည်။

တန်ခိုးရှင် လေမင်းသားသည် တိမ်တိုက်အတွင် ဖန်ဆင်းပြီး အလင်းနှင့်နေမင်းတို့ကြားမှ သံယောဇဉ်ကို တိခန့်ဖြတ်ပစ်လေသော အခါ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ပုစွန်ဆီရောင်သမ်းသွားလေ၏။ ထို အရောင်ကို စင်ရော်များက နှစ်သက်၍ ထင်သည်။ အထက်ကို ဆန်တက်လိုက် အောက်ပြန်စုန်ဆင်းလိုက်ဖြင့် တောင်ပံကို ဖြန့်ကာ မြူးထူးနေပုံမှာ ကချေသည်၏ ကကွက်ဆန်းများနှယ် ငြိမ်းညောင်းပျော့ ပျောင်း၍ တင့်တယ်နေလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ချိုးကူသံကို မပီတိုးတဝါး ကြားရလေသော အခါ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လွမ်းသလိုနှင့် ရင်ထဲ နှိုးချိသွားပြန်သည်။ မိခင်ကိုလား။ မောင်နှမရင်းချာကိုလား။ ငယ်သူငယ်ချင်းများကိုလား။ ငယ်ချစ်ဦးကိုလား။ မည်သူမည်ဝါဆိုတာ ရေရေရာရာမသိပေမယ့် သားပျောက်ရှာနေပုံရသော ချိုးတွန်သံအောက်တွင် မျက်ရည်တစ်စက် မှာ မြစ်ရေတွင်ညို့ တက်ဆင်းခဲ့ရပါသည်။

“ဝိုး”

လေမင်း၏ သဘောဆန္ဒမပါဘဲ တိုက်ခတ်သွားသော လေပူ နှင့်အတူ ဆံ့နွယ်ရှည်များသည် လေအသင့်မှာ လွင့်ပျော့ကုန်၏။

ဝိတုန်းရောင်ကေသာတန်ခိုးရှင် လေမင်းကို ကျီစယ်လေသောအခါ ဆည်းဆာသည် ပို၍ သက်ဝင်လှပလာလေသည်။ သို့သော် ထိုအလှ ဘုရား၏ပိုင်ရှင်သည် သက်မဲ့ရပ်ကြွင်းနှယ် မရှိတော့သော နေမင်းကို သာ မျက်နှာမူထားလေသည်။

“မင်းကတော့ ဒီနေ့မှာပဲခွဲပေမယ့် မနက်ဖြန်မှာ ပြီးနေနိုင် ဘယ်။ ဒီနေ့ နှုတ်ဆက်သွားပေမယ့် မနက်ဖြန်မှာ မင်းရောက်လာဦး မယ်ဆိုတာ သိနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့... သူ့အတွက်တော့ မနက်ဖြန် ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ရုံဆိုသော ထိုအသံသည် ရင်ထဲမှလာ သော စကားလုံးမို့ ပီပီသသ ကြားရလေသည်။

“အန်တီလေး မှောင်တော့မယ် သွားစို့”

ခပ်စာစာအသံလေးထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ထိုအသံကြားရုံနှင့်ပင် ထိုမိန်းကလေးပုံစံကို မှန်းကြည့်၍ ရနိုင်ပေသည်။ ခေတ်ရှေ့ပြေးသော ဆယ်ကျော်သက်ဖြစ်ရမည်ပေါ့။

“အန်တီလေး”

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်လိုက်သောအခါ ဆံ့နွယ်များ၏ အရှင်သခင်သည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာ၏။

ငိုထား၍ထင်သည်။ နီရဲနေသော မျက်ကြည်လွှာများသည် ကျိန်းစပ်စပ်ဖြစ်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် နေကာမျက်မှန်ဖြင့် မျက်လုံးကို ဖုံးကွယ်လိုက်

လေသည်။

“ပန်း မောင်းပေးရမလား”

“ရပါတယ်၊ အန်တီလေးပဲ မောင်းမယ်”

ဟုဆိုကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး တင်ပါးတစ်ဖက်လွှဲကာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

စတီယာရင်ကို ကိုင်လိုက်သော လက်ချောင်းများသည် အားမပါသောကြောင့် တုန်ချိချိဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို သူသာသိပါက ငွေကို ကားပေါ်မှ အတင်းဆွဲချပြီး မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် စိန်ပြေးတမ်းဆော့ခေါ်လေမလားပင်။ ခုတော့ ပုံရိပ်တွေက မပီပိုးတပါး။

သို့သော် ငွေနှလုံးသားထဲမှာတော့ သူက ယနေ့ထက်တိုင် ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေဆဲပါ။

ဘေးလူကြားရင်တော့ ရယ်စရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ငွေအံတွက် နေ့သစ်တိုင်းသည် မျက်ရည်တို့ မခန်းခြောက်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

သူ ဘယ်ဆီရောက်နေပြီလဲ။ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသမှာ ဘယ်လိုပုံမျိုးနဲ့ ရပ်တည်နေမှာလဲ။ ရှိရောရှိနိုင်သေးရဲ့လား။

“နောက်ဆိုတာ တကယ်ရှိခဲ့ရင် နောက်ဘဝမှာလည်း ငွေချစ်သူပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

ဟု သူအခါခါ ပြောခဲ့သောစကားများသည် ယခုတော့ ငွေအံတွက် ယုံတမ်းပုံပြင်တစ်ပုဒ်နဲ့ပင်။

လောကမှာ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ရိုးမှန်လျှင် သူ့အငွေအသက်ကို ငွေ ဘာကြောင့် မခံစားခဲ့ရတာလဲ။

စိမ်းရက်နိုင်သူကြီးရယ်။

ကားစက်နှိပ်သံနှင့်အတူ မျက်ရည်တစ်ပေါက်သည် လက်ဖခိုပေါ် ကြွေသွားလေသည်။

“ဘယ်နှနှစ်ရှိသွားပြီလဲ အန်တီလေး”

“နှစ်ဆယ်”

“ဆန်းဆန်းပြားပြားပဲနော်၊ အန်တီလေးလိုလူမျိုးကို ပြတိုက်ထဲ ထည့်သွင်းဖို့တောင် သင့်နေပြီ”

စကားကို လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိပြီးမှ ပါးစပ်ကို အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပေမယ့် ကျွဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“ဆောရီးနော် ... ပန်းက အန်တီလေးရဲ့ခံစားချက်ကို လှောင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပန်းအတွက် အံ့ဩစရာကိစ္စရပ်ကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဘာက အံ့ဩဖို့ကောင်းနေလို့လဲ”

“အခုချစ်နေတဲ့ ကောင်လေးကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မုန်းသွားနိုင်တဲ့ခေတ်ကြီးလေ။ ခုတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်တို့။ ဟဲ ဟဲ ... ပန်းက ဒါမျိုးတွေ Drammar ထဲမှာပဲရှိတယ် ထင်နေတာ”

ဒေါ်ငွေလဝန်းသည် တူမတော်၏စကားကို အားနာပါးနာပင် ခွန်းတုံ့မပြန်တော့ဘဲ ကားမောင်းခြင်းကို စတင်လိုက်၏။

“အန်တီလေး ငိုပြီးရင် ဗိုက်မဆာဘူးလား။ ပန်းတော့ မျက်ရည်များများကျပြီးရင် အစာများများဝင်မှ နေသာထိုင်သာ ဖြစ်တယ်”

ရင်ထဲမှ ဓာတ်ခံက ဝမ်းနည်းနေသော်ငြား တူမချောကို မျက်စောင်းခဲမိသွားပြန်သည်။

ဒါကြောင့်များ ကိုကိုက ပန်းစံပယ်ကို ငွေအနား ထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်လိုက်သည် ထင်ပါရဲ့။

ဒီလိုနေ့မျိုးဆို ငွေက ဘာမှမစားမသောက်ဘဲ တမိုင်မိုင် ဝှာတွေတွေ နေတတ်သည်ကို ကိုကို ကောင်းစွာသိလိမ့်မည်။

ငွေကျန်းမာရေးအတွက် အစာများများစားဖို့ လိုသည်ဟု လည်း ဆရာဝန်များက သတိပေးပြီးသားဖြစ်၏။

ဆရာဝန်များ သတိပေးရင်လည်း ပေးစရာဖြစ်နေသည်။ အဆီအပိုမရှိ ငွေ၏ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားသည် ပါးလျလေး ချပ်ရပ်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ငွေမှာ အဝတ်အထည်ကို ရွေးဝတ်ရသည်။ အရောင်ကိုရွေးရသည်။

ထိုသို့ အဝတ်အစားကို ရွေးရန်များလာတော့ ငွေမှာ လှချင်စိတ်တွေ လုံးလုံးပျောက်လာလေ၏။

ယခုတော့ မြန်မာချည်ထည်လေးများကသာ ယဉ်စေလေး ငွေကိုယ်ပေါ် နေရာယူခဲ့လေပြီ။

“အန်တီလေး... ဟော့ပေါ့စားရအောင်လို့နော်၊ နော်။ ပန်းခံက်ထဲ အူတွေ ခွေခေါက်နေပြီ။ နော်လို့”

“မရပါဘူး။ ညည်းလေးရဲ့မာမိက ညည်းလေးကို အပြင်စာစားရဘူးလို့ မှာထားတယ် မဟုတ်လား”

“မာမိမသိအောင် စားလည်းရတာပဲဟာကို။ နော်လို့ အန်တီလေး နော်”

“မရပါဘူး။ အဲဒီလို ကျက်ရုံပြုတ်ထားတဲ့အရာမျိုးတွေ အန်တီလေး မစားဘူးဆိုတာ ညည်းကလေး သိရဲ့သားနဲ့”

“အန်တီလေးကလည်း ကိုယ်ချင်းလည်း မစာတတ်ဘူး” ပန်းက အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်သော စကားဆိုသော်ငြား သို့စကားလုံးသည် ငွေရင်ထဲ ဗလောင်ဆူသွားစေသည်။

“ဟာ... ငွေကလည်း မရပါဘူး။ ကိုယ်ချင်းလည်း မစာတတ်ဘူး”

ငွေစကားလုံးတိုင်းကို အငြင်းဝါကျဖြင့် တုံ့ပြန်တတ်သော သူ့ရဲ့လက်သုံးစကားဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်ချင်းလည်းမစာတတ်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို ငွေ ဘယ်လောက်ထိ လွမ်းခဲ့ရသလဲ။ နေ့တိုင်း ညတိုင်းပါပဲ ရှင်ရယ်။

“အန်တီလေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ” ကလေးရှေ့မှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မနေဖို့ မိမိကိုယ်ကို သတိပေးလိုက်သောအခါ မီးပွိုင့်တွင် ကျပ်ညှပ်နေသော ကားတန်း

ကြီးကို သတိပြုမိလာသည်။

“အဲဒီလိုစကားလေးကို ညည်းလေး ဘယ်ကတတ်လာတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီကလေ။ သူက အဲဒီလိုပဲ။ မကြာခဏ ပြောတယ်။ အဲဒီလိုပြောတဲ့အချိန်တိုင်း သူ့ဆန္ဒကို ပန်းတို့က လိုက်လျောပေးလိုက်ရတယ်။ အန်တီလေးရော ကြိုက်သလား၊ ပန်းကတော့ ကြိုက်တယ်”

ပန်း၏စကားသည် တစ်ခုခုကိုရည်ညွှန်းပြောဆိုနေပုံ ရသော်လည်း ငွေစိတ်တွေက ပန်း၏စကားလုံးများတွင် ရှိမနေချေ။ ပါးခွက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးတတ်သော တစ်ယောက်သူထံပါး မျောလွင့်နေလေ၏။

ပန်းအလှကို ငွေချစ်သည်။ တစ်ဦးတည်းရှိသည့် တူမတော် မို့လား ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမငယ်လေးဖြစ်နေလို့လားဆိုတာ ငွေရေရေရာရာမသိပေမယ့် ပန်းအလှ၏အပြုံးများသည် ငွေစိတ်ကို ဆွဲဆောင်နေတာအမှန်ပါ။

ပါးခွက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးလေ့ရှိသော ပန်းအလှ၏ အပြုံးသည် သူ့အပြုံးနှင့် ချွတ်စွပ်တူနေတတ်သည်။ သူ့ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သတိရတဲ့အချိန်တိုင်း ပန်းအလှကိုသာ ပြုံးစေချင်သည်။ ပန်းအလှအပြုံးသည် ငွေရင်ကို ကြည်ရွှင်စေသော်လည်း ငွေမျက်ရည်တွေကို ခြွေယူနေတတ်ပြန်သည်။

ခုနေချိန်... သူသာ ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့လျှင် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခြူးဝင်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်းထုကာ ငိုမိမည်ထင်ပါရဲ့။ အချိန်တွေကိုသာ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ရမည်ဆိုလျှင် သူ သေဆုံးမီ နံနက်ခင်းဆီသို့သာ ရောက်သွားလိုက်ချင်ပါသည်။ ထိုနေ့က ဤမြစ်ရေပြင်တစ်ကြောမှာ မြူတွေဆိုင်းလို့ပေါ့။

အခန်း (၂)

လေထုက မြူရိုးကိုသယ်ဆောင်လာသောအခါ ငွေ ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲတုန်ယင်သွားလေသည်။

“အေးလိုက်တာ။ သူ ဘာလို့ ရောက်မလာသေးတာလဲ”

မနက်စောစောကြီးတွေ့ရအောင်လို့ ချိန်းပြီးရောက်မလာနိုင် သူကို ငွေ ဘယ်လိုစိတ်ကောက်ရမလဲဆိုတာ မတွေးနိုင်တော့ပေ။

ငွေက ဟန်ဆောင်ကာ စိတ်ကောက်ပြလျှင် ငွေပါးနှစ်ဖက် လုံး ပူထူအောင် အနမ်းခံရပေဦးမည်။ ငွေ စိတ်ကောက်တိုင်း စိတ် ကောက်မပြယ်မချင်း အနမ်းဖြင့် ချောတတ်သည်က သူ့အကျင့်။

သူ့စရိုက်ကြောင့် ငွေမှာ အမှန်တကယ် စိတ်ဆိုးချင်လျှင်ပင်

သူ့အပေါ် စိတ်မကောက်ဝံ့ချေ။

ငွေသည် လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြန်သည်။

ဆောင်းရာသီမို့ နေထွက်ချိန် နောက်ကျသော်လည်း မကြာ ခင် နေမင်းက အစွမ်းကုန် လက်စွမ်းပြတော့မည်ဖြစ်၏။ ငွေက အပူဒဏ်ကို မုန်းတာကိုလည်း သူ မသိတာမဟုတ်ပေ။

နေပူလို့ သူ့ရောက်မလာပါက ငွေပြန်တော့မည်။ သူ့ရှေ့မှာ ဝိတ်ကောက်မပြတော့ဘဲ မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင် တစ် ပတ်ခန့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်မည်ဟု ငွေ စိတ်ကူးမိသည်။

သူကတော့ထားပါတော့။ အဲဒီလို တစ်ပတ်ကြီးတောင် သူ့နဲ့ မတွေ့ဘဲ ငွေ နေနိုင်ပါ့မလား။

“ဟွန်း ... မုန်းလိုက်တာ။ အတန်တန် ထိန်းချုပ်နေတဲ့ ကြားက ဘာလို့ အဲဒီလူကို ဒီလောက်ချစ်မိသွားသလဲ မသိဘူး”

ငွေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် မြစ်ကမ်းဘေးရှိ ခုံတန်းလေး ပေါ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထိုင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ငွေမြင်ကွင်းထဲသို့ အစုလိုက်ပျောလာသော ဗေဒါ ပန်းလေးများက မညီမညာ အစီအစဉ်မကျ ဝင်လာလေသည်။

“ဟင် ... ဗေဒါတွေ”

အေးမြသော ဗေဒါပန်းကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ငွေစိတ် တွေ လှုပ်ရှားသွားလေသည်။ ဗေဒါပင်ကို မယုံသကာကြည့်မိသည်။ ပြီးနောက် ငွေနှုတ်ခမ်းများသည် တဖြည်းဖြည်း ပြီးယောင်သမ်းလာ

လေ၏။

သူပေါ့။ သူ ငွေ့နားလေးမှာ ရှိနေပြီပေါ့။ လူကို အမျိုးမျိုး စနောက်တတ်တဲ့လူ။ တွေ့လို့ကတော့ ရင်ဘတ်ကြီးကွဲအောင် ထုရိုက် ပစ်လိုက်ဦးမယ်ဟု ငွေ့စိတ်ထဲ ကြံခိုက်တွင်။

“ဒီပေဒါလေးတွေပွင့်အောင် ဆယ်ရက်လောက် ကြိုးစားခဲ့ ရတဲ့အတွက် ဘယ်လိုဆုချမလဲ”

သူ့အသံချိုချိုကို ကြားလိုက်ရသောအခါ စောင့်စားရလွန်း၍ သည်းမခံနိုင်ခြင်းတွေ ဘယ်ဆီလွင့်ကုန်မှန်းမသိနိုင်တော့ပါ။ စိတ်က တော့ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ချင်လှပါပြီ။

သို့သော် အနည်းငယ် မူထားမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ နို့မဟုတ်ထိ က သူ နောက်ကျလည်း ငွေ့က စိတ်မဆိုးပါဘူးဆိုတဲ့အသံ သူ နှလုံးသားထဲ သွင်းသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

သူ့ကို သိပ်ချစ်တာမှန်သော်လည်း သူ့အပေါ် အနိုင်လိုချင် စိတ်က ငွေ့နှလုံးသားထဲ ကြီးစိုးနေတာအမှန်ပါ။

“ငွေ့ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

ရှေ့တိုးလာသော သူ့ခြေသံကို ငွေ့ ကြားလိုက်ရသည်။

ငွေ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှား၍နေလေပြီ။ သူက ငွေ့ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွလေးဆုပ်ကိုင်တော့မှာလား။

ဒါမှမဟုတ် ငွေ့ခါးလေးကို စုကိုင်ပြီး ငွေ့ကိုယ်လေးကို သူ့နှုတ်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားတော့မှာလား။

တွေးရင်းဖြင့်ပင် ငွေ့စိတ်တွေက ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ရ လေသည်။ သို့သော် သူ့ခြေသံကိုမူ ရှေ့ဆက်တိုးသံ မကြားရပေ။

“ငွေ့ ပေဒါတွေကို သဘောကျရဲ့လား”

“အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်လိုက်ရတယ်ထင်

သူ့အပေါ် မကြည်မလင်ဖြစ်ထားသည့်အရှိန်ကြောင့် ငွေ့ အသံက ခပ်အစ်အစ်ရယ်ပါ။ ငွေ့အသံ၊ ငွေ့အကြည့်၊ ငွေ့ လေယူ လေသိမ်းနှင့် ငွေ့မျက်နှာကဲကို အရိပ်လိုကြည့်နေသော သူက ငွေ့ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သေချာပေါက်သိနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု ငွေ့ ထင် သည်။

“ရေစီးက သိပ်မသန်ဘူးလေ၊ ဒီပေဒါတွေ ငွေ့ဆီရောက် အောင် မျောနေရလို့ အချိန်ကြာသွားတာပါ။ ဟက်ပီးဘတ်ဒေး ငွေ့”

“ဟင်”

ငွေ့ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဒီနေ့ အဲ... ဟုတ်သားပဲ။ ဒီနေ့ ငွေ့ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ။ မေ့နေလိုက်တာ။

ငွေ့ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းမြောက်သွား၏။

ဒါဆို ငွေ့ရှေ့မှာ မျောနေတဲ့ ပေဒါပင်တွေက သူပေးတဲ့ ဆွဲအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေါ့။

အို... ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ငွေ့ချစ်သူထက် အသေး စိတ်နိုင်လွန်းသူက ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။

“ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုပဲ ‘ကျောခိုင်းထားတော့မှာလား။ လက်ဆောင်ပြန်အနေနဲ့ ငွေအပြုံးလေးတော့ လိုချင်မိသား”

သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်လေးပါလား။

ငွေသည် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် သူ့ကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မှင်တက်စရာမြင်ကွင်းက ငွေကို ပမာမခန့် ဆီးကြိုလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဟင် ... ကြာ ... ကြာပန်းတွေ”

ငွေ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ယခုလိုဆောင်းရာသီကြာသည် ပွင့်နိုင်ခဲ့လှပါသည်။

သူ ဘယ်လိုလုပ်ရခဲ့သလဲ။

“ငွေ ကြိုက်ရဲ့လား”

ဟုဆိုကာ ကြာနီ ကြာဖြူတွေ ရောယှက်ထားသော မှစည်းကြီးကို သူက ငွေထံ လှမ်းပေးနေလေသည်။

“အို ... လှလိုက်တာ။ ဒါတွေကို ဘယ်ကရလာတာဟင်။ ငွေ အရမ်းကြိုက်တာပဲ”

“ဒီပန်းစည်းအတွက် ကိုယ်ရမယ့် လက်ဆောင်ပြန်က ဖြစ်မလဲ”

သူသည် စွဲညှို့သောမျက်ဝန်းနက်များနှင့် ငွေကို စိုက်ကြည့်လာသောအခါ အပျိုစင်လေး၏နုလုံးသားမှာ ဇောက်ထိုးမိုးရွာပျက်စီးသွားရလေသည်။

“အို ... ဘယ်လိုကြီး ကြည့်နေတာလဲ”

“အရမ်းချစ်တာပဲ ငွေရယ်။ ငွေ နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး”

ငွေ နားလည်ပါတယ် သူ့ရယ်။ သူ မပြောနိုင်ပေမယ့် ငွေသားက သူ့နုလုံးသားထဲက ဘာသာစကားကို အဓိပ္ပာယ်ပြန်တတ်တယ်။

မပြောပါနဲ့တော့။ စကားလုံးများစွာတင်နေတဲ့ အဲဒီနှုတ်ခမ်းမပြောပါနဲ့။ ပြောလိုက်ရင် အချစ်တွေ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့သွားကုန်ပါ

ငွေနားလည်ပြီးသားမို့ မပြောပါနဲ့တော့နော်။ ငွေကလည်း အရမ်းချစ်ပေမယ့် မပြောတော့ဘူး။

ငွေအချစ်တွေကို နုလုံးသားထောင့်မှာ ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်အောင် ဝှက်ထားလိုက်ချင်ပါတယ်။

“ငွေ ကိုယ့်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေတော့မှာလား”

ဟု သူက ဆိုလာချိန်မှာတော့ ငွေသည် ခြေဖျားလေးကောက်ကာ သူ့မေးဖျားလေးကို ခပ်ဖွဖွ နမ်းရှိုက်လိုက်လေသည်။

“ငွေ”

ငွေအနမ်းကိုလိုချင်ခဲ့ပေမယ့် မမျှော်လင့်ထားခဲ့၍ထင်သည် မျက်လုံးများသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ငွေမှာတော့ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်အခုန်မပြယ်နိုင်သေးပေ။

သူက ပုံမှန်အတိုင်း ငွေကို ရှုန်းစိုသောမျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေလျှင် ငွေ ရှက်စိတ်တွေ ဒီလောက်ပိုလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ခုတော့ သူ့ပုံက အသက်မှရှိသေးရဲ့လား။

“ကိုယ်တို့ချစ်သူသက်တမ်း ဆယ်လကျော်ခဲပေမယ့် ငွေအနမ်းက ဒါ ပထမဆုံးပဲနော်။ နေ့တိုင်း ငွေ့မွှေးနေ့တွေချည်း ဖြစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ပေဒါနဲ့ကြာက နေ့တိုင်း ဒီလိုပွင့်ပါ့မလား”

“ငွေ့အနမ်းတွေရှိနေသရွ် ပွင့်နေရမှာပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် ငွေ့ရင်ထဲမှာ မညီမညာသံစဉ်များ ငြိမ်ညောင်းသွားရပြန်သည်။

“ငွေ့ဘဝမှာ ကြာပန်းကို ပန်းစည်းမြင်တာ ဒါ ပထမဆုံးမြင်ဖူးတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဟင်”

“ငွေ့က ကြာပန်းကြိုက်လို့ပေါ့”

“တစ်ခါမှလည်း မပြောဖူးပါလား။ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ငွေ့ ပြောဖူးပါတယ်။ ပန်းဆိုရင် မြေပြင်မှာပေါက်တဲ့အရာမျိုးကို မကြိုက်ဘူးလို့။ ပြီးတော့ ကျောက်စိုင့်ကျောက်သားပေါ် ခံရခဲဆစ် ထွက်လာရတာပဲ ပန်းလေးတွေဆို မခူးရက်ဘူးလို့လေ”

“ကြည့်စမ်း... ဒါကို မှတ်ထားတယ်။ ငွေ့က အမှတ်တံဆိပ်ပြောလိုက်တဲ့ဟာကို”

ငွေ့ပြောခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သူ့နှင့် စသိကာစ လွန်ခဲ့သော

နှစ်နှစ်ခန့်ကပေါ့။ ဒီစကားလေးကို သူမှတ်မိနေတဲ့အတွက် ငွေ့ရင်ထဲ ဝိတ်လိုင်းတို့ မငြိမ်မသက် လှုပ်ခတ်ရပြန်သည်။

“ဘာလို့ လူကို အစောကြီး ချိန်းရတာလဲ”

“ကြာပန်းကြောင့်ပေါ့။ ဒီကြာနီလေးတွေက နေမွှန်းလွဲရင် ပြန်ငုံသွားရောလေ။ အခုလို လှနေတဲ့ပန်းလေးနဲ့ ငွေ့အပြုံးလေးကို ကိုယ့်နှလုံးသားထဲ မှတ်တမ်းတင်ထားချင်လို့”

“သိပ် အပြောကောင်း”

“အကောင်းပြောတာပါ”

ဟုဆိုကာ သူက ငွေ့ပခုံးလေးကို ဆွဲဖက်ပြီး ထိုင်ခုံစွန်းမှာ ဆိုင်လေသည်။

ကြာပန်းကို နှစ်သက်သောငွေ့သည် ယခုမှ ကြာရနံ့ကို နီးနီးကပ်ကပ် ရှုကြည့်မိသည်။

သင်းသင်းလေးနှင့် စိတ်ကိုကြည်လင် လန်းဆန်းစေလေသည်။

ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ထံ ဆုတောင်းကြသည့်အခါ ကြာညိုခံတွင်းဟု ဆိုကြသည်ကိုးဟု ငွေ့ နားလည်သွားတော့သည်။

“ဒီနေ့ ငွေ့ ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“အင်း... ဘုရားသွားမယ်လေ။ ဒီကကြာပန်းတွေ ဘုရားလှူလိုက်မယ်”

“ဘာလို့လဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူပေးတဲ့ပန်းကို ဘုရားလှူပစ်မယ်

လေ”

“အိုး... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘာလဲ... ငွေက ကိုယ့်အတွက် သားလေးတွေ မမွေးပေးချင်လို့လား”

“ကို နော်”

ငွေ ရှက်လွန်း၍ မျက်နှာကြီး ဘယ်ထားရမှန်းမသိပါချေ။ ကိုက သိပ်ဆိုးပါသည်။ ငွေ ရှက်နေမှန်းသိလျက်နဲ့ ပိုပြီး စနောက်တတ်သည်။

ငွေကရှက်လျှင် သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝှေ့ကာ ငွေမျက်နှာကြီး ဝှက်ထားတတ်သည်ကိုး။ ဆရာကြီးက သိနေပြီလေ။

ထို့ကြောင့် ငွေ အရှက်မသည်းသည်းအောင် တမင်ပင် စနောက်လေရောသလား။

“မွေးပေးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အို... ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ငွေ ပြန်တော့မှာနော်”

“မရှက်ပါနဲ့ ငွေရယ်။ ကိုယ်က စတာပါ။ ဒါက ရှက်စရာမဟုတ်တာ”

“ဘာလို့ ရှက်စရာမဟုတ်ရမှာလဲ။ ငွေနားတွေ ပူထူလှပြီရှင့်။ သိရဲ့လား။ တော်ပြီ... နောက် ဒါမျိုးပြောမယ်ဆို မခေါ်တော့ဘူး သိလား”

“အဲလိုမျိုးဆိုတော့ ငွေနဲ့ကိုယ်က မရင်းနှီးသလိုပဲ”

“ဘာလို့မရင်းနှီးရမှာလဲ။ ငွေတစ်ကိုယ်လုံးလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီ”

“ကိုယ်ပြောတဲ့ မရင်းနှီးဘူးဆိုတာက အနာဂတ်ရေးကို ပြောတာပါ။ ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ အနာဂတ်ရေး ပြောရအောင်ကွာ”

“အနာဂတ်ရေး ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့... လက်ထပ်ပြီးရင် ကလေးဘယ်နှစ်ယောက် ယူပြီး ဘယ်လိုနေထိုင်ကြမလဲဆိုတာမျိုးပေါ့”

“သူနော်... ပြောလေကဲလေပဲ။ တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး။ ငွေကတော့ နောင်ခါလာ နောင်ခါချေးပဲ။ ဒီနေ့တော့ ငွေပြန်တော့မယ်”

“ဟော... စိတ်ဆိုးသွားပြန်ပြီ။ စိတ်ကောက်တာလား။ စိတ်ကောက်တာဆိုရင်”

“အို... တော်ပါ။ တော်ပါ။ ရှင်ကြီးကိုကြောက်လွန်းလို့လုံးဝ... လုံးဝကို မကောက်ရဲပါဘူး”

ငွေက ထိုသို့ အငြေ့အတူလေးနှင့်ပြောလျှင် ပါးခွက်ကလေး နှစ်ဝင်အောင် ပြုံးတတ်တဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို ငွေနှလုံးသားထဲ မှတ်တမ်းတင်နေမိလေသည်။

သူ့ရယ်... ငွေလေ သူ့ကို အရမ်းချစ်တာပဲ။ သူ့သာမရှိလျှင် ငွေအသက်မှ ဆက်ရှင်နိုင်ပါ့မလား။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့်သာ သူနဲ့ဝေးခဲ့ရရင် ငွေ ရူးသွားလေမလား။

သူ့အပြုံးလေးနှင့် ဝေးရ မယ်ဆိုလျှင် ငွေ ... ငွေလေ ... ငွေ။

ငွေသည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၍ ထင်သည်။ သူ့နှုတ်မှ အတွန့် ဘယ်နှစ်တွန့်၊ မျက်ကြည်လွှာက ဘာအရောင်၊ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ဘယ်လိုသွယ်တန်းနေတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွန့်လေးများက ဘယ်ပုံ တွန့်ကွေးနေတယ်ဆိုတာ ငွေ့နှလုံးသားထဲ စွဲထင်သွားလေတော့သည်။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ
31, ထန်းတပင်အနောက်လမ်း၊
လှည်းလမ်းကမာရွတ်

အခန်း (၃)

“အန်တီလေး ... ဒီနေ့ ပန်းကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးပါလား”
မိကလေးမို့ ကိုကိုက ကားမမောင်းရချိန်ပြီး အမိန့်ထုတ်ထားသဖြင့် တက္ကစီချည်းသာ တားစီးနေရသည်ကို စိတ်ပျက်နေပုံရပါရဲ့။ နှုတ်ခမ်းလေးထော်ပြီး ပူဆာလာပြန်သည်။ မပူဆာခင်ကတည်းက သခင်မလေးအလိုတော်ကျအတိုင်း ဝန်ဆောင်မှုပေးချင်နေသော ငွေ့စိတ်က ကိုကိုအာဏာကိုလည်း မမှုတော့ပြီဖြစ်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး။ ညည်းလေး ဒယ်ဒီသိရင် တီလေး အဆူခံနေရဦးမယ်”

ကားလေး မယူစဖူး ကျောင်းကိုယူသွားပါတယ်။ နောက်မီး

သီးတစ်လုံး ကွဲလာသဖြင့် အန္တရာယ်များတယ်ဆိုသော အကြောင်းပြချက်ကို လက်ဝယ်ခွဲကာ ကားမယူရ၊ ကားမမောင်းရအမိန့်ထုတ်လိုက်သည်မှာ တစ်ပတ်ပင်မပြည့်သေးချေ။

အမှန်က ထိုအမိန့်သည် ငိုချင်ရဲ့လက်တို့ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ နဂိုတည်းကမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျောင်းကို ကားကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး သွားတဲ့ကိစ္စ၊ ကိုကိုက သဘောကျလှတယ် မဟုတ်ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်လိုကားစီးတာ၊ ကားမော်ဒယ်က ဘယ်လို အစရှိသဖြင့် ပန်းကလေး လေလုံးထွားလွန်းသောအခါ ငွေရော ငွေယောက်မ မပန်းဝေဝေကပါ ပေးစီးဖို့ ကိုကိုထံ တောင်းပန်ထားရ၍သာ ကိုကိုက မလိုက်လျောချင်ဘဲ လိုက်လျောထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒယ်ဒီက တီလေးကို ဘယ်တုန်းကဆူလို့လဲ နော် တီလေး နော်။ လိုက်ဖို့ပါ။ တက္ကစီ စီးရတာက သက်သောင့်သက်သာလည်း မရှိဘူး။ အေးလည်း မအေးဘူး။ မအေးလို့ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်စီးရင် နှစ်နာရီလောက် သထားရတဲ့ဆံပင်က ဘာပုံပေါက်သွားမှန်းမသိဘူး။ လမ်းပိတ်နေရင် တက္ကစီသမားက ပွစိ ပွစိလုပ်သေးတယ်။ ဈေးပိုတောင်းလို့ ဆစ်ရင်လည်း လမ်းပိတ်တယ် မရဘူးလို့က ပြောသေး။ အခန့်မသင့်ရင် ဆဲသွားသေးတယ်။ တီလေးမှ ဒီဒုက္ခတွေကို မခံစားဖူးတာ။ ကိုယ်ချင်းဘယ်စာမလဲ”

“အမယ်လေး... တော်ပါတော့ ဒေါ်ပန်းအလှရယ်။ လိုက်ဖို့

ခိုမယ်တဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟီး ဟီး... မျက်ရည်တောင် ကျမပြရသေးဘူး”

“သွား သွား... အင်္ကျီသွားလဲတော့”

“ဒါပဲလေ တီလေးရဲ့။ ဒါထက်ပိုပြီးလဲဖို့ လိုသေးလို့လား။

ဘာလဲ အဲဒီစကားက ပန်းကိုမလှဘူး ဆိုချင်တဲ့သဘောလား”

အထအနကောက်တတ်သည်မှာလည်း နှစ်ယောက်မရှိသော ဘူမချောကို လက်မြှောက် အနှုံးပေးလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ငွေရရှိလိုက်သည်က ချိုမြိန်သောအနမ်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ငွေစိတ်ထဲ ငြိမ်းချမ်းသွားလေသည်။ လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသလိုလည်း တီးတီးကြီး ဖြစ်မနေတော့ပေ။

ငွေ ကျေးဇူးတင်သည်။ အစ်ကိုလိုရော၊ မိဘလိုရော၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလိုပါ ငွေအပေါ်ကောင်းသည့် ကိုကိုကိုဖြစ်၏။ ကိုကိုကြောင့်သာ ငွေဘဝ လုံခြုံနွေးထွေးခဲ့သည်။ ကိုကိုကြောင့် မပန်းဝေဝေနဲ့လည်း သမီးယောက်မ တော်စပ်ခဲ့ရသည်။

ထို့အပြင် ငွေအပေါ် ဆိုးနွဲ့ရှာသော တူမချောလေးကိုလည်း အလိုလိုကွင့်ရပြီဖြစ်၏။ ကိုကိုသာမရှိလျှင် ငွေဘဝက လွင်တီးခေါင်ပြင်။ ယခုတော့ ကိုကိုအရိပ်လေးသည် ငွေအတွက် အိုအေစစ် ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

“အန်တီလေး... ဘာတွေငေးနေတာလဲ သွားမယ်လေ”

“ဪ... အင်း”

ထိုးလက်စတက်တင်းတဘက်လေးကို ဘေးမှာချပြီး ထရပ် လိုက်သည်။ ထိုအခါ ပေါင်ပေါ်ခွေတင်ထားသော ဆံနွယ်ရှည်ကြီး သည် လေထဲ ဝဲခနဲပျံတက်သွားလေ၏။

“အန်တီလေးသုံးတဲ့ ရှန်ပူအနံ့ ပန်း သိပ်ကြိုက်တာပဲ”

ဟု တူမချောက လူကြီးလေးလို ဆိုပြန်သည်။

“ဟင်... ငွေနဲ့သမီး ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

အပြင်မှပြန်လာသော ငွေယောက်မ ပန်းဝေဝေနှင့် ဆင်ထင် အောက်၌ ဆုံလေသောအခါ ငွေမှာ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိပေ။ မဝေက ကိုကိုစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်သော အိမ်ထောင်စဉ် မကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မကြာသေးခင်ကမှ ကိုကို ထုတ်ထားသောအမိန့်ကို မဝေ လွန်ဆန်မည်ဟု ငွေ မထင်ပါ။

“အန်တီလေးသုံးနေကျ ရှန်ပူကုန်နေလို့ သွားဝယ်မယ်တဲ့ အဲဒါ သမီးက ကားငှားလို့ရတဲ့နေရာထိပဲ ကားကြိုလိုက်မလို့”

“ကျောင်းမသွားရသေးဘူးလား။ ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိနေပြီလဲ။ နေ့တစ်ဝက်ကျိုးတော့မယ်။ ဒီကလေးဟာလေ... ညည်းဒယ်ဒီ သိရင် မလွယ်ဘူးနော်”

“မာမီ မပြောရင် ဒယ်ဒီမသိပါဘူး။ အချို့ကိစ္စတွေကို ရောင် နှုတ်ပိတ်နေတာက အိမ်တွင်းရေးငြိမ်းချမ်းပါတယ်နော် မာမီနော်” သမီးချောကို မျက်စောင်းကြီးခဲ၍နေလေသော မဝေကို ငွေ

ပြီးစိတ်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

“ဟဲ့ နေပါဦး... ငွေ သုံးနေကျရှန်ပူက ဒီမြန်မာပြည်ထဲမှာ မရှိတာ”

မဝေက အမြဲ သမီးညာနေတာ ခံနေရသောမိခင်ဖြစ်သည်။ သွားနဲ့ဟုလည်း မဝေက တားမည်မဟုတ်ပေ။ တား၍လည်း မရ တော့ပေ။ ငွေနှင့် ပန်းအလှက ကားပေါ်ရောက်နှင့်ပြီး ဖြစ်နေလေ၏။

“တီလေးကလည်း မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ရှန်ပူကိုပဲ သုံးတာ မဟုတ်ဘူး”

မြတ်စွာဘုရား စေတနာနဲ့ ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးရမယ့်လူက အပြစ်တင်ခံနေရပါလား။ စိတ်မဆိုးနိုင်ပေ။ ဒါလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ သည်းသည်းတုန်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

“တီလေးက အံ့ဩစရာပဲနော်”

တစ်ခါတစ်ရံ အန်တီလေးလို့ ခေါ်တတ်ပြီး စိတ်လိုလက်ရ နှိပ်နဲ့ တီလေးလို့ ခေါ်တတ်သော တူမချော၏အကျင့်ကို ငွေ သိပြီး သား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တူမချော၏ အခေါ်အဝေါ်ကွဲပြားမှုအပေါ် ငွေ စိမ်းမနေတော့ချေ။

“အမေရိကမှာ အကြာကြီးနေလာပြီး မြန်မာပြည်ကို အခုမှ ပြန်ရောက်ရင်လည်း အခု ကားပြန်မောင်းနိုင်တယ်။ ပန်းဆိုရင်တော့ မပေါ့ဘူး။ အိမ်နဲ့ကျောင်းတောင် ခဏခဏ လမ်းမှားတယ်”

“ပန်းက ငယ်သေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကြီးလာရင် မှားတော့မှာ

မဟုတ်ပါဘူး”

“ပန်း... မယ်တော့ပါဘူး။ ပန်းက တီလေးတို့မျက်စိထဲမှာ ပဲ ငယ်နေတာ။ ကျောင်းတောင်ပြီးတော့မယ်၊ ရည်းစား... အဲ”

“ဟင်... ဒီကောင်မလေး မှန်မှန်ပြောစမ်း။ ရည်းစားရနေပြီလား။ မှန်မှန်ပြော”

“ဟာ... တီလေးကလည်း မရပါဘူး။ ပန်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ ရတာပါ။ ပန်းက မရသေးဘူး”

“မရသေးဘူးဆိုတော့ ရတော့မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

ဆယ်ကျော်သက်တွေရဲ့ စိတ်ကို ငွေခံစားလိုက်မိသည်။ ပန်း အလှတို့လိုအရွယ်က အချစ်ကို စူးစမ်းချင်မှန်း ငွေသိ၏။

“ဟာ... တီလေးကလည်း”

ပန်း၏ ထိုလေယူလေသိမ်းအရ ငွေ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ပန်းမှာ သေချာပေါက် ချစ်ရမည့်သူ ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ဘယ်လို လူမျိုးလဲ၊ ဘယ်မိသားစုကလဲ။

အဲဒီလောက်ထိ လိုလို့လား။ သူများနှင့်နည်းတူအောင် ရည်းစားထားတမ်း ကစားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေတာလား။ ပန်းသည် သိပ်ငယ်လွန်းနေပါသည်။ ပန်း၏ အချစ်ခံစားချက်သည်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တစ်အိမ်တစ်အိမ် ထူထောင်မယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေထိ မရင့်ကျက်သေးမှန်းလည်း သိသည်။ သို့သော် စိုးရိမ်မိသည်။ ငွေတို့ငယ်တုန်းက

မိဘတွေက ငွေလိုပဲ ပူပန်ခဲ့မှာပေါ့။ သို့သော် ထိုအချိန်က ငွေရင်ထဲမှာတော့ ငွေဟာ ရင့်ကျက်သူဖြစ်နေခဲ့သည်။ မိဘထက် သူ့ကို ပို၍ အားကိုးတွယ်တာနေမိခဲ့ပါသည်။

“ပန်းတို့ ကျောင်းကပဲ မဟုတ်လား”

“ဟွန်... အန်တီလေး ဘယ်လိုသိသလဲ”

“သူငယ်ချင်းထဲကလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“သူနဲ့ခင်ရဖို့တောင် ပန်း မနည်းကြိုးစားထားရတာ”

“ဘုံရားရေ... ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ကောင်လေးက ချဉ်းကပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အို... တီလေးကလည်း ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲပြန်ပြီ။ သူ့အချဉ်းကပ်ကိုသာ စောင့်နေရင် ဆံပင်ဖြူသွားမှာပေါ့။ ပန်းထက် အရင် သူ့ကို ဖြတ်ခတ်သွားမှာပေါ့။ ပန်းတော့ နောင်တတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ မနေပါဘူး”

“မြတ်စွာဘုရား”

“ပြောစရာရှိရင် ပြော၊ လုပ်ရမှာကို တစိုက်မတ်မတ်လုပ်မှာ”

“ညည်းလေးဒယ်ဒယ်ရင်တော့ ညည်းလေး ကျောင်းနားရတော့မယ်”

“မရပါဘူး။ ပန်းက တီလေးကိုယုံလို့ ပြောပြတာပဲ။ တီလေး

သစ္စာဖောက်ရင်လည်း ဖောက်ပေါ့။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ယုံကြည်ခြင်း

ခံရဖို့ ဘယ်လောက်ထိခက်လဲ။ ယုံကြည်မှုက နောက်တစ်ကြိမ် တည်ဆောက်လို့မရဘူး”

ငွေမှာတော့ ရယ်ရမလို့၊ ငိုရမလို့ ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဒီကလေးမကို ဘယ်လိုဆုံးမရပါမလဲ။ အရှက်တွေတော့ လုံးလုံးကွဲကုန်တော့မှာပဲ။

“အမှန်က တီလေးကို သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ပဲ။ တော်ပြီ ခုတော့ မိတ်ဆက်မပေးတော့ဘူး။ ရှေ့မှာရပ်လိုက်တော့ ရပြီ”

“ကျောင်းထဲထိ မပို့ရဘူးလား”

“မပို့နဲ့တော့၊ လမ်းလျှောက်သွားမယ်”

ဟုဆိုပြန်တော့ မိမိကိုများ စိတ်ကောက်သွားလေသလားဟု ငွေ ပူပန်ရပြန်သည်။

သင်္ချာထူးချွန်ကျောင်းသူလေး ပန်းသည် ဂျပ်ဆင်ထိပ်တွင် ကားရပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားပေါ်မှ စွေခနဲဆင်းပြီး ကျောင်းဝင်းထဲ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

အန်တီလေး တာတာဟဟပင် ချွဲနဲ့မသွားတော့ပေ။

ငွေတို့ခေတ်နှင့် ပန်းတို့ခေတ်က သိပ်ကို အလှမ်းကွာသွားပြီဖြစ်၏။

ကျောင်းတော်ကြီးမှာလည်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုလည်း ပြောင်းခဲ့ရပါပြီ။

လုံချည် ဒူးခေါင်းတင် မွှေးပွလွယ်အိတ်များနှင့် အင်္ကျီကို

တင်ပါးဖုံးတွေ ပန်းတို့ခေတ်မှာ မဝတ်ကြတော့ပေ။

ခုတော့ တူမချောသည် ချည်ထည်လုံချည်နှင့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ စီးကွပ်လေးများထိုးကာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်နေလေသည်။

ရိုးရိုးလေးဆိုသော်ငြား ခေတ်မီစွာလှပနေရှာသော ပန်း၏ အောက်ကျောလေးကို ငွေ ငေးနေမိသည်။

လုံချည်ကို ခြေမျက်စိဖုံးအောင်ဝတ်ထားသောကြောင့် နဂိုသောပန်းမှာ အရပ်ရှည်သွားသလို ခံစားရသည်။

ပါးချပ်ချပ် လွယ်အိတ်ကလေးကို ချိုင်းအောက်တင်လွယ်ပြီး ခံတွဲလေးကို ပွေ့ပြီး ခပ်သွက်သွက်သွားနေပုံမှာ ခေတ်သစ်အမျိုးစင်လေးတစ်ဦးနယ် လှချင်တိုင်း လှနေပါ၏။

ဤမျှလှသော ပန်းကို ပန်းရဲ့တစ်ယောက်သောလူက မချစ်နိုင်ရိုးလား။

ငွေတို့ ကျောင်းသူဘဝတုန်းကတော့ ဆံပင်ဆို အလိပ်ကြီးတွေကို လိုင်းကြီးကောက်မျိုး ခေတ်စားလှ၏။ သို့သော် ပန်းတို့ခေတ်တော့ အရောင်လေးတွေဆိုးပြီး အပြောင်လေးခေတ်စားလာပြန်သည်။

တစ်ချိန်က ယောက်ျားလေးများသည် ဆံပင်ကို ဆီအရွှေ့လိမ်းကာ ကေကိုအဝီသခဲ့ကြပေမယ့် ယခုတော့ မျက်နှာကို ဆံပင်က ခန့်မရဲကျနေမှ လှသလိုရှိလာပြန်၏။ ခေတ်အရ အလှတွေလည်း ပြောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က သူသည် ငွေထံလာတော့မည်ဆိုပါက ဆံပင်ကို

သခဲ့သည်။ လေအတိုးတောင်မခံဘူးဟု သူငယ်ချင်းများ နောက်ပြောင်ခဲ့သည်ကို ငွေ ယခုတိုင် မှတ်မိဆဲဖြစ်၏။

ထိုကိစ္စတွေမှာ ငွေရင်ထဲ မနေ့တစ်နေ့ကလို ပူနွေးဆဲဖြစ်သည်။ ပျောက်သောသူရှာရင်တွေ၊ သေသောသူ ကြာရင်မေ့ဆိုသော စကားသည် ငွေအတွက် တက်တက်စင်အောင် လွဲခဲ့ရသည် ထင်ပါသေး

အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာခဲ့သော်လည်း သူ့ကို ငွေ ယနေ့ချိန်ထိ တစ်ရက်မှ မေ့မရခဲ့ပါချေ။

သူသည် သေသောသူမဟုတ်ဘဲ ပျောက်သောသူသာ ဖြစ်နေပါစေဟု ငွေ ဆုတောင်းခဲ့မိသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်သောဆုကို တောင်းခဲ့၍ ငွေကို တန်ဖိုးရှင်တွေက လျစ်လျူရှုခဲ့ပြီ ထင်ပါရဲ့။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်အတွင်း သူ့အရိပ်အငွေ့ကို နွေ မခံစားခဲ့ရပါချေ။ သေသောသူသည် ချစ်သောသူအနားမှာ တရစ်ဝဲနေတတ်သည်ဟု အချို့က ဆို၍ ငွေသည် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ လူခြေတိတ်ချိန်တိုင်း မအိပ်ဘဲ သူ့ကိုစောင့်ခဲ့သည်။

သို့သော် ငွေထံပါး သူ့ရောက်မလာပေ။ သူ ငွေကို မချစ်လို့ လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ ငွေကို သိပ်ချစ်တာ ငွေသိသည်။

ဒါဆို ဘာလို့လဲ။ ငွေသာ ဝိညာဉ်တွေကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိရင် ကမ္ဘာမြေအနှံ့အပြား သူ့ကို ရှာဖွေလိုက်ချင်ပါရဲ့။

သူ ဘယ်ဆီရောက်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေမှာလဲ။ ငွေနားမှာပဲ လား။

ငွေနားမှာရှိခဲ့ရင်လည်း ရှိကြောင်းပြပေးဖို့ အရှူးတစ်ယောက် တောင်းဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။

ယခုတော့ ငွေစိတ်တွေက တည်ငြိမ်စပြုနေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့အပေါ်ထားတဲ့ ငွေအချစ်တွေက ယနေ့ထက်တိုင် တစ်ရွေးသားမျှ မလျော့သေးချေ။

ငွေသည် ကားမောင်းရင်းပင် မွန်းကျပ်သလိုရှိလာ၍ သူ့အရိပ်တွေ ကြီးစိုးနေသော ကန်ဘောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပြန်သည်။

လေညင်းနှင့်အတူ သူ့ရနံ့က လွင့်ပျံ့လာပြန်သည်။ ငွေ ဖြူမိလိုက်သည်။ ပန်းအံ့သြလျှင်လည်း အံ့သြလောက်သည်။ ငွေစိတ်တွေက ထူးဆန်းလှ၏။

တိုက်တာအဆောက်အဦးနှင့် လမ်းအနေအထားတွေ ဘယ်လောက်ပြောင်းပြောင်း သည်လမ်းတွေက ငွေကို မျက်စိမမှားစေပါ။ သူမရှိတော့တာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သူ့ရနံ့က ငွေကို မေ့ပျောက်မသွားစေပါ။

သူနဲ့ အမြဲထိုင်ခဲ့သောနေရာလေးမို့လားမသိ သူ့ရနံ့က လေညင်းနှင့်အတူ ပျံ့လွင့်လာလေသည်။

အို ... လွမ်းလိုက်တာ။ ထိုရနံ့လေးမရတာ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွားခဲ့ပြီလဲ။ ခုံတန်းလေးနှင့် အနေအထားလေး နည်းနည်းပြောင်းသွားသည်မှလွဲ၍ ကန်ရေပြင်သည် ယခုချိန်ထိ ငွေကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုမြဲဖြစ်သည်။

စိမ်းညိုနေသော ရေပြင်ကျယ်သည် လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ် ဆယ်ကတိုင်းပင် ညှို့နေဆဲဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်မှဆိုင်တန်းများတွင် ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်များ၊ ခေတ်မီ ဖိုဘာထိုင်ခုံများနှင့် ခေတ်လူငယ် တို့ အရောင်အသွေးစုံနေကြပေမယ့် ရေပြင်ကျယ်ကတော့ ကာလာ မတင် သန့်စင်ဆဲဖြစ်၏။

လေထုကလည်း ယခုချိန်ထိ သူ့ရနံ့ကို သိမ်းထားဆဲဖြစ် သည်။

သည်နှစ်ပိုင်းတွေအတွင်း ငွေ ဘာလို့များ ဒီနေရာကို မလာခဲ့ ပါလိမ့်။ နောင်တရချင်လာသည်။

အကယ်၍သာ ငွေ ဒီနေရာလေးဆီ အလွမ်းပြေလာခဲ့ပါက ခပ်ပါးပါးလွင့်ကျန်နေတဲ့ သူ့ရနံ့လေးက ငွေလွမ်းစိတ်ကို ဖြေသိမ့်ပေး လိမ့်မည်။

ငွေသည် မျက်ဝန်းကိုမှိတ်ပြီး ရေပြင်ကို မျက်နှာမူကာ အတွေးကမ္ဘာထဲ သူနှင့်တွေ့ဆုံနေမိသည်။

သူသည် ငွေ့ကို ပါးခွက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးပြဆဲ။ နဖူးရစ် လေးနှစ်ဆစ်လေး တွန့်အောင် ပြူးကြောင်ပြီးကြည့်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကွမ်းမစားသော သူ့သွားလေးများသည် ကြွေရောင်တောက်ပပြီး ညီညာနေလေသည်။

အပြုံးရိပ်ဆင်ထားသော သူ့မျက်လုံးလေးများသည် ရွှန်းစိုနေ လေ၏။ ထိုမျက်လုံးလေးများက သူသည် ဒေါသကင်းပါတယ်ဟု

ပြောစရာမလိုအောင် သူ့စိတ်နှလုံးကို ဖွင့်ဟဝန်ခံနေလေသည်။

“ငွေ”

အို... သူ့အသံလေးပဲ။ ထိုအသံလေးကို ငွေမကြားရတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ။ နောက်တစ်ကြိမ်လောက် ထပ်ခေါ်ပေးပါ ကိုရယ်။

“ငွေ”

ထိုအသံသည် ငွေ့နားမှ ထွက်ပေါ်လာသလို ခံစားရသည်။ သို့အသံကြောင့် ငွေ့မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်များ ဝေ့သီချင်လာသည်။ ငွေ့ ဘယ်လောက်စိတ်လွတ်သွားမိပြီလဲ။ စုစည်းစမ်းပါ ငွေ့လဝန်း။ မင်းစိတ်မင်း ပြန်စုစည်းထားပါ။ မင်းကသာ သူ့ကို တမ်းတနေမယ် ဆိုရင် မမြင်ရတဲ့ ပရလောကမှာနေတဲ့ သူ့အတွက် ခက်ခဲလိမ့်မည်။ သူ့ကို ဒုက္ခဖြစ်စေချင်လို့လား။

ဟင့်အင်း... သူ့ကို ဒုက္ခဖြစ်စေချင်ပါ။ သူ့ကိုလွမ်းတာ မှန်ပေမယ့် ငွေ့ကြောင့် သူ ခက်ခဲမယ်ဆိုလျှင် ထိုကိစ္စမျိုးကို ငွေ့ ခေးဝေးက တိမ်းရှောင်ပါလိမ့်မည်။ ငွေ့ရင်တွေ ကွဲရင်ကွဲပါစေ၊ လွမ်း စိတ်တွေကို အသံတိတ် မျိုချလိုက်ပါမည်။

“ငွေ”

တတိယအကြိမ် ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ မှိတ်ထားသော ငွေ့မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာလေသည်။

“ငွေ”

အသံသည် ငွေနှင့်နီးကပ်လာသည်ဟု ခံစားရသည်။ သူ့ငွေ
နားမှာရှိနေတာလား။ ငွေ ဝမ်းသာသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ
ဝမ်းနည်းရသည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ဘာအချိန်အငွေမျှမပြဘဲ အခုမှ
ပေါ်လာရသလား။ နေနိုင်လိုက်တာ။

“ငွေ”

ထိုအခါမှာတော့ အသံရှင်ကို ငွေ ရှာလိုက်မိသည်။
သူ့ကို ငွေမမြင်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် မြင်ချင်မိသည်။ အသံ
ကြားလာရသောအခါ သူ့ကိုမြင်ဖို့လည်း ငွေ မျှော်လင့်မိသည်။

“ဟင်”

ငွေ့ထံ တည့်တည့်လျှောက်လာသူတစ်ဦးကြောင့် ငွေ မှင်
တက်သွားလေသည်။

ထိုလမ်းလျှောက်ပုံ၊ ငွေ့နှလုံးသားထဲမှ လမ်းလျှောက်နေ
သောသူ။

ငွေ့နှလုံးသားထဲရှိသူသည် ကချင်လွယ်အိတ်အနီလေးကို
ပခုံးကြိုး၌ စုထုံးကာ ဘေးစောင်းလွယ်ထားသူ။

သို့သော် ယခုမူကား ဘာအရောင်မှန်းမသိသော ကျောငှက်
အိတ်ကို ဘေးစောင်းလွယ်ထားလေသည်။

သူ့ပြုံးနေသည်၊ ထိုအပြုံး၊ ငွေ့ကိုကြည့်နေသော ထိုမျက်လုံး
အို လှပညီညာသောသွားဖွေးဖွေးလေးတွေ။ ငွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။
ဘာကို ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေတာလဲ။ မဖြစ်ဘူး။ ငွေ့စိတ်တွေကို

ငွေ ထိန်းချုပ်မှုဖြစ်မည်။

“ငွေ”

ဟင် ... ထိုအသံ။ တစ်နေ့ တစ်မနက်မှ မေ့မရခဲ့သော
သို့အသံ။ ငွေ အမြင်မှားစရာအကြောင်း မရှိသလို အကြားမှားစရာ
လည်း အကြောင်းမရှိချေ။

ငွေ ကျန်းမာရေးကောင်းသည်။ ပြီးနောက် သူနှင့်ငွေ ရပ်
နေသည်မှာလည်း ငါးပေမျှ မကွာတော့ပေ။

“ငွေ”

ထပ်မံ၍ ခေါ်လိုက်သောအခါ အညှို့ခံရသော ငွေ့နှလုံးသား
သည် ဆတ်ခနဲ ထောင်မတ်လာလေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ငွေ့အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သိပ်တူသော
သူ့ကို ထိုသို့မေးလိုက်ရသည့်အတွက် ငွေ့ရင်ထဲ မကောင်းပေ။ ပြီး
နောက် သူနှင့်တူလွန်းသည့်အတွက်လည်း ငွေ့စိတ်ထဲ ခံစားရတာ
အမှန်ပါ။

သူ ဘယ်သူလဲ။ သူသည် အလွန်ဆုံးရှိက ဆယ့်ကိုး နှစ်
ဆယ်ပေါ့။ ငွေ့အသက်သည် လေးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သည်။ ဤသို့
အသက်အရွယ် ကွာခြားမှုမျိုး ရှိနေပါလျက် ငွေ့ကို ငွေ့ဟု ပမာမခန့်
ခေါ်ခြင်းကို ငွေ့ မကျေနပ်ပေ။

ပြီးနောက် ငွေ့ကို အဲဒီလို ခပ်ရဲရဲကြည့်နေတာမျိုးလည်း

ငွေမကြိုက်ပေ။ ပြီးနောက် ငွေမေးတာကို ရုတ်တရက်မဖြေခြင်းမျိုးလည်း ငွေ မနှစ်သက်ပေ။ ထိုမကြိုက်ခြင်းတွေထဲ ပို၍မကြိုက်သည်က သူ့အသံနှင့်တူနေခြင်းဖြစ်၏။

နွေ့ကို အတ္တကြီးတယ်လဲဆိုဆို သူ့အသံမျိုးကို နောက် မည်သူမျှ မတူစေချင်ပါ။ မရှိတော့တဲ့ သူ့အငွေအသက်များကို ငွေ တစ်ဦးတည်းကသာ အပိုင်သိမ်းထားချင်ပါသည်။

“ငွေ”

“မင်း ရိုင်းလှချည်လား။ မင်းကို ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

အသံတင်မက မျက်လုံးများ။ နှုတ်ခမ်းများနှင့် နဖူးမှ အတွန့်လေးနှစ်ခုပါ တူနေသောအခါ ငွေဒေါသတွေ အထွတ်အထိပ် ရောက်ကုန်သည်။

“ငွေ ကိုယ့်ကို မေ့သွားလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် လုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး”

“ဟင်”

အံ့ဩမိလေသည်။ စကားလုံး အဖြတ်အတောက်ပါ တူနေခြင်းသည် သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ပါ”

ငွေသည် သူ့ကို စူးစမ်းစွာကြည့်လိုက်လေသည်။

သူသည် မေးရိုးကားကားဖြစ်ပြီး ပါးတွင် အမွှေးအမှင်များ ရှိနေသည်။ ငွေ၏သူသည် ဘဲဥပုံမျက်နှာကျလေးဖြစ်ပြီး ပါးတွင် အမွှေးအမှင်မရှိ ပြောင်ချောနေလေ၏။ ပြီးနောက် သူသည် ဆံပင်

ညှပ်ရည်ကို အရောင်တွေ ဆိုးထားလေ၏။ ငွေ၏သူသည် မည်းနက်သောဆံပင်ကို အပြောင်ပင့်ကာ ဆီကိုခွဲနေအောင် လိမ်းတတ်လေသည်။

“ဘယ်တွေပျောက်နေတာလဲ ငွေရယ်”

ထိုကောင်လေးသည် ငွေ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးကြည့်ကာ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာချိန်၌ ငွေ့သည် သတိမထားမိပါဘဲ ခြေတစ်လှမ်း ဆတ်သွားခဲ့လေသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေကို ငွေ့စိတ်ထဲ ရင်းနှီးနေပေမယ့် သူ့ကို မငဲ့ မရင်းနှီးချေ။ ရင်းလည်း မရင်းနှီးချင်ပါ။ ငွေ့စိတ်တွေက သူနှင့် မင်းနှီးစေဖို့လည်း မလှုံ့ဆော်ပေ။

“မင်း ထပ်ပြီး ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်”

ငွေ့အသံက ထိတ်တလန့်လန့်ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ရှေ့တိုးဖို့ကြံနေသော ခြေလှမ်းများသည် လမ်းခုလတ်၌ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ငွေ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းနက်နက်များကို မိမိစူးစူး မကြည့်ဝံ့တော့ချေ။ ငွေ့ကိုကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်း စူးစူးအောက်မှာလည်း မနေဝံ့တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ငွေ့သည် နေရာမှ ခုခနဲလှည့်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

“ခဏလေးနေပါဦး ငွေ့ရယ်”

ခဏလေးနေပါဦး ငွေ့ရယ်တဲ့လား။ ထိုအသံကိုကြားသော

အခါ ငွေသည် သူ့ထံ လှည့်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။
 ထိုသို့ လေယူလေသိမ်းမျိုးက ငွေ့၏သူနှင့် တစ်ထေရာ
 တည်း တူနေလေသည်။ ဪ သူ့ရယ်၊ အေးစက်စပြုနေတဲ့ ငွေ့
 နှလုံးသားကို ကြပ်ပူလာတိုက်လေရောသလား။ ဘယ်အပြုံးနဲ့လဲကွယ်။
 ငွေ့က မျှော်လွန်းလို့ လောကကြီးက သူ့ကို အပြစ်များပေးလေရော
 သလား။

“ကိုယ် ဒီနေရာမှာ ငွေ့ကို လာစောင့်နေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ
 ငွေ့”

“ဟင်”

“အရင် ငွေ့တို့နေတဲ့အိမ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပေမယ့် ငွေ့တို့မရှိကြ
 တော့ဘူးတဲ့။ သတင်းလည်း ဆက်စုံစမ်းလို့ မရခဲ့ပါဘူး”

“အရင်နေတဲ့အိမ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခြောက်မိုင်ခွဲက ခြံအမှတ် (၁၂၄) လေ”

“ဟင်”

ငွေ့ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ထိုကောင်လေးကိုလည်း
 မယုံသင်္ကာ ကြည့်မိသည်။

သည်ကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က လာတာလဲ၊
 ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ငွေ့ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ။

ထိုကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး ငွေ့စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်
 ကုန်တာ အမှန်ပါ။

အတုလား အစစ်လားဆိုတာလည်း ဝေခွဲမရပေ။ အသက်
 လေးဆယ်ကျော်အပျိုကြီးဂုဏ်ကို ဆောင်ထားသူတစ်ဦးမို့ တစ်စုံ
 တစ်ယောက်ကိုလည်း လွယ်လွယ်နှင့် မယုံနိုင်ပေ။

အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ ဆယ်ကျော်သက်ကောင်လေး
 သက်ထဲ နယ်ရှင်တစ်ရပ်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ငွေ့သည်လည်း
 ဘစ်ချိန်က တက္ကသိုလ်၌ ဘုရင်မဖြစ်ခဲ့ဖူးသူပင်။

“ငွေ့”

“တော်ပြီ ကောင်လေး။ ဆက်မပြောနဲ့တော့။ ငါ့အကြောင်း
 မင်း ဘယ်လိုသိလာသလဲ။” ဘယ်နည်းနဲ့သိလာသလဲ မသိပေမယ့်
 မင်းကိုငါ လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိဘူး”

“ငွေ့က ဘာကိုမယုံတာလဲ”

“ရှင် ကိုစစ်ငြိမ်းအေးဆိုတာ လုံးဝမယုံဘူး”

“ကိုယ်က”

“မင်းရဲ့အသုံးအနှုန်းကို နည်းနည်းချပေးပါ။ မင်းဟာ ငါ
 ခမွှေးရင် ငါ့သားလောက်ပဲ ရှိပါဦးမယ်”

ငွေ့က ခပ်ထန်ထန်ပြောပစ်သည်။ ငွေ့သည် အနှစ်လေး
 ဆယ်ကျော် ရှင်သန်ခဲ့သော ကာလတစ်လျှောက်၌ လူတစ်စုံတစ်
 ယောက်ကို ဤသို့ လေသံမာမာမျိုးနှင့် တစ်ခါမျှ မဆက်ဆံဖူးချေ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ငွေ့မကြိုက်တာကို ဖယ်ထုတ်ပါမယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငွေ့စကားက လက်ရှိအနေအထားမှာ ယုတ္တိရှိနေ

တာကိုး”

အို ဒီယုတ္တိဆိုတာ ပြောပြန်ပြီလား။ သူလည်း တစ်ချိန်က ငွေ့ကို အလျှော့ပေးချင်တိုင်း ငွေ့စကားက ယုတ္တိရှိတယ်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ငွေ့က ယုတ္တိရှိတာကိုပြောတော့ ကိုယ်... အဲ ကျွန်တော်ကလည်း ယုတ္တိမရှိတာကို ပြောပါ့မယ်”

သူသည် လေကို အဝရှူပြီး ငွေ့ကို စူးနေအောင်စိုက်ကြည့်လေသည်။

“မယုံဘူးလို့ပြောနေတဲ့ ငွေ့နှုတ်က ကျွန်တော့်ကို စစ်ငြိမ်းအေးလို့ ထင်နေတယ်”

“မပြောနဲ့ အဲဒီနာမည် မင်းတို့လို ကလေးနှုတ်နဲ့ မတန်ဘူး။ မပြောနဲ့... မပြောနဲ့”

ငွေ့သည် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ပင် အော်ပြီး ကန်ဘောင်ရိုးပေါ်မှ လှေကားအတိုင်း အပြေးတစ်ပိုင်း ဆင်းလာမိသည်။ သူ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ခဲ့မှန်း မသိပေမယ့် ငွေ့စိတ်တွေက လှုပ်ရှားနေတာ အမှန်ပါ။

သူ့ရှေ့မှာ ငွေ့ ကြာကြာမနေလိုတော့ပေ။

သူ့ကို ယုံမိသွားမှာစိုးသည်။ တမ်းတရက်ရှည်ခဲ့သော ငွေ့နှလုံးသားကို ကွက်လပ်လေးအဖြစ်ပဲ သူ့အတွက် နေရာလွတ်ထားချင်သည်။

ငွေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

သူ့အပေါ် စွဲလမ်းလွန်းလို့များ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေတာလား။

နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ချင်သည်။

သို့သော် မကြည့်ရဲပေ။ ငွေ့စိတ်ထဲ ငွေ့ကို သူ ရပ်ကြည့်နေမှာပဲဟု ထင်မိသည်။

သူ့ကို ထပ်လှည့်မကြည့်မိရင် ငွေ့ နောင်တရမှာလား။ လှည့်ကြည့်မိရင် နောင်တရမှာလား။

နောင်တတွေကို ငွေ့မှန်းမိတာအမှန်ပါ။ သို့သော် နောင်တတွေက ငွေ့ကို မိတ်ဆွေရင်းချာပမာ ချစ်ခင်၍ နေလေတော့သည်။

* * *

“အင်း”

မဝေက ကျောက်စေ့ထုပ်လေးကို ဘေးတွင်ချပြီး ငွေကို ခြောက်ကြည့်လာလေ၏။ သဘောကတော့ ငွေစကားကို အလေးအနက် ဘာမှမပြောပေ။ ငွေ တုံ့ဆိုင်းနေ၍မရတော့ချေ။ တုံ့ဆိုင်းနေပါက မဝေကို မလေးစားရာ ရောက်တော့မည်။ ယောက်မဆိုသော်ငြား အစ်မရင်း တစ်မျှ ငွေအပေါ်ကောင်းရှာသော မဝေကို ငွေက ပြန်လည်၍ လေး စားသင့်သည်ဟု ထင်သည်။

“ပြောရတော့ ခက်တယ်၊ ကလေးများ ဆန်နေသလားလို့

ဟု

“ငွေကို မဝေမျက်စိထဲ ကလေးလိုပဲ မြင်တုန်းပါကွယ်၊ ပြောပါ”

“ဟိုလေ မဝေ ... လူတူမရှားဆိုတာကို မဝေ လက်ခံ သလား”

“ရှိတတ်ပါတယ်။ လူတူမရှား နာမည်တူမရှားဆိုတာမျိုး တောင် ပြောကြသေးတာပဲ”

“ဟိုလေ ... နဖူးတွန့်လေးတွေ၊ အသံတွေ၊ မျက်လုံးတွေပဲ ဘာလို့ မျက်နှာကျပ်မတူတာမျိုးရော”

“ရှိတာပေါ့၊ မဝေရဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက် က ရှမ်း၊ တစ်ယောက်က ဗမာလူမျိုးအစစ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်က ဆက်တော်တူတာ။ အမြွှာလို့တောင်ပြောရင် ယုံတဲ့သူယုံတယ်။ သူတို့

အခန်း (၄)

“မဝေ”

“ပြောလေ ငွေ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

ဟုဆိုရင်း ဝှမ်းစပေါ်မှ ကျောက်စေ့များ အကြည့်မပျက် ကြည့်နေသော မဝေကို ကြည့်ပြီး ငွေမှာ ပြောသင့်မပြောသင့် ထေ့ မရ ဖြစ်နေရလေသည်။

“ငွေကိုကြည့်ရတာ အားမရပါဘူး။ မြန်မာပြည်ရောက်စတင် တော့ သမီးနဲ့အတူ ဟိုဟိုဒီဒီသွားတတ်ပေမယ့် ခုတော့ တစ်ဖန် လောက်ရှိပြီ ငွေ ငြိမ်နေတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ငွေ၊ နေမကောင်းလို့ လား”

“ဟိုလေ မဝေ”

တောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိဘူး။ ဒါတွေက ကျောင်းသူဘဝ တုန်းကတွေပါ။ ဘာလို့လဲ ငွေ”

ငွေ အားတက်သွားလေသည်။ ဆက်ပြောဖို့ သတ္တိများ ရင်ထဲ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ သို့သော် ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်း မသိ ပြန်ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငွေကိုယ်၌က ဘာကိုယုံကြည်လို့ ယုံကြည် ရမှန်းမသိ၍ ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ငွေတို့ ဆုံခဲ့ပုံကို အမှန်အတိုင်းပြောပြဖို့ လည်း ငွေ မဝံ့ရဲပေ။

“ဒီလို မဝေရယ် ... ငွေ့သူငယ်ချင်းလေ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျောင်းတုန်းက အတန်းဖော်ပါ”

ငွေ သူငယ်ချင်းတွေကို မဝေက လက်လှမ်းမီသလောက် သိနေ၍ ငွေက မဝေ မသိနိုင်သူအား လွှဲပြောင်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ် သည်။

“သူ့ချစ်သူနဲ့ သူနဲ့ ကွဲသွားတယ်။ ဒါပြီး အနှစ်နှစ်ဆယ် လောက်မှ ဆယ့်ရှစ် ဆယ့်ကိုးလောက် ကောင်လေးက သူ့ကို သူ့ ချစ်သူခေါ်တဲ့နာမ်စားအတိုင်း လာခေါ်လို့တဲ့။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ် ယောက်ရဲ့အမူအရာတွေကလည်း တူကြတယ်တဲ့”

“ငွေ့သူငယ်ချင်းက မိန်းကလေးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“သူ့ချစ်သူနဲ့က ဘယ်လိုလုပ် ကွဲသွားတာလဲ”

“သေ သေ ... သူ့ချစ်သူက ဆုံးသွားပြီ”

မရဲတရဲ ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိကို အူမချေးခါးသိနေ သော မဝေက မိမိလိမ်ပြောခြင်းကို ရိပ်မိလေမလားဟု စိုးရိမ်စိတ် ခြစ်မိပါသည်။

“သူ့ချစ်သူနဲ့တူတဲ့ ဆယ့်ကိုးနှစ်ကောင်လေးဆိုတော့ သူ့ ချစ်သူရဲ့လက်ကျန်သားများ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

မဝေက တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဆွဲရင်ထဲမှာတော့ လောင်မြိုက်သွားလေသည်။ ထိုသို့ မဖြစ်စေချင်ပါ။ ခြစ်လည်းမဖြစ်နိုင်ပါ။ ကိုက ဘယ်လောက်ထိရိုးမှန်း ငွေသာလျှင်အသိ ဆုံးဖြစ်သည်။ ငွေ့အနားမှာသာ အချိန်ကုန်နေတတ်သော ကိုက ချည်းစားအသစ်ရှာချိန် ရှိပါ့မလား။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မဝေ။ သူက မြာပွေတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး”

ငြင်းလိုက်ပြီးမှ မိမိစကားမှားသွားမှန်း ငွေ ရိပ်မိလိုက်သည်။

“အဲ ... သူကလည်း ငွေတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲက ဆိုတော့ သူ့အကြောင်းကိုလည်း ငွေ့သိနေလို့ပါ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို အခြားလူတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ် အကုန်သိနိုင်မှာလဲ။ ငွေ့စကားထဲမှာတင် အဲဒီနှစ်ယောက် ခဲ့ပုံက တော်တော်တူနေပြီ။ လျှို့ဝှက်တဲ့အခေါ်အဝေါ်ကိစ္စတောင် ဘုမတော့ ဒါက ဖအေရဲ့ဒိုင်ယာရီကို ဖတ်မိတဲ့သားပဲဖြစ်ရမယ်။ ငွေ့

သူငယ်ချင်းကို သတိပေးလိုက်ပါ ငွေရယ်။ ဒီခေတ်ကောင်လေးတွေဟာ မယုံပါနဲ့လို့။ ဒါနဲ့ ငွေသူငယ်ချင်းက အိမ်ထောင်နဲ့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး အပျိုပါ”

“ပိုဆိုးတာပေါ့။ ကောင်လေးတွေက ဖြတ်လမ်းနည်းသုံးဦး အမှီသဟဲ ရှာချင်နေကြတာ။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ကွဲစရာအသည်း တွေလည်း ကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သတိပေးလိုက်ပါ ငွေရယ်။ ခွင်သမားတွေပဲဖြစ်မှာပါ”

မဝေက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့ကျောက်ထုပ်လေးကို ပွေ့ကာ ထွက်သွားသောအခါ ငွေမှာ အတွေးတွေအပုံကြီးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။

ခွင်ရိုက်တာတဲ့လား။ လုပ်ရက်လေ။ အဲဒီလို ခွင်ရိုက်ဖို့ ငွေ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဘယ်လောက်တောင် လေ့လာခဲ့သလဲ။ မုန်း လိုက်တာ။

လူလေးက သနားကမားနဲ့။

ငွေရင်ထဲ ဒေါသက ကြွက်စိ ကြွက်စိ ဆူညံသွားလေသည်။ မနက်ဖြန်တော့ သူ့ကိုရှာပြီး ပြဿနာလုပ်ပစ်မယ်ဟူသော စိတ်ကူး ကြောင့် ငွေနှုတ်ဖျားထဲ စကားလုံးတွေ တန်းစီထားသည်။

အိမ်မက်ထဲ၌လည်း စကားလုံးများကို စက်သေနတ်ပစ်သလို ရွတ်ဆိုမိသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းမှာတော့ ထိုနေရာရောက်သောအခါ

သူ့ကို ခုံတန်းပေါ်၌ ငုတ်တုတ်တွေ့ရသောအခါ ငွေစကားလုံးတွေ မျောက်ဆုံးကုန်တာ အမှန်ပါ။

အမှန်က ထိုနေရာကို လာခဲ့ရသော်လည်း သူ့ကိုတွေ့ရဖို့ သိပ်မမျှော်လင့်ပေ။

သူက ထိုနေရာ၌ နှစ်ချီအောင်စောင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မငွေ မယုံပေ။ သို့သော် ဟုတ်လိုဟုတ်ငြားဆိုပြီး ငွေနှင့်ကို ဆုံနေကျ အချိန်အတိုင်း မုန်းဆပြီးလာခဲ့သောအခါ သူက အေးဆေးတည်ငြိမ် ရှာ ထိုင်နေသဖြင့် ငွေကို မှင်တက်သွားစေတာအမှန်ပါ။

ငွေသည် သူ့ထံပဲ ဆက်လျှောက်သွားရကောင်းနိုး။ နောက် ပြန်ပဲ လှည့်ပြေးရကောင်းနိုးဖြင့် ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ်တွင် သူသည် မငွေထံ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။

သူ့မျက်ဝန်းများက စူးရှနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ဖျော့တော့ သွားလေသည်။

အို... သူမှသူပါပဲ။ သူ့ကိုကြည့်ရင်ပင် ငွေသည် ယခုလက် ၌ မိမိ၏အသက်အရွယ်ကိုပင် မေ့လျော့သွားလေသည်။

“ငွေ ရောက်လာမယ်လို့ ကိုယ်... အဲ ကျွန်တော် ထင်နေ ဘယ်”

သူ့အသံကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ငွေသည် အညှို့ခံထား ရသူတစ်ဦးနယ် သူ့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားမိလေ သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ချိန်လုံး ငွေအကြောင်း စဉ်းစားနေတယ်။ ငွေနေရာကနေ နေကြည့်နေတယ်။ ငွေ ကျွန်တော့်ကို လက်မခံနိုင်တာ အဆန်းမှမဟုတ်တာ။ ကျွန်တော် ငွေကို နားလည်ပါတယ်”

သူ့စကားများသည် သိပ်ကိုးနူးညံ့ညင်သာလွန်းနေသည်။ ဇနီးတွေ့ဖို့ သိကုံးထားသော ငွေစကားများ လေညင်းနှင့်အတူ ပြယ်လွင့်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော်ကတော့ စောင့်နေရသူဆိုတော့ ငွေရဲ့စိမ်းကား မူကြီးကို ရုတ်တရက် ခံစားရတော့ ခံရခက်နေပေမယ့် ငွေဘက်က တွေးကြည့်လိုက်တော့လည်း ကျေနပ်ဖို့ကောင်းနေပါတယ်။ ငွေ အခုချိန်ထိ စစ်ငြိမ်းအေးကို သတိရနေသေးလို့သာ ကျွန်တော့်အပေါ် ဒီထံဆက်ဆံနေတာပေါ့။ ဆောရီးငွေ။ ဒီကြားထဲ ငွေရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်ခဲ့မှာပေါ့”

“မင်း ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ငါ့ကို အရှူးလုပ်နေတာလဲ။ ငါက မင်းအလွယ်တကူ ချူစားလို့ရတဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့မိန်းမလို့ ထင်နေသလား။ ဒီမှာကောင်လေး မင်းလုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်ပါ”

“ငွေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မခေါ်နဲ့၊ ငါ့ကို အဲဒီလေသံနဲ့ အဲဒီလို လာမခေါ်နဲ့။ မင်းလိမ်တိုင်း ခံနေရအောင် ငါက တတုံးမဟုတ်ဘူး။ ပြောစမ်း မင်းစစ်ငြိမ်းအေးဆိုတဲ့နာမည်ကို ဘယ်လိုသိခဲ့တာလဲ။ ငါ့ကို အကြောင်း

ချိက်ဖို့ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ယူခဲ့ရသလဲ”

“ငွေ လက်ခံဖို့ခဲယဉ်းမှန်း ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားကိုတော့ ငွေ လက်ခံရမယ်။ ကျွန်တော်က တကယ်ပဲ စစ်ငြိမ်းအေးပါ”

“မညာနဲ့ သူသေတာကြာနေပြီ။ မင်း ငါ့ရဲ့အားနည်းချက်ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ငါ့ဘဝထဲဝင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

“စစ်ငြိမ်းအေးဆိုတဲ့ ဘဝက သေသွားတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်လည်ရှင်သန်လို့ မရတော့ဘူးလား”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ဆုတောင်းတွေပြည့်ခဲ့တာ ငွေ။ ငွေနဲ့အတူ တောင်းခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့တာ”

သူက ရဲဝံ့စွာပြောလျှင် ငွေသည် မှတ်တက်သွားရလေသည်။ ဆုတောင်းဆိုပါလား။ ကိုနဲ့ငွေတို့ ဘုရားမှာဆုတောင်းဖူးတာကို ငွေ သိသည်။ ကိုရဲ့ ပြန်လည်ဆုံစည်းစေဖို့ ဆုတောင်းက ငွေရင်ကို လှုပ်ခတ်စေခဲ့လို့ ငွေ ပိုပြီးသိနေသည်။

ဟုတ်ရဲ့လား။ ဟုတ်များနေသလား။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ပန်းတွေထဲမှာ ကြာပန်းကိုမှ နှစ်သက်တဲ့ ငွေက ကြာတတ်တာတွေ မကြာစေဖို့ ကြာပန်းလျှိုပြီး ဆုတောင်းခဲ့တာတွေလည်း ကျွန်တော် ခုချိန်ထိ မမေ့ဘူး”

“ဟင် ... မင်း ဒါ ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ငွေက ငရုတ်သီး သိပ်ကြောက်ပြီး ချောကလက်သိပ်ကြိုက် တာကိုလည်း ကျွန်တော် အမြဲအမှတ်ရနေတယ်”

“မင်း ဘယ်က သိလာတာလဲ”

“ချစ်သူဘဝရဲ့ပထမဆုံး ငွေမွှေးနေ့မှာ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဗေဒါခွဲကြာတွေကို ကျွန်တော် ပြုစုဖို့ထောင်ခဲ့တာတွေလည်း အခုထိ အမှတ်ရနေဆဲပဲ”

“ဟင်”

“ကဲ ... ယုံပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်း ညာနေတာ”

“ကျွန်တော်က ဘာလို့ညာရမှာလဲ၊ လခြမ်းရယ်”

“ဟင်”

ငွေလက်မှ ကြက်သီးမွှေးညင်းပေါက်များပင် ထောင်တက် သွားရလေသည်။

လခြမ်း ဆိုပါလား။ ငွေ့ကို သူစိတ်လိုလက်ရရှိတဲ့အချိန် ခေါ်တတ်သောနာမည်လေး ဖြစ်သည်။ သူ ထိုသို့ခေါ်တတ်သည်ဆို တာ ငွေနှင့်သူကလွဲရင် အခြားသိသူမရှိချေ။ တကယ်ပဲ သူက ငွေ့ရဲ့ ကိုတဲ့လား။ ဖြစ်နိုင်ခဲ့လား။

“ငွေ ယုံဖို့ခက်ခဲမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ငွေ့ကို ရုတ်တရက်လည်း မယုံခိုင်းရက်ပါဘူး။ ကိုယ် အချိန်

ဆောင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေ ဟိုနေ့ကလိုတော့ ထွက်ပြေးမသွားပါနဲ့။ ကျွန်တော်ရင်တွေ ကွဲထွက်တော့မလို ခံစားရတယ်”

သူ့အသံသည် အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်ခန့်နှင့် မတူချေ။ အထူး ှင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေ၍ ငွေ့ပင် ဝေခွဲရခက်လာလေသည်။ သူက အသက်ကြီးနေရဲ့နဲ့ ခွဲစိတ်ပြုပြင်ထားတာလား။ ငွေ့မသိတဲ့ ကိစ္စသူငယ် ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်လား။

“ကျွန်တော် မှော်လင့်တာက စကားပြောခွင့်ရရှိပါပဲ ငွေ့ရယ်။ ကျွန်တော့်စကားတွေကို မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး တင်းခံမနေဘဲ နားထောင် ပေးပါလား။ ပြီးရင် ချင့်ချိန်ပေးပါလား။ ပြီးရင် မေးခွန်းထုတ်ပေးပါ လား”

ရိုကျိုးစွာ ဆိုလာပြန်သော သူ့ကို ငွေ့ ငေးကြည့်လိုက်မိ သည်။

တကယ်ပါပဲ။ သူ့ပုံက ကိုမှကို အစစ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးဆန်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ရင့်ကျက်နေ တတ်ပြန်သည်ကလည်း ကိုအမူအရာနှင့် တစ်ထေရာတည်းဖြစ်သည်။

သူ ဘယ်သူလဲ။ မေးခွင့်တွေပေးထားပါလျက်နှင့် မေးခွန်း တွေ ပျောက်ဆုံးနေပြန်သည်။ သူ့ကို မယုံချင်ပါတဲ ရင်ထဲမှ သံသယ ကင်းနေပြန်သည်။

သူ့မျက်စိနဲ့တွေ့ကို ရင်မဆိုင်ချင်ပါပဲ စိုက်ကြည့်မိပြန်သည်။ “အဲဒီနေ့ကသာ ကျွန်တော် ငွေ့ကို မနောက်ပြောင်ခဲ့ဘူး

ဆိုရင် ငွေလည်း ဒီလောက်ထိ ဝမ်းနည်းခံစားနေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် သိပ်ပျော်ခဲ့တယ်။ ငွေလည်း သိပ် ပျော်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးနေကျ ငွေအပြုံးတွေထဲမှာ အဲဒီနေ့က အလှဆုံးပဲ”

သူ့အသံ ဆွေးဆွေးအောက်တွင် ငွေစိတ်တွေက အတိတ် နေ့ရက်ဆီရောက်ရှိ၍ နေပြန်လေသည်။

* * *

အခန်း (၅)

ထိုနေ့က ဘုရားမှအံ့ပြန် ငွေနှင့်သူ ကစားကွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သမီးရည်းစားနှင့်မတူလောက်အောင် ငွေနှင့်သူက ကလေး များနယ် ခုံပေါက်ကစားခဲ့ကြသည်။

ပြီးနောက် ရှေ့ရေး နောက်ရေးများအကြောင်း သိကုံးဖွဲ့ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သူ့မျက်နှာကို ငွေ ငေးစိုက်ကြည့်မိခဲ့သည်။

ညနေလေးနာရီထိုး၍ လမ်းခွဲချိန်တန်သော်လည်း ငွေနှင့်သူ သည် မခွဲချင်သေးသောကြောင့် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး၌ မနက်ကရောက်ခဲ့သောနေရာသို့သာ ရောက်ရှိလာပြန်၍ သူ့ရော ငွေပါ ပြိုင်တူပြီးမိခဲ့ကြသည်။

“ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ မိုးချုပ်မှ ပြန်ကြမလား”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ မိဘတွေက ဒီလောက်လိုက်လျောပေးထား

ပြီပဲဟာကို၊ ငွေတို့က ယောင့်တက်လို့ ဖြစ်ပါမလား”

မှန်ပါသည်။ ငွေနှင့်သူက ချစ်သူတွေပါလို့ အိမ်ကိုအသိပေး

ပြီးရုံနဲ့ အိမ်က သူနှင့်ငွေကို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပေးခဲ့သည်။ ထို့

ကြောင့် သူနှင့်ငွေသည် တိတ်တိတ်ပုန်း ခိုးတွေ့စရာမလိုသည့်စုံတွဲများ

ဖြစ်ကြသည်။

ယခုလည်း ငွေမွေးနေ့ကို သူနှင့်ကုန်ဆုံးမည်ဟု မိဘတွေထံ

တရားဝင်ခွင့်ပန်ပြီး ငွေလာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“မိဘတွေသိနေတာ ဒီလောက် အရသာမရှိနေသလိုပဲ”

“ဟွန်း... ဘယ်လိုကြီးလဲ။ မိဘတွေကိုပြောပြီးမှ သွား

လာတာက ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေဆို ခိုးပြေးကြမှာတဲ့။ ခိုးပြေးတဲ့

အရသာက ဘာနဲ့မှမတူဘူးလို့ပြောတယ်။ ငွေနဲ့ကိုယ်ရော ခိုးပြေး

ကြမလား”

“အို... မပြေးပါဘူး၊ မိန်းကလေးတွေအတွက်တော့ ခိုးပြေး

တာ မကောင်းဘူးရှင်ရဲ့၊ ကျောင်းပြီးဖို့လည်း တစ်လလောက်လို

တော့တာကို”

“ကိုယ်က နောက်တာပါ”

“သိက္ခာပိုင်းအရသာ ငွေကလည်း ပြောရတာပါ။ တကယ်

ဘမ်း စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ရင်တော့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာ ပျော်စရာကောင်း
မယ်လို့ ထင်သား”

“ဘာတွေကို ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေတာလဲ။ ဟဲ

ဟဲ”

သူ့ရယ်သံအက်အက်လေးသည် ငွေ့နားထဲ နားဝင်ပီယံရှိလှ

သည်။

ဝင်လုလုနေမင်းက သူ့ရယ်သံနှင့်အတူ တိမ်ကြားထဲ လျှိုးဝင်

ချောက်ကွယ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးသည် ပုစွန်ဆီ

ချောင်သမ်းသွားလေသည်။

“ငွေ... ဟိုးမှာကြည့်စမ်း”

သူ ညွှန်ပြရာသို့ ငွေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးတစ်စု

မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်းဖြင့် ရေကစားနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အရမ်းလွတ်လပ်တယ်နော်”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်ပျော်နေကြမှာပဲ”

“ကိုယ်တို့ကလေးတွေအလှည့်ရောက်ရင် အဲဒီလိုပဲ ကလေး

တွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထားရအောင်လား”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ရေနစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုယ်က ရေကူးတတ်တာပဲ၊ ကယ်မှာပေါ့”

“ကိုက ရေကူးတတ်တယ် ဟုတ်လား။ ဟိုတစ်ခါကတော့

ချေကြောက်တယ်ဆို”

“ညာပြောတာ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဒါအပြင် ဘာတွေညာထားတာ ရှိသေးလဲ”

“အိပ်ပျော်နေရင် သွားရည်ကျတာကလည်း ညာတာပဲ။ ကိုယ်ကမကျဘူး။ ငုံထားတာ။ အိပ်ရာထမှ ထွေးထုတ်လိုက်ရော”

“ဟွန်း ... ရွံစရာကြီး။ အဲ ... ကို ကြည့်ပါဦး။ ဟိုကလေးတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ မသိဘူး”

ငွေက ရေးကြီးသုတ်ပြာဆိုလျှင် သူက လေးသွဲ့စွာထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ဆို ထရပ်လိုက်သည်။

“ရေနစ်နေတာ ထင်တယ်”

မှန်ပါသည်။ ငွေ ထရပ်လိုက်သောအခါ ကလေးသုံးယောက်သည် ရေလယ်ခေါင်၌ ကိုးရိုးကားရား ကူးခတ်နေကုန်သည်။

“ဝေး ... ကယ်ကြပါဦး ... ကယ်ပါဦး”

ကလေးထုတ်အော်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသောအခါ ငွေလက်ကို သူက ဆွဲပြီးပြေးလေသည်။

ခဏတွင်းမှာပဲ ထိုနေရာသို့ရောက်သွားသောအခါ ကလေးတစ်ဦးက သူ့ထံပြေးလာသည်။

“ဦးရယ် ကယ်ပါဦး။ ဖိုးထော် ရေနစ်နေပြီ ကယ်ပါဦး”

ကလေးငယ်၏အသံမှာ သူ့အပေါ် အားကိုးတကြီးရှိလှပါသည်။ ငွေသည် ဘေးဘီဝဲယာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

လူကြီးဆို၍ ငွေနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်းသာ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပြေးလာသူအချို့ကို မြင်ပေမယ့် ထိုလူတွေ ဆက်အောင်သာ စောင့်နေမယ်ဆိုပါက ရေထဲမှကလေးသည် ကမ္ဘာ့အပေါ်တွင် ထားချပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်။

“ဦးရယ် ... ကယ်ပါ”

ဟု ကလေးငယ်က ထပ်ပြောလျှင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော သူ့လက်ချောင်းများကို မြင်ရသည်။

သူ့ခြေထောက်သည် မြေကြီးနှင့် သံမှိုရိုက်ကပ်ထားသလို ဖြည့်နေလေသည်။

“ဦးရယ် ... ဦးရယ်”

သူ့လက်ကို အားကိုးတကြီးဆွဲနေရာသော ကလေးငယ်များက သူ့ရော ငွေပါ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

သူ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ ငွေမသိပါ။ ရေကူးတတ်ရုံနဲ့ ဘာကြောင့် ရေထဲမဆင်းမှန်း ငွေ နားမလည်ပါ။

“ကို ... ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဟိုမှာ ကလေးသေတော့မယ် သွားတော့လေ ကို”

သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ငွေက လှုံ့ဆော်လိုက်သောအခါ သူသည် ငါးထားသောဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ငွေကို စူးနစ်စွာကြည့်လေသည်။ ထိုအကြည့်သည် ငွေကို သူ နှုတ်ဆက်သွားခြင်းဆိုတာ ငွေမသိခဲ့တာ အမှန်ပါ။

အကယ်၍ သိခဲ့လျှင် ငွေ သူ့ကို ဖမ်းဆွဲထားခဲ့မှာ အမှန်ပါ။

ညာပြောတာဆိုတဲ့စကားကို ဘယ်အရာက ညာထားတာဆို
ဟု ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမေးခဲ့မိတာ ငွေအမှားပါ။ ထိုနေ့က သူသည်
ရေထဲဆင်းခါနီး ငွေလက်ကို ဖွဖွဆုပ်သွားလေသည်။

နှုတ်ဆက်သွားလေရောသလား။

ရေစပ်သို့ မကြောက်မရွံ့ပြေးသွားသော သူ့ပုံရိပ်သည် ငွေ
ကို နှုတ်ဆက်၍ နေလေသည်။

ကလေးကိုတွန်းပို့ကာ ရေစီးအတိုင်း မျှောနေသော သူ့
ကြည့်ပြီး ငွေအနာဂတ်တွေ၊ ငွေဘဝတွေက သူနှင့်အတူ သေဆုံး
ရသည်။

ငွေအမှားကြောင့် ငွေချစ်သူကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ အကယ်
၍သာ အနာဂတ်ကို တစ်နာရီလောက်လေး ငွေ ကြိုမြင်ခွင့်ရခဲ့မယ်
ဆိုရင် သူနှင့်ငွေသည် ...။

အခန်း (၆)

“ဟင် ... အန်တီလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အမယ်လေး”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် သီချင်းလေးညည်းကာ ဆင်းလာသော
ခွင့်သည် ပန်း၏ခေါ်သံကြောင့် တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။

“အန်တီလေး။ ဘာတွေမဟုတ်တာလုပ်နေသလဲ မှန်မှန်ပြော
ခမ်း”

မညာတတ်သောငွေသည် ပန်း၏ သံသယမျက်ဝန်းအောက်
တွင် အငွေပျံ့ပြီး ပျောက်သွားချင်မိသည်။

“အန်တီလေးဟာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ အင်္ကျီကလည်း

အရောင်တောက်နေတယ်။ နှုတ်ခမ်းနီကလည်း အရောင်တောက်
တောက်ဆိုးထားတယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေကလည်း”

“ဒီကောင်မလေး ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ ခရီးသွားနေခိုက်မှာ အန်တီလေး အချိုးပြောင်း
နေတယ်နော်”

“ကျုပ် အချိုးပြောင်းတာက အရေးမကြီးဘူး။ ညည်းလေး
အချိုးမပြောင်းဖို့ပဲ။ အရေးကြီးတာ။ ညည်းလေးကို ကိုကိုက ကား
မမောင်းဖို့မှာခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟဲ ဟဲ တီလေးကလည်း အချင်းချင်းတွေ”

“ဘယ်တုန်းက ညည်းလေးနဲ့ ကျုပ်က အချင်းချင်းဖြစ်သွား
ရတာလဲ”

“မမောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တီလေးလိုက်ဖို့ပါ။ တက္ကစီငှားစီး
ရတာက”

“အမယ်လေး တော်ပါပြီ တော်ပါတော့။ တကတဲမှာပဲ ...
ကဲ ... လာ သွားမယ်”

“ဟဲ ဟဲ”

“ဒါနဲ့ မဝေတို့က နေပြည်တော်မှာ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမယ်
ပြောသွားသလဲ”

“ကိုစွဲပြီးတာနဲ့ ပြန်လာမယ်တဲ့။ အလွန်ဆုံးသုံးရက်ပေါ့။
တစ်ခါတစ်ရံ မနက်စောသွားပြီး ညသန်းခေါင်ကြီး ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်

လည်း ရှိတယ်”

“ခါတိုင်းလည်း အဲလို ခရီးတိုလေးတွေ မကြာခဏသွားနေ
တာလား”

“ပန်းရဲ့ရှေ့ရေးအတွက်လို့တော့ ခေါင်းစဉ်တပ်နေတာပဲ။
ပန်းတော့ အဲဒီစကားလုံးကို မကြိုက်ပါဘူး။ လူတိုင်းက ကိုယ့်အတွက်
တယ် အသက်ရှင်နေကြတာ။ အန်တီလေးကလွဲလို့ပေါ့”

“အံ့မယ် ... ကျုပ်က ညည်းလေးတို့ကြား ဘာလို့ညှပ်ပါ
နေတာလဲ”

“တီလေးကို ပန်း လေးစားတယ်။ တီလေးက တကယ့်အချစ်
သူရဲကောင်းကြီးပဲ။ တီလေးက သေဆုံးသွားသူအတွက် အသက်
ဆက်ရှင်နေတာ”

ဟုဆိုသောအခါ ငွေသည် ပန်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။
အဲဒီတာပြောရလျှင် ပန်းနှင့်ငွေသည် အနီးကပ်နေခဲ့ဖူးစည်မှာ ငါးလ
အညှညသေးပေ။ ငွေအကြောင်း ပန်းသိစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိပေ။
မဝေများ ပြောပြထားတာလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မဝေက ဒီလောက်နှုတ်ဖွာ
ဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

ဒါဆို ကိုကိုလား။ ပိုပြီး မဖြစ်နိုင်။ ကျောက်မျက်ရတနာ
သင်္ဘောရုံရှင်ကိုကိုက သမီးကို အဲဒီလောက်ထိ အချိန်မပေးနိုင်မှန်း
ဆွဲ သိသည်။

“မအံ့ကြပါနဲ့ ... အကုန်မသိပါဘူး။ ဒေါ်ကြီးစိုးပြောပြ

ထားလို့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပဲ သိတာပါ။ ဒီအပျိုကြီး ရှက်တတ်ရန် ကော။ ဒီလိုနဲ့များ ရည်းစားက ဘယ်လိုရမှန်းမသိဘူး”

ပန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ဒရူခန်းထဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထိုင်လိုက်သည်။

ငွေမှာတော့ ကားသော့ကို လက်ထဲကွပ်ကွပ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။

“တီလေး... မောင်းတော့လေ”

ဟုဆိုတော့မှ စက်နှိုးလိုက်တော့၏။

“တီလေးက ရတနာဒီဇိုင်းဆွဲတာတွေ သင်ထားပြီးမှ ဘာမှ မလုပ်ဘူးလား။ ပန်းနဲ့ နေရာချင်းလဲပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ဘာလဲ... ညည်းလေးက ဒီဒိုင်နာဖြစ်ချင်လို့လား”

“ဒါပေါ့... ဒါမှ ဒယ်ဒီကို ငုံ့ပြီးကြည့်နိုင်မှာ။ အခုတော့ အလုပ်မရှိတော့ ဒယ်ဒီပြောဆိုသမျှ ငုံ့ခံနေရတယ်။ ပိုက်ဆံသာ ရှိလို့ ကတော့ ကားတွေ ဟောတစ်စီး ဟောတစ်စီး ဝယ်စီးပစ်လိုက်မှာ”

“လူကြီးက ပန်းကို စိုးရိမ်လို့ပါ။ ကိုကိုက သူ့သမီးလေးကို ငုံ့ထားမတတ် ချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွဲလုံး သိပြီးသား ပဲ။ လူကြီးတွေရဲ့ စေတနာကို အမြင်မစောင်းပါနဲ့ ပန်းလေးရယ်”

“တီလေးလည်း ရှေးလူကြီးပါလား။ မဖြစ်ဘူး။ တီလေးကို လည်း လူငယ်ဖြစ်သွားအောင် ပုံလောင်းမှဖြစ်မယ်။ ခုတော့ ပန်းက တစ်ယောက်တည်း ဘက်ပဲ့နေတယ်”

“မပွဲပါဘူး။ တီလေးက အမြဲတမ်း ပန်းဘက်မှာပဲ ရှိနေတာ

“ဒီတစ်ခါ တီလေး ကျောင်းထဲကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပိတ်ဆက်ပေးမလို့လေ”

“ဟယ်... မသိချင်ပါဘူး။ ကလေးတွေနဲ့”

“ကလေးလည်း နောက်တစ်ချိန် လူကြီးဖြစ်မှာပဲ။ ပန်းတို့ သူကြီးဖြစ်တဲ့အချိန် တီလေးတို့က အိုနေပြီ။ အိုပယ်မဖြစ်မခံချင်ရင် သူငယ်တွေနဲ့ များများပေါင်းရတယ်။ ကိုယ့်တူမလေးစီမံတဲ့အတိုင်း ခာခံလိုက်စမ်းပါ တီလေးရယ် နော်”

ဟုဆိုသဖြင့် ငွေမှာ ပန်းခေါ်ရာနောက် မကြီးမငယ် လိုက်သာပြန်သည်။

ပြောင်းလဲမှုမရှိတဲ့ ကျောင်းလမ်းတွေကို မြင်ရပြန်တော့လည်း ငွေအသက်က နှစ်ဆယ်ကျော် ဖြစ်သွားပြန်လေသည်။

“လာ တီလေး... ဒီမှာထိုင်”

ဟုဆိုသဖြင့် ပန်း နေရာချပေးသောနေရာတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပန်း၏သူငယ်ချင်းများဖြစ်ပုံရသော ကောင်မလေးနှင့် ကောင်လေးအချို့ကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။

စုစုပေါင်းငါးယောက်။ မိန်းကလေးသုံးယောက် ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်။ အချောအလှများ မဟုတ်ကြသော်လည်း ငယ်ဂုဏ်

ကြောင့် လန်းဆန်းတက်ကြွနေကြတာအမှန်ပါ။

“ဒါက အမေရိကားမှာနေတဲ့ ငါ့အန်တီလေးလေ၊ ဒီပိုင်နာပေါ့”

“တီလေး သူက မိခင်တဲ့၊ သူက ကေကေမို။ သူက မြို့သူ သူက ရဲဇော်၊ သူကမိုးမြင့်ကျော်တဲ့။ ဟဲ့... ဒါနဲ့ ပေသီးကိုလည်း မတွေ့ပါလား။ ငါက သူနဲ့ အဓိက မိတ်ဆက်ပေးချင်တဲ့ဟာကို”

ဟု ပန်းက အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်သောအခါ ငွေ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ ပေသီးဆိုပါလား။ တစ်ချိန်က ကိုကိုလည်း ငွေ့တို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုက ပေသီးလို့ခေါ်ခဲ့ကြလေသည်။ ကိုက အင်မတန် စနစ်ကျလွန်း၍ နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ပေသီး ဟုတ်လား... ပန်းကလေ။ ပေသီးလို့ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ တီလေး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သူက ဆရာကြီးလေ”

ဟု ပန်းက ရွတ်နောက်နောက်ဆိုသော်လည်း ငွေ့ မပြုံးနိုင်တော့တာအမှန်ပါ။

ပန်းဆိုလိုတဲ့ ဆရာကြီးဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ငွေ့ ရေရေရာရာမသိပေ။ ဘယ်နေရာမှာ ဆရာကြီးဖြစ်နေတာလဲဟုလည်း မမေးနိုင်တော့။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက စကားပြောသိပ်ကောင်းတာ။ လူကို

သုံးအောင်ပြောတတ်တဲ့နေရာမှာလည်း တကယ် ဆရာကျတယ်။ သူသာတော့မှာပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူက ကျောင်းပျက်တတ်တယ်”

ငွေ့ကို အခုမှမြင်ဖူးကြသော်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောနိုင်နေသော ထိုလူငယ်များကို ငွေ့ စိတ်ဝင်တစား နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ပါ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့် မေ့မရခဲ့သည့် သူ့မျက်နှာကိုသာ အထပ်ထပ် မြင်ယောင်နေမိသည်။

မေ့မရခဲ့တဲ့နေ့ရက်တွေကြောင့် စိတ်ထဲ ကယောက်ကယက် ဖြစ်ရပေမယ့် ဒါက တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဖြစ်မည်ကို ငွေ့ခေါင်းထဲ ကောင်းကောင်း သိနေပြန်၏။

“တီလေးအကြောင်း ပန်းက မကြာခဏပြောတယ်။ ပန်းအမွမ်းတင်တာထက် တီလေးက ပိုလှနေတယ်နော်”

“အမေရိကားမှာ နေလာတယ်သာဆိုတယ် တီလေးရဲ့ဆံပင်တွေက အရှည်ကြီးပဲနော်။ အားကျစရာကြီး။ မိခင်ရဲ့ဆံပင်ဆို ကျာဆက်အပြင် ပိုမရှည်ဘူး”

“ဟဲ့ ဟဲ့... ခုမှမြင်ရတဲ့တီလေးကိုချည်း မြှောက်ပင့်မနေကြနဲ့၊ ငါ့ကိုလည်း ကြည့်ကြည့်နော်။ ဒီပိုင်းကို ရှင်းမှာက တီလေး မဟုတ်ဘူး ငါပါ။ တီလေးက ငါ့ကိုလိုက်ပို့တယ်ဆိုရုံပဲ”

“ကဲ ပန်းလေး... ညည်းလေးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း ဆံပြီးပြီဆိုတော့ တီလေးပြန်ဦးမယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ တီလေး”

“ကဲ... အားလုံးပဲ တီလေး ပြန်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တီလေး နောက်လည်းလာဦးနော်”

မိမိက တီလေးကို နောက်တောက်တောက်ဆိုလေသည်။

“ဟေ့... မင်းရဲ့တီလေးက အပျံ့စားပဲနော်။ ငယ်ငယ်က တော်တော်လှခဲ့မှာ”

“စကားနဲ့တောင် ပြောလို့မရအောင်ပဲ။ ငယ်ငယ်က ဓာတ်ပုံ ကိုမြင်မှ နင်တို့ပါးစပ်မှာ ယင်ချေး ဥသွားစေရမယ်”

“ညွှန်းလှချည်လားဟဲ့။ ပြောမိတာ ငါ့အမှား”

“ပြောစမ်းပါဦး... အဲဒီတော်ကိတွေကရော ပေသီးဆီက ကူးစက်ခံထားရတဲ့ ရောဂါပဲလား ပန်းအလှ”

“ကူးစက်၊မစက်က အရေးမကြီးဘူး။ အဲဒီကောင် ဘယ် ချောင်သွားကွေးနေသလဲ မသိဘူး”

“ဟဲ့ ပန်းမလှ... ငါတို့လည်း သက်ရှိတွေပါနော်။ ပေသီး တစ်ယောက်တည်း အောက်စီဂျင်ရှူနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့လည်း ရှူနေပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါကရော ဘာပြောနေလို့လဲ။ နင်တို့ ရှူနေမှန်း သိတာပေါ့”

“နင် ရိုးတော့မရိုးတော့ဘူးနော် ပန်းအလှ”

“ဟဲ့ ဟဲ့... နင်တို့မိန်းကလေးချည်း ရှိနေတဲ့အချိန်ဆို

ကြိုက်တာပြော။ အခုတော့ ငါတို့ရှေ့မှာ တိုင်းရေးပြည်ရေးတွေ ဆူရှင်ကြ။ ငါတို့က ပေသီးရဲ့သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တွေ နော်”

“ဘာမှလျှို့ဝှက်နေစရာမလိုဘူး။ ပေသီးဆီ နားဖောက်ပေး မယ်ဆိုရင်တောင် ပိုကောင်းသေးတယ်။ ငါ အမှုအရာလုပ်ပြရ သက် သာတာပေါ့။ သိပ္ပံခေတ်ကြီးပါဟယ်”

“မနိုင်ဘူးဟေ့ ပန်းအလှကိုတော့ လောကမှာ ပေသီးတစ် ယောက်တည်းနိုင်မယ်။ ငါတော့မနိုင်ဘူး လုံးဝပဲ”

“ပေသီးကို သွားရှာမယ်။ နင်တို့လိုက်မှာလား မလိုက်ဘူး ဘား”

“ငါတို့မပါဘဲ သူ့ကို ရှာလို့ရမယ်လို့ ယုံကြည်ရင် သွားလိုက် ပေါ့”

“ပေသီး ဘယ်မှာလဲ”

“တစ်နေရာရာမှာ နေမှာပေါ့”

ထိုစကားပိုင်း၌ ခေတ်စားနေသော ပေသီးသည်။

သူသည် ကိုနှင့်အတော်တူလှပါသည်။ တူစရာရှားလို့ ပါးနပ်
ပူပါ တူနေလေသည်။

“မင်းနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ဆုံရရင် ဒီထက် အံ့သြစရာကောင်း
ဘဲသတင်း ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာ။ မထူးခြားပါလား။”

“အခုလက်ရှိ ကျွန်တော့်နာမည်က မိုးညိုပါ မေ”

သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်ပြီး ခေါ်လိုက်သော ထို မေဆိုသော
ဝေါဟာရသည် ငွေနှင့် အကျွမ်းတဝင် မရှိလှပေ။ သို့သော် ထိုအရွယ်
နဲ့ ထိုအရွယ်အမို့ ငွေဆိုသော နာမ်စားထက် ပို၍ နားထောင်ရ
အဆင်ပြေသည်။

“မိုးတွေ ညှို့နေတဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို မွေးခဲ့လို့ မိုးညိုလို့
ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမွေးတဲ့အချိန်က ညရှစ်နာရီပေါ့။ တစ်နေ
ကုန် ရာသီဥတုက သာယာပါလျက်နဲ့ နေရောင်လုံးလုံးပျောက်သွားမှ
ဆောင်းတွင်းကြီး မိုးတိမ်တွေ ညှို့တက်လာတယ်လို့ ပြောတယ်”

သူ့စကားတွေကို ငွေ နားမလည်ပါ။ သူ့အကြောင်းတွေ
လည်း ငွေ စိတ်မဝင်စားပါ။

“အဲဒီနေ့က ငွေ ငိုယိုပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံလျက်သား လဲကျ
သွားခဲ့တယ်”

“ဟင်”

မှန်ပါသည်။

ရေထဲမှသယ်လာသောသူ့ကို အသင့်ရောက်လာသော လူနာ

အခန်း (၇)

“ငွေ”

ထိုအသံကို ကြားချင်မိ၍လားမသိပါ။ ထိုနေရာသို့ ငွေ
ရောက်လာမိပြန်သည်။

“ကျွန်တော်က ငွေမလာတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“ငွေ မင်းဆီလာတာ မဟုတ်ဘူး ကောင်လေး”

“လေရှူဖို့ပဲ လာလာပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်က ငွေနဲ့ဆုံရရင်
အဆင်ပြေပြီ။ ကျွန်တော်က ငွေ့ကို အဲဒီလိုခေါ်ရင် အခုလက်ရှိ
အခြေအနေနဲ့ သိပ်အဆင်ပြေမယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့
ငွေလို့ခေါ်နေပေမယ့် ငွေ နားမကလောအောင် မမလို့ ခေါ်သင့်တယ်
ထင်တယ်”

တင်ကားဖြင့် သယ်ခဲ့သည်။

ကားပေါ်တွင်ပါလာသော ဆရာဝန်နှင့်နာစ်က သူ့အား ပြုစု
နေကြသဖြင့် သူမရှိတော့ဘူးလို့ ငွေ မထင်ပေ။ မျှော်လင့်ခဲ့သေးသည်။

သို့သော် ဆေးရုံသို့ရောက်ရောက်ခြင်းမှာပဲ မရတော့ဘူးဟု
ဆိုကာ အအေးခန်းထဲ သွင်းလိုက်ချိန်၌ တင်းထားသော ငွေစိတ်တွေ
ပြေလျော့သွားခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က လျှပ်ရောင်တွေသမ်းပြီး မိုးတွေ တဝေါဝေါ ရွာချ
နေသည်။

မိသားစုများ မရောက်လာကြသေးသောကြောင့် ငွေသည်
ဆေးရုံကြီး၌ တစ်ယောက်တည်း ကူကယ်ရာမဲ့ခဲ့သည်။

ဖြန့်ထားသော လက်ဝါးများကို အားယူပြီး ဆုတ်သော်လည်း
ဆုတ်မရခဲ့ပေ။

သိနေသူတစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့ရခိုးခိုး ရှာဖွေမိသော်
လည်း ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသော ဆရာဝန်များနှင့် နာစ်များကိုသာ
တွေ့ရသည်။

ဂျူတီကုတ်ဝတ်ထားသော ဆရာဝန်များကို တစ်ယောက်
တည်း၏ ကိုယ်ပွားများဟု ထင်ခဲ့သည်။ လှပဖျတ်လတ်သော နာစ်များ
ကို သေမင်းတမန်များဟု ထင်ခဲ့သည်။ ညည်းညူနေကြသော ဝေဒနာ
ရှင်များကို ငရဲသားများဟု ထင်ခဲ့သည်။

လောကမှာ ငွေ တစ်ယောက်တည်း ငွေတစ်ယောက်တည်း

ရှိနေခဲ့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ငွေအတွေးထဲ ဝင်
လာသောအခါ ငွေနှလုံးသားမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရော်သွားပြန်သည်။

“အဲဒီနေ့က မမဘေးမှာ ကျွန်တော် အကြာကြီးရပ်နေခဲ့
တယ်။ မဝီပါနဲ့လို့ ပြောပေမယ့်လည်း မမ မကြားခဲ့ဘူး။ မမရဲ့
မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးပေးမယ့်လည်း ကျွန်တော့်လက်က ဘယ်
အရာကိုမှ စမ်းမမိခဲ့ဘူး။ အဲဒီအချိန်တွေက အနာကျင်ရဆုံးအချိန်တွေ
ပါ”

ထိုစကားကြားရသောအခါ ငွေသည် သူ့အပေါ် သံသယ
ကင်းသွားမိသည်။

သူ ညာနေတာမဟုတ်ဘူးဟုလည်း ယုံကြည်သွားမိသည်။
ထိုသို့ ယုံကြည်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သိချင်စိတ်များ ရင်ထဲ
မချီမဆန် ဖြစ်ကုန်သည်။

“မင်း အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်ပြည့်ဖို့ လေးလလိုသေးတယ်။ တိတိ
ကျကျ ပြောရရင် ဇန်နဝါရီ နှစ်ဆယ်ရက်နေ့”

“ဟင်”

ထပ်မံ၍ အံ့ဩသွားပြန်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကို
သေဆုံးသည်မှာလည်း ဇန်နဝါရီနှစ်ဆယ်ဆိုလျှင် နှစ်နှစ်ဆယ် တင်း
ဘင်းပြည့်ပြီဖြစ်၏။

ဒါကိုလည်း ကောင်လေးက ကြည့်နေပုံမျိုးနှင့် မျက်ဝန်းတွေက ခိုင်ခိုင်မာမာပင် ငွေ့ကိုကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်တော် ပရလောကသားတွေကို မြင်နိုင်တယ် မမ”

“ဟင်”

“အဲဒီနေ့က မမ သတိမထားမိလိုက်တာပါ။ မမရဲ့ဘေးက နေလို့ ထလော်ရီတစ်စင်း ပြတ်သွားတယ်။ မွေးလူနာတစ်ယောက်ပေါ့။ ပိုပြီးသေချာအောင်ပြောရရင် အခုလက်ရှိ ကျွန်တော့်အမေပေါ့”

“ဟင်”

“တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုပြောရင် ကျွန်တော် ရူးနေပြီလို့ ပြောကြလို့ ဒီစကားတွေကို ကျွန်တော်မပြောတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိနေပြီ။ မမရော ကျွန်တော့်ကို ရူးနေပြီလို့ ပြောမှာလား”

သူ့ကို ရူးနေပြီလို့မပြောခင် လွန်ခဲ့သောအနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က မြင်ကွင်းကို အာရုံထဲ ပုံဖော်နေမိသည်။

ထိုနေ့က ငွေသည် ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်တွေနှင့်ပို ဘယ်အရာကိုမှ လေးလေးနက်နက် ဂရုစိုက်မိခဲ့ပါချေ။ သို့သော် ထလော်ရီတစ်စင်းဆွဲသွားသောအသံနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ညည်းသံကို ခပ်ပါးပါးကြားယောင်မိလေသည်။ သူ့စကားမှန်နေပြီပေါ့။

“မွေးလာတော့ ကလေးက အသက်ပါမလာဘူး။ အမေဘေးမှာ လူမည်းကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေခဲ့ပေမယ့် အဲဒီလူမည်းကြီးကို ကလေးက လက်မခံခဲ့ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းတော့မသိပေမယ့်

ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းလိုက်သလို ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မသိလိုက်ခင်မှာပဲ ကျွန်တော်က ကလေးသံတစ်ဦးအဖြစ် မွေးဖွားပြီးဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ကို ဆရာမလေးတွေက ပွေ့ချိုပြီး ခေါ်သွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်ထိ မမက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်ညီသံကို ကျွန်တော် ကြားနေရတယ်။ မမကိုလည်း ကျွန်တော် ဘာမှအကူအညီ ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား ကောင်လေး”

“ကျွန်တော် စကားစပြောတတ်ကာစက ငွေဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ စခဲ့တာလို့ မေမေက ပြောတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်က ဆွဲမက်တဲ့ကောင်လေးအဖြစ် အသိုင်းအဝိုင်းကြား နာမည်ကြီးခဲ့မှာပေါ့”

“ငွေတော့ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“နားလည်ဖို့လည်း မကြိုးစားပါနဲ့တော့။ မမပဲ ဦးနှောက် ခြောက်နေလိမ့်မယ်။ အခုလက်ရှိ အနေအထားအတိုင်းသာနေလိုက်ပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ လက်ခံပေးပါ”

သူက ထိုသို့တောင်းဆိုလိုက်သောအခါ ငွေသည် ထိတ်လန့်သွားရလေ၏။ အိမ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူတစ်ဦးနယ် ပစ္စုပ္ပန်ကို သတိရသွားလေသည်။

ငွေ သူ့ကို ယုံနေပြီလား။ သူ့ကို ငွေရဲ့ကိုမှန်း ငွေ လက်ခံ

သွားပြီလား။ လက်ခံတယ်ပဲ ထားပါဦး ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ။ သူကရော ဘာကြောင့် ငွေကို လာရှာရတာလဲ”

“မမ မကြောက်တော့ မကြောက်နဲ့နော်။ မမဘေးမှာ ဘာတစ်ယောက် ရပ်နေတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ငွေသည် ငွေဘေးကို ရမ်းသမ်းရှာဖွေနေသည်။ သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပေ။

ကြောက်တော့ မကြောက်နဲ့ဆိုတော့ သူ့မြင်ရပါတယ်ဆိုတဲ့ ပရလောကသားများလား။

“သူက သနားစရာပါ။ သူလည်း ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့်လိုပဲ သူ့ချစ်သူကို လာစောင့်နေရှာတာ”

“သူ့ချစ်သူ ဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ... သူ့ချစ်သူက မမလိုတော့မဟုတ်ဘူး။ အခု အိမ်ထောင်ကျသွားပြီတဲ့”

“ဟင်”

ငွေသည် ရပ်နေရင်းပင် ကြက်သီးထလာသလို ခံစားရခဲ ဘေးသို့ လှည့်ကြည့်ချင်ပေမယ့် လှည့်မကြည့်ရဲပါ။ အခန့်မသင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရပါက ငွေ လိပ်ပြာလွင့်သွားနိုင်သည်။

ထိုသို့ ငွေစိတ်တွေ ချောက်ချားနေရင်းမှ ငွေရင်ထဲ သံသယ တွေတိုးဝင်လာပြန်သည်။

“မမလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ ဟုတ်လား”

“... ခုနက ပြောလိုက်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တို့ အိမ်ထောင်မကျသေးဘူးလို့ မင်းကို တစ်ခါမှ မပြော ခဲ့ဘူးပါလား”

ငွေသည် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တစ်ခွန်းချင်း ပြော ခဲ့ဘူးလေသည်။

ထိုအခါ ကွက်ခနဲပျက်သွားသော သူ့မျက်နှာကို ငွေ မင်းလိုက် မိသည်။

သူ ဘာလို့ မျက်နှာပျက်သွားရတာလဲ။ ရိုးမှရိုးရဲ့လား။

“အချိန်တွေက တိုတောင်းပေမယ့် အရိပ်လိုကြည့်လာခဲ့ရ တဲ့အတွက် ခန့်မှန်းမိနေတာပါ။ ပြီးတော့ သိနေတယ်။ မမက အဲဒီလို မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

“တို့ကို မင်း အထင်ကြီးလွန်းသွားပြီထင်တယ်”

“အိမ်က ဘယ်ကိုပြောင်းသွားတာလဲ။ အရင်က အိမ်မှာ ဘာလို့ မနေတော့တာလဲ”

ထိုသို့မေးခွန်းတွေ ထုတ်လာပြန်တော့လည်း သူ့ကို ယုံမိ သွားချင်ပြန်သည်။ သို့သော် မယုံနဲ့။ ကောင်လေးတစ်ယောက် အရူး သုပ်တာကို မခံပါနဲ့ဟု အတန်တန် သတိပေးနေသည့်ကြားက ယုံချင် မိသည့် စိတ်က တားမနိုင် ဆည်းမရပေ။

“မင်းကို တို့ယုံကြည်နေတဲ့ အရိပ်အယောင်ပြလိုလား”

“မ... မယုံသေးမှန်း သိပါတယ်”

“အဲဒါဆိုရင် မင်းရဲ့မေးခွန်းတွေက စည်းကျော်နေပြီလို့ မထင်ဘူးလား”

“အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် သည်းခံခဲ့ပြီးမှတော့ ဒီအချိန် လောက်တော့ ကျွန်တော်စောင့်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို အချိန်ပေးပါလို့တော့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“တို့ မင်းကို မခင်သေးဘူး။ တောင်းဆိုတယ်ဆိုတာ ခင်မင် သူတွေမှ လုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စပါ”

“ဒါပေမဲ့ စိတ်တော့ဝင်စားနေတယ် မဟုတ်လား။ ဝန်ခံလိုက် ပါ မ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရိုးသားခြင်းက စိတ်ကိုလွတ်လပ်ပေါ့ပါးစေ တယ်”

“မင်းစကားက တို့သိက္ခာကို ထိခိုက်မယ်လို့ မယူဆဘူး လား”

“တင်းနေတဲ့ မရဲ့စိတ်ကို သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သွား စေချင်ရုံလေးပါ”

“တို့စိတ်တွေက အမြဲ သက်သောင့်သက်သာရှိပါတယ် မင်းနဲ့မဆုံခင်အချိန်တုန်းကပေါ့”

“ဒါပေမဲ့... အဲဒီစကားကို ကျွန်တော် မယုံချင်ဘူး”

“တာကြောင့်လဲ”

“မရဲ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် ဖတ်တတ်နေလို့ပါ”

သူ့စကားလုံးက တိုတိုလေးဆိုသော်ငြား ငွေ့ရင်ထဲ ချောက် ချားသွားလေသည်။

သူက ငွေ့မျက်လုံးတွေကို ဖတ်တတ်နေတယ်ဆိုပါလား။ ဘယ်လောက်ထိ ငွေ့မျက်လုံးတွေကို ဖတ်နေတာလဲ။ မျက်လုံးဆိုတာ စိတ်ရဲ့ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ငွေ့က သိထားပြီးသား။

ဒါဆို ငွေ့စိတ်ကို သူ သိနေတယ်ပေါ့။ ဘယ်လောက်ထိ သိနေတာလဲ။

ငွေ့စိတ်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ ငွေ့စိတ်ကိုရော ငွေ့ကိုယ် ခိုင်က ကြည့်ဖူးခဲ့သလား။

ငွေ့ ရေရေရာရာမသိပေ။ ငွေ့ကိုယ်တိုင်တောင် မသိတဲ့ ငွေ့စိတ်ကို သူ့အား ပေးမသိချင်တာအမှန်ပါ။ ထို့ကြောင့် ငွေ့သည် သူ့ကို ထပ်မကြည့်လိုတော့ပေ။

“ဟင်... ပြန်တော့မလို့လား”

“တို့ပြန်မယ် မပြန်ဘူးဆိုတာ မင်းဆီတောင်းခံနေဖို့ လို သလား”

“ကားနားထိ လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

ဟုဆိုကာ ငွေ့အနီး စွေ့ခနဲရောက်လာသော ကောင်လေးကို ငွေ့ မှင်တက်သွားလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေ့အနားတွင် ငွေ့နှင့် အသက်အရွယ်ကွာခြား သော ကောင်လေးတစ်ယောက် ရပ်နေခြင်းကို ငွေ့ လိပ်ပြာမလုံပေ။

နေရာကလည်း အတွဲများကျင်လည်ကျက်စားရာ အင်းလျား မှာ ဖြစ်သည်။

“ရပါတယ်... လိုက်မပို့ပါနဲ့။ တို့ဘာသာတို့ သွားပို့မယ်”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ချင်လို့ပါ”

ဟုဆိုပြီး ဇွတ်လိုက်လာသူကြောင့် ငွေမှာ ခြေလှမ်းပင် ဆက်မလှမ်းတတ်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။

ထိုင်နေသူများအားလုံးသည် ငွေနှင့်သူ့ကိုသာ အကဲခတ်နေ လိမ့်မည်ဟု ထင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘေးဘီဝဲယာကို မသိမသာ အကဲခတ်မိလေ၏။ သို့သော် ထိုင်နေသူများသည် ကိုယ့်ကိုစွန့်ကိုယ် ဖြစ်နေလေ၏။ ငွေနှင့်သူ့ကို ရှိနေသည်ဟုပင် ထင်ပုံမရချေ။

ငွေ အသက်ရှူချောင်သွားလေသည်။

သို့သော် သူနှင့်ယှဉ်တွဲလျှောက်ဖို့ ငွေစိတ်တွေက မဝံ့ရဲတာ အမှန်ပါ။

“စစ်ငြိမ်းအေးအပြင် တခြားလူတစ်ယောက် ငွေလဝန်းချဲ့ ဘဝမှာမှရှိဘူးဆိုတဲ့ သက်သေပေါ့”

“ဟင်”

“မအံ့ဩပါနဲ့ မ၊ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းပြီး ပြောကြည့်တာပါ။ ပုရိသတွေနဲ့ အမြဲတမ်း ထိတွေ့ဆက်နွယ်မှုရှိတဲ့ မိန်းမတွေက လမ်းယှဉ် လျှောက်ဖို့အရေး ဒီလောက် တွန့်ဆုတ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းက မိန်းမကျမ်း တော်တော်ကျေတာပဲနော်”

သူ့ရဲ့ ရဲရင့်သောအပြောကြောင့် ငွေစိတ်တွေလည်း ရဲရင့် သွားသလို ခံစားရလေသည်။

“စာတွေပါဗျာ၊ လက်တွေ့မရှိပါဘူး”

ပြောရင်း သူပြုံးလိုက်သည်။ ကိုလို ပါးခွက်လေးမရှိပေမယ့် သူ့အပြုံးသည် ကိုအပြုံးနှင့် တူနေသည်ဟု ငွေ ခံစားရသည်။

စိတ်ကြောင့်ပဲလား။

“ဒီနေရာလောက်ဆို ရပြီထင်တယ်။ ဟိုရှေ့က တို့ရဲ့ကား ဆယ်”

ဟု ငွေက ဆိုသဖြင့် သူသည် ကားကို ပေါက်ထွက်လှ တတ် စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

ဘာကြောင့်လဲ။ ငွေကားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။

“မတို့အိမ်မှာ ကားတစ်စီးစီးများ ခရီးထွက်နေသလား”

“ကိုကိုနဲ့မမ ခရီးသွားကြတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့စီးသွားတဲ့ကားက အနက်ရောင်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ”

“မ... သူတို့ကို အဲဒီကားနဲ့ ပြန်မလာခိုင်းပါနဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“မ... သူတို့ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ အခု ဖုန်းဆက်လိုက်၊ အဲဒီကားနဲ့ ပြန်မလာခိုင်းနဲ့၊ ဆက်ပါ”

ဟု သူက ရေးကြီးသုတ်ပြာဆိုလျှင် ငွေသည် အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ထုတ်ပြီး ဆက်လေ၏။

သို့သော် မရပေ။ ဖုန်းစက်ပိတ်ထားသည်နှင့်သာ တိုးနေလေသည်။

“မရဘူးလား”

ဟုဆိုလျှင် ငွေက ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သောအခါ သူသည် ဇက်ကျီးကျပြီး လှည့်ပြန်သွားလေသည်။

ငွေ့ကို လုံးဝ နှုတ်ဆက်မသွားတော့ပေ။

စိမ်းကားသည်ဟု ငွေ့ရင်ထဲထင်မိသည်။ သူက ငွေ့ကို ဂရုစိုက်နေရာမှ ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်ဘဲ လှည့်ပြန်သွားသည့် အတွက် ငွေ့စိတ်ထဲ လှစ်ဟာသွားမိတာတော့ အမှန်ပါ။

သူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ငွေ့ရင်ထဲ ပဟေဠိများစွာ။

အခန်း (၈)

“ဟင်... ကိုကို မမ ပြန်ရောက်လာတော့လည်း ဆိုင်းမဆင့်ဘဲ မဆင့်ပါလား”

ငွေသည် မတွေ့မြင်တာကြာပြီဖြစ်သော ငယ်သူငယ်ချင်းများ အိမ်သို့ လည်ပတ်နေသည်နှင့် ညကိုးနာရီထိုးမှ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ဧည့်ခန်း၌ အေးအေးလူလူ ထိုင်နေသော ကိုကိုနှင့် မမကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ငွေ့ရေ၊ ကိစ္စတွေပြီးပြီးခြင်းပဲ လေယာဉ်လက်မှတ် အဆင်ပြေလို့ပြန်လာတာ။ မနက်ဖြန် meeting ရှိတယ်လေ။ ကားနဲ့ပြန်နေရင် ခေါင်းမကြည်မှာစိုးလို့”

“ရောက်တာကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး။ နာရီဝက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ခရီးရောက်မဆိုက်ကြီးပဲ ပင်ပန်းနေပါဦးမယ်။ ကျောလေး ဘာလေး ဆန့်ပါလား”

“မဆန့်တော့ပါဘူး ငွေရယ်။ သမီးမှ ပြန်မရောက်သေးတာ။ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်ဆိုတာ မှန်နေပြီထင်တယ် ငွေရေ”

“ဟင် ... ပန်းက ဘာလို့ပြန်မရောက်သေးတာလဲ။ မိုးလည်း အရမ်းချုပ်နေပြီ”

“ငွေရော ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ။ ညကြီး ကားမောင်းလို့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် မဝေရဲ့။ သက်တို့အိမ်ဘက် ခဏလှည့်ဝင်နေတာ။ သက်ရဲ့သားတောင် ကြီးပါ။ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းအောင်ပြီဆိုပဲ”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ ဟော ... ကားသံကြားတယ်။ ငွေတူမ ပြန်လာပြီထင်တယ်”

မဝေသည် အင်မတန် အကြားအာရုံကောင်းသော လူဖြစ်သည်။ ငွေကတော့ ခြံရှေ့မှ ကားရပ်သံကို သာမန်ကာလျှံကာ ဖြစ်မိပေမယ့် စကားပြောနေသော မဝေကတော့ ကြားဖြင့်အောင်ကြားလိုက်လေသည်။

“နေ နေ မဝေ ... ငွေ သွားလိုက်မယ်”

တူမတော်၏အခြေအနေကို အကဲခတ်ရန် ငွေသာလျှင် အိမ်

ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကားပါမသွားသောပန်းသည် တက္ကသိုလ်စီး၍သာ ပြန်လာသည် ဟု ထင်ထားသော်လည်း တကယ်တမ်း ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ ငွေ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ပန်းသည် ကားထဲမှလူကို လက်ပြနှုတ်ဆက်နေ၏။

အဝေးမြင်ကွင်းသို့ သိပ်မသဲကွဲလှသော်လည်း ကားထဲ လူသည် မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ငွေ သေချာပေါက် ပြောနိုင်သည်။

“ဟွန့်... အနတ်လေး။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပန်းကို ထွက်ကြို လို့ပါလား”

“ကျုပ် ကြိုတာ၊ မကြိုတာကို စာဖွဲ့မနေနဲ့။ အိမ်ထဲမှာ ညည်းလေးရဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ ပြန်ရောက်နေတယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ မြန်လိုက်တာ။ ခုမှ ရှစ်နာရီကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“လေယာဉ်နဲ့ ပြန်လာတာတဲ့။ အဲ... ညည်းလေးက ဘယ် သွားနေတာလဲ”

“ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတာ။ ပေသီးကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြခိုင်းလိုက်တာ”

“ပေသီး ဟုတ်လား”

“အင်း ... ပန်း ကြွနေတဲ့တစ်ယောက်ပေါ့”

“ညည်းလေးနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်။ လာလာ ... အိမ်ထဲ

ဝင်ရအောင်။ ညည်းဒယ်ဒီ ဒေါသကမ္ဘာကြီးက ဘာပြောပြော ခေါင်းငုံ့
နေ... ကြားလား”

“ဟိဟိ”

ဖခင်ရဲ့ဒေါသကို ပန်းနဲ့ပေါက်သည်ဟုထင်သော ပန်းအလှ
သည် မျက်နှာပြောင်နေသေး၏။

“ဘာ... ကားအက်ဆီးဒင့် ဟုတ်လား”

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်းပင် ကိုကို ဖုန်းပြောနေသောအသံကြောင့်
ပန်းရော ငွေပါ လန့်သွားလေသည်။

ကိုကိုသည် ဖုန်းပြောပြီးသောအခါ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေ
လေသည်။

စိတ်ကိုစုစည်းနေသော ကိုကိုကြောင့် ညှဉ်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ
အပ်ကျသံပင် မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်ရွံ့နေလေ၏။

ညှဉ်ခန်း၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ရင်ထဲမှ ဆူညံသံနှင့်
သမူဟမကျလှပေ။

“ဝေ”

“ပြောပါ အစ်ကို”

“လက်ရှိ ဝေ သိမ်းထားသမျှ ငွေသားကို အိတ်ထဲထည့်ပါ။

ကိုယ် လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ ကိုကိုသည် နံရံမှကားသော့ကို ဆွဲပြီး ထွက်သွား
လေသည်။

မဝေသည်လည်း အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်သွား၏။ ခဏ
အကြာတွင် သားရေအိတ်တစ်လုံးကိုဆွဲပြီး အိမ်ထဲမှထွက်သွားသည်။

ကားမောင်းထွက်သံကြားပြီးနောက် မဝေသည် နွမ်းလျသော
မျက်နှာဖြင့် ပြန်ရောက်လာလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မဝေ”

ကိုကိုကို မမေးရဲသောစကားလုံးကို ကိုကိုထက် ပိုရင်းနှီး
သောမဝေထံ မေးလေ၏။

“အပြန်လမ်းမှာ ကိုဘသောင်း အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့တဲ့”

“အို... ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ”

“တိတိကျကျတော့ ငွေအစ်ကိုပြန်လာမှပဲ သိရမှာပဲ။
ပြဿနာက သေးပုံမရဘူး... ဟူး”

ပြဿနာကြီးကို ရင်ဆိုင်ရတိုင်း သက်ပြင်းမျှင်မျှင်ကိုသာ
ချလေ့ရှိသော မဝေကို ငွေ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ငွေအတွေးသို့ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မိုးညို၏မျက်နှာ ဝင်
ရောက်လာလေသည်။

ငွေ ထိတ်လန့်သွား၏။ သေချာပေါက် သူ ထိုသို့ပြောခဲ့
သည်။ အက်ဆီးဒင့်။

အခန်း (၉)

“အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်မှာကို မင်း ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

သူ့ရှိမည်ဟု ထင်၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်ပဲ ထိုနေရာ၌ သူ့ရှိနေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မတုံ့မဆိုင်းပင် မေးခွန်းထုတ်ဖြစ်လေသည်။

“မ၊ ဒီနေ့ လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ထင်နေခဲ့တာ”

သူ့လေသံက အေးတိအေးစက်နိုင်လှသည်။ ထိုအေးစက်စက် အပြုအမူက ငွေသိက္ခာကို ခြေချနိုင်သလို ခံစားရသည်။

အရွယ်ချင်းကွာခြားလို့လားမသိပါ။ သူ့ကို ငွေ မယုံစားနိုင်ပေ။ ယုံရလည်းခက်နေသည်။ သူ့ကို နားလည်းမလည်နိုင်ပေ။

“စကားလမ်းကြောင်း မလွဲပါနဲ့။ မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ”

“ဒေါသနဲ့ဆိုတဲ့စကားမှာ အမှားပါတတ်တယ် မ။ မ စိတ်ဆိုးနေရင် အသက်ကို မှန်မှန်ရှူပါ။ ဒေါသပြယ်သွားမှ တခြားလူကို စကားဆက်ပြောပါ။ ကျွန်တော်က ဒီနေရာမှာထိုင်နေမှာမို့ မ ဒေါသကို အရင်လျှော့ချပေးပါ”

မိမိကို ဆရာလုပ်နေသော ငယ်ရွယ်သူကို တုံ့ပြန်စရာ စကား ခွင့်ထံမရှိတော့ပေ။

သူ့စကားပဲ လိုက်နာရတော့မှာလား။ ကက်ကက်လန်အောင်ပဲ ရန်စကား ပြောရမလားဆိုတာ ငွေ မခွဲခြားတတ်ပေ။ သို့သော် ခလပြည်အေးနှင့်ဆိုနေသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို ငွေလိုလူကြီးတစ်ယောက်က ဆတ်ဆတ်ခါ ရန်တွေ့၍ မသင့်တော်မှန်း ငွေ နားလည်လိုက်သည်။

ငွေ ဒီနေရာကိုလာမိတာများ မှားသွားပြီလား။ အကယ်၍သာ သူက ငွေကို နောက်ပြောင်နေတယ်ဆိုပါက ငွေကွယ်ရာမှာ ဘယ်လောက်တောင်များ ငွေကို လှောင်ပြောင်နေလိမ့်မလဲ။

“မ စိတ်ထဲ ဘာတွေမြင်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ မ၊က လူတွေကို လွယ်လွယ်မယုံတတ်မှန်း ကျွန်တော်သိလို့ပါ။ စစ်ငြိမ်းအေးနဲ့ မိုးညိုက နာမည်သာပြောင်းသွားတယ် ဓဉ္စလဝန်းကိုသိတဲ့စိတ်ကတော့ ပြောင်းလဲမသွားပါဘူး”

“စစ်ငြိမ်းအေးဆိုတဲ့နာမည်ကို မင်းရဲ့နှုတ်က နောက်တစ်ကြိမ်

ထပ်မကြားချင်ဘူး”

ငွေက ဒေါသနှင့်ဆိုသော်လည်း သူက ရင့်ကျက်စွာပြုံးနေလေသည်။ အသက်အရွယ်နှင့်မမျှပေ။

“ဝမ်းသာရမလား။ ဝမ်းနည်းရမလားတောင်မသိတော့ပါဘူး”

သူ့လေသံက ကိုလေသံနှင့် တစ်ထေရာတည်း ခွဲမရအောင် တူလွန်းနေသည်။

“ကျွန်တော် စိုးရိမ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် စကားပြောတတ်စမှာ ငွေလို့ စခေါ်တယ်ဆိုပြီး ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မှတ်ဉာဏ်ထဲ ငွေက ရေးရေးလေးရှိတော့တာပါ။ အဲဒီလို မြင်နေချိန် ဆယ်နှစ်လောက်ကြာသွားတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် ရေနစ်တယ်။ ရေကူးကန်ထဲမှာ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်အသက်က ဆယ်ငါးနှစ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်တော် စစ်ငြိမ်းအေး ပြန်ဖြစ်သွားတော့တာပဲ”

ငွေသည် သတိထားနေသည့်ကြားမှ သူ့စကားကို ယုံကြည်မိပြန်သည်။

“ကျွန်တော် သတိရချင် အရင်အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ပေမယ့် မရှိတော့ဘူး။ နှစ်တွေကြာလို့လားမသိဘူး။ ဘာကိုမှ ကွင်းဆက်ကောက်မရခဲ့ဘူး။ လက်လှမ်းမီသလောက်ပဲ လိုက်ရှာနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မရေရာခဲ့ဘူး။ အရာအားလုံး ပြောင်းလဲသွားမှာကို စိုးရိမ်

နေတယ်။ အမှန်ပြောရရင် ငွေလဝန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ယုံပေမယ့် ကံကြမ္မာကို မယုံခဲ့ဘူး”

“အိမ်ထောင်ကျပြီလို့ ထင်နေတာလား”

“စစ်ငြိမ်းအေးဆိုတဲ့လူကို ကြီးစားပြီးမေ့ပစ်လိုက်ပြီ ထင်တာပါ”

ဟု လွှတ်ခနဲဖြေပြီးမှ သူ့မျက်နှာ ပြန်တည်သွားခြင်းကို ငွေသတိထားလိုက်မိသည်။

ထိုအခါ ငွေ မှားသွားမှန်း သိလိုက်ပါပြီ။ သို့သော် ထိုအမှားကို ပြင်ဆင်ဖို့ ငွေမှာ အခွင့်အရေးမရှိတော့ပေ။

အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလို့ ထင်နေတာလားဆိုတဲ့ ငွေ မေးခွန်းမှာ အဖြေပါသွားပြီဖြစ်၏။

အမှန်မှာ ငွေ သူ့ကိုမယုံပါ။

သို့သော် လွှတ်ခနဲပြောမိသော ငွေစကားက သူ့ကို ယုံနေပြီဆိုသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးမှာရှိသည်။ ငွေ ဘာလို့ အဲဒီလို ပြောလိုက်ရဘာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

“နှစ်တွေသာ ကြာသွားပေမယ့် ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့အကျင့်က ခုချိန်ထိ မပြောင်းလဲသေးဘူးပဲ။ ငွေ ... ငွေလဝန်းသာ”

“ဟင်”

ငွေ ထပ်မံ၍ အံ့ဩရပြန်သည်။ ကိုက တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခွေ့ကို ငွေလို့ခေါ်တတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ငွေလဝန်းသာဟု ငွေနှာမည်

ကို ဖြည့်ခေါ်တတ်လေသည်။ ထိုအရာကိုလည်း ငွေနှင့် ကိုသာလျှင် သိတဲ့ ဝိသေသတစ်ခုဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အခုလက်ရှိ အခြေအနေကို ကျွန်တော်လက်ခံဖို့ တယ်။ ကျွန်တော် မမကို မမလို့ပဲ ခေါ်ပါ့မယ်။ ဒါမှလည်း ကြားနား အဆင်ပြေမှာလေ။ မ, လို့ခေါ်တာတောင် လွန်နေမလားဘဲ။ အရွယ်က အရမ်းကို ကွာဟနေတယ်”

သူ့စကား သူသဘောကျ၍ ရယ်နေပုံမှာ ကိုနှင့် တစ်ထပ် တည်းကျနေလေသည်။

ငွေ ဘယ်လိုအားတင်းပြီး တောင့်ခံရမလဲမသိတော့ပေ။ သူ့အပေါ် ငွေစိတ်တွေ ယိုင်လဲချင်နေပြီဖြစ်၏။

“စိတ်ငြိမ်သွားပြီ ထင်တယ်၊ ပြောပါ တကယ်ပဲ အိမ်မှာ ထူးဆန်းတာဖြစ်လို့လား”

“ကိုဘသောင်း... ကိုဘသောင်း၊ သူ သူ ဆုံးသွားပြီ”

“ကိုဘသောင်း... ဟုတ်လား။ ကိုဘသောင်းဆိုတာက ကိုကြီးရဲ့ဒရိုင်ဘာလား”

ကိုဘသောင်းသည် ငွေတို့မိသားစု၏ငယ်မွေးခြံပေါက် တစ် ယောက်ဖို့ သူသာ တကယ်တမ်း ကို ဝင်စားရိုးမှန်လျှင် ကိုဘသောင်း ကို သိနေသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။

“မနေ့ညက ဆုံးသွားတယ်”

“တခြားလူတွေရော”

“ကိုကိုနဲ့ မဝေက လေယာဉ်နဲ့ပြန်လာကြလို့ ဘာမှမဖြစ်ကြ ဘူး”

ပြောလည်းပြောကာ ခုံပေါ် အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်လေ သည်။

ထိုတဒဂ်အတွင်း သူနှင့်ငွေကြား အသက်ရှူသံများသာ ကြီး ပိုးနေလေ၏။

ငွေရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။ ထိုအရှုပ်အထွေးကြီးသည် ငွေရင်ထဲ သန္ဓေတည်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီမို့ ထိုအရှုပ်အထွေးသည် ငွေ ဘစ်သက် ရှင်းနိုင်ပါတော့မလားဟု သံသယဝင်မိသည်။ အားလည်း လျော့မိသည်။

ကိုက ရုတ်တရက် သေဆုံးခဲ့ခြင်းကိုလည်း ငွေ မကျေနပ်ခဲ့ ပေ။ မယုံနိုင်ခဲ့ပေ။ တစ်နေ့ ကိုက ငွေဆီပြန်လာဦးမည်ဟု ယုံကြည် ခဲ့သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း ဒီပုံစံနှင့်ရောက်လာသောအခါ ငွေ သည် အရာရာကို ယုံကြည်စွာလက်ခံပေးဖို့ ခဲယဉ်းလှပြန်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအခြေအနေကို စိတ်ပျက်ခဲ့ပါတယ်”

သူ့စကားက အစမရှိသလို အဆက်လည်းမရှိ၍ ငွေ နား မလည်ပေ။

“ကျွန်တော်က သူများတွေနဲ့ မတူဘူး။ သူများတွေ မမြင်ရ တာတွေကို မြင်ရတယ်”

“ပရလောကသားတွေကိုလား”

“အဲဒီနေ့က မွေးလူနာဘေးမှာ ကလေးကို စောင့်ရှောက်တဲ့ လူ မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုသာ တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းပို့နေတယ်။ ကျွန်တော် သတိရတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်က ဘဝသစ်မှာ လူသစ် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

“မင်း တကယ်ပဲ ပြောနေတာလား”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေ တတ်လို့ အမေတို့ အဖေတို့က ကျွန်တော့်ကို စိတ်ရောဂါသည်လို့ ထင်ပြီး ဆရာဝန်နဲ့ ပြခဲ့ဖူးတယ်”

“တကယ်ပဲ စိတ်ရောဂါ ရှိတာလား”

“ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ တစ်ယောက်တည်း စကား မပြောဖူးပါဘူး။ သူတို့တွေက ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ လက်ညှိုးထိုး မလွဲတဲ့ နေရာစုံမှာရှိနေကြတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ငွေသည် ကျောရိုးထဲ စိန်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားသလို ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် မလုံမလဲပင် ဘေးဘီဝဲယာသို့ ငဲ့ကြည့်မိလေ သည်။

“အခု ... ငါ အဲ ငွေ ငွေနားမှာရော ရှိသလား”

“ငွေနဲ့ ကိုက်တစ်ရာလောက်အကွာမှာတော့ ရှိတယ်။ သူ့ ချစ်သူကို စောင့်နေတဲ့လူလေ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သူတို့က သူတို့သောကနဲ့ သူတို့ပါ။ သက်ရှိတွေကို အန္တရာယ်မပေးနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့က သနားဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ဟိုနေ့ကကိစ္စကရော”

“မရဲ့ကားနားမှာ အရိပ်မည်းတစ်ခု လှစ်ခနဲတွေ့ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သွေးညှို့နဲ့ရတယ်။ မ၊နီမိတ်ဆိုတာကို မ၊ယုံသလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါ နီမိတ်ပြတာလေ။ မနဲ့ပတ်သက်သူ တစ်ခုခုဖြစ်တော့ မယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ သား တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုရင် အမေက နီခွက်လွတ်ကျသလိုပဲပေါ့”

သူ့ကို ငွေ မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို စိုက်ကြည့်နေမိလေ သည်။ သူက ယုံတမ်းစကားများ ပြောနေတာလား။

“မ၊ မယုံဘူး မဟုတ်လား။ မယုံပါနဲ့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်

သည်း လွယ်လွယ်ယုံတတ်တဲ့လူကို သဘောမကျဘူး။ အဲလိုလူက ဆွဲဆောင်မှုမရှိဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင်လို့ တို့ တမင်လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး

နဲ့သိ”

ငွေအသံက အနည်းငယ်မာသွားသောအခါ သူက ငွေကို မှင်သက်စွာ ကြည့်လေသည်။ ပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း ပါးခွက်လေး ခေါ်အောင် ပြုံးလာပြန်၏။

အို တူလိုက်တာ။ ထိုအပြုံးက ကိုမှကို အစစ်ပါပဲ။

“ကျွန်တော်ကလည်း မ၊ကို မစွပ်စွဲပါဘူး။ ဟဲ ဟဲ ... ဒီလိုဆို ပြန်တော့လည်း ရယ်ရသားပဲနော်။ နှစ်တွေသာ ကြာသွားခဲ့တယ်။

ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး။ ကဲ ကဲ ... ဆတ်ကလေးပါပဲ”

“မင်း တကယ်တွေပြောနေတာလား မိုးညို”

“မိုးညိုဆိုတဲ့ နာမည်က တခြားလူခေါ်တော့ နားယဉ်ပါး သလိုနဲ့၊ မ၊ခေါ်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ”

“တို့မေးတာကို ဖြေပါ”

“ကျွန်တော် ညာပြောနေတယ်လို့ မ၊စိတ်ထဲ မထင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဝေ့ဝိုက်မနေပါနဲ့၊ မေးခွန်းကိုဖြေပါ”

“တကယ်တော့ မ၊က ဒီနေရာကိုရောက်လာတာ မေးခွန်း မေးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အတည်ပြုမလို့ပဲ”

“တွက်တတ်လှချည်လား။ မင်း သင်္ချာကျွမ်းပုံရတယ်”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဒါတွေကိုမြင်ရတာ ကျွန်တော့် မိဘတွေအပြင် မ၊က ပထမဆုံးသိရတာပဲ”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်တော်က ဂေါက်နေပြီလို့ အထင်မခံချင်လို့။ အဲဒီ အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မ၊ကိုတော့ နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ချင်လို့ ခေါင်းစဉ်ပေးခဲ့တာပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“နေဦး ... နေဦး။ ဒေါသထွက်ပါနဲ့ဦး။ ကျွန်တော့်စကား ကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး။ ဒီလိုပါ ... မ၊ရင်ထဲမှာလည်း

ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်စားကောင်း စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မ၊ ထက်သိကွာနဲ့ စောင့်စည်းလာတဲ့စည်းကမ်းအရ ကျွန်တော့်ဆီ ခေါင်း ငြိမ်ပါဘဲ ရောက်လာလို့မရဘူး။ ရောက်လာရင်လည်း ကျွန်တော့် ဘက်က ဘယ်လိုမှ မတွေ့ပေမယ့် မရဲ့နဂိုစိတ်ရင်းကြောင့် သူ ငါ့ အပေါ် တစ်မျိုးတွေ့နေမလားဆိုပြီး မလုံမလဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါက ခံပါတတ်စစ်အချက်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အဲဒီလိုအစ ချခဲ့မှအဆုံးကို သိရဖို့ မ ကျွန်တော်ကို လာရှာလိမ့်မယ်။ မိန်းမတွေရဲ့သဘောက ဝပ်စုခြင်းမှာ အခြေခံတယ်။ ဒါကြောင့်ပါ။ ဒါက သိပ်မရေရာတဲ့ ခြောင့်ချက်ပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် မ၊ကို တွေ့ချင်မိရုံ ရိုးရိုး သားသားပါ”

လျှောက်လွှဲချက်သည် ကောင်းလွန်းလှသည်ဟု ငွေ့ရင်ထဲ ခိုးကျူးမိသည်။ တကယ်ပဲ သူ ပြောပုံဆိုပေါက်နှင့် အကွက်ကျူးများ သည် ကိုနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ညီလှသည်။

စိတ်ဆိုးစရာစကားလုံးတွေ တန်းစီအောင်ပြောသွားခဲ့ပေမယ့် ဆိုစကားလုံးများက ငွေ့အတွက် စိတ်ဆိုးရခက်စေသည်။

“ကျွန်တော် မနဲ့ နေ့တိုင်းတွေ့ချင်တယ်။ တွေ့ခွင့်ပေးပါ ခနား။ ကျွန်တော့်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိလို့ မ၊ စိတ်ရှည်ရှည်ထား ပြီး လေ့လာပေးပါ”

“မင်း တို့ကိုလိမ်နေတာလား”

“ဦးဘသောင်းကိစ္စက ကျွန်တော် လိမ်နေတာမဟုတ်မှန်း

သက်သေပဲ မ”

“တို့စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတယ်”

“ရှုပ်ထွေးတဲ့အတိုင်းပဲထားလိုက်ပါ မ။ အဲဒီအရှုပ်ကို ကျွန်တော် ကူရှင်းပေးပါမယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီခွင့်ပြုပါ မရယ် နော်”

အသနားခံနေရှာသော သူ့မျက်ဝန်းများကို ငွေ မသိကျိုးကျွံ ပြုမနေနိုင်ပေ။

“ကျွန်တော့်ကို မိုးညိုအနေနဲ့ လေ့လာပေးပါ။ မရယ် ... နော် ... နော်”

အမှန်က ငွေ့စိတ်ထဲကလည်း သူနှင့်တွေ့ချင်သည်။ လေ့လာ ဖို့မဟုတ်သော်ငြား စူးစမ်းချင်သည်။

သို့သော် ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်အရွယ်ကို ငဲ့သောကြောင့် ရှေ့တိုးဖို့ ခက်ခဲနေရလေသည်။ ထိုအခြေအနေ၌ သူ့ဘက်က အနူးအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံလာသောအခါ ငွေသည် -

“မင်း တကယ်ပဲ လူဝင်စားလား”

ယုံချင်ပေမယ့် မယုံရဲနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အရာရာက မိုးညိုသည် စစ်ငြိမ်းအေးပါဟုဆိုနေသော်လည်း ငွေ့ရင်ထဲ နှစ်ပေါင်း များစွာ ဖြစ်တည်နေသော လူတစ်ဦးကို အခြားလူတစ်ဦးနှင့် တစ်ထပ် တည်းကျအောင် တည်ဆောက်လိုက်ဖို့က မလွယ်ကူလှပေ။

“ကျွန်တော့်ကို လေ့လာပါ။ မ,ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မကို

အတင်းအကျပ် မယုံခိုင်းချင်လို့ပါ။ အဖြေမှန်ကို မ,ဘာသာ မ ရှာ ကြည့်တာက ပိုပြီးခိုင်လုံလိမ့်မယ်”

သူ့မျက်ဝန်းများကို ငွေ စိုက်ကြည့်မိပြန်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အသိစိတ်က မိုးညိုကို မြင်သော်လည်း မသိစိတ်၌ စစ်ငြိမ်းအေးဟု လက်ခံနေရောသလားမသိ။ မိုးညို မျက်နှာ ပေါ်တွင် စစ်ငြိမ်းအေး၏မျက်နှာကိုသာ ထပ်တူကျ မြင်မက်ရလေ သည်။

“ကိုဘသောင်း...အဲ ဦးဘသောင်းက မနေ့ညကမှ ဆုံး သွားတာမဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဆေးရုံမှာမှ ဆုံးသွားတာ”

“မ လန့်သွားမှာပေါ့။ ချက်ချင်း ကျွန်တော့်ကို သတိရမှာပဲ”

“ဒီအချက်ကိုလည်း မင်း တွက်ချက်မိနေမယ်ဆိုတာ တို့ မတွေးလိုက်မိဘူး”

“ရော”

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောနေခြင်းဖြစ်ရာ ရောဟု သူ စကားကို နားမလည်ပေ။ တစ်ခုခု ပေးမှန်းသိလေ၏။

ထို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားပြီး လှည့်ကြည့်မိသောအခါ ဖျော်ရည် တစ်ဘူးဖြစ်လေသည်။

“သံပရာရည်လေ၊ သံဘာဝအသီးကို ဖျော်ထားတာ။ သောက်လိုက်၊ ရင်ပူတာတွေ ပြယ်သွားလိမ့်မယ်။ ရော... ယူပါ”

တကယ်တမ်းကျတော့ ငွေ မယူရဲပါ။ သောက်ဖို့ဆိုဝေးစွ ပေါ့။ သိပ်မရင်းနှီးသောသူမို့ ဆေးခတ်ထားမှာစိုးလှသည်။ ယခုခေတ်က ဆေးဝါးတွေက ခပ်ပေါ့ပေါ့ မဟုတ်ပါလား။

“သိပ်မချီပါဘူး။ မ အချို့မကြိုက်မှန်း ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါဆို ဒီနေရာကို ငွေရောက်လာမယ်မှန်း ကြိုသိပြီး ငွေအတွက် ကြိုဝယ်ထားခဲ့တာပေါ့”

“သင်တော်လွန်းတဲ့လူကို ယုံကြည်ဖို့ ခက်တယ်”

“ဒီစကားကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က တစ်ခါ ကြားဖူးပါတယ်”

မှန်ပါသည်။ ထိုသို့ ငွေ ကိုကိုပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

“အဲဒီနေ့က ငွေက ပိတောက်ခြောက်ရောင်ချိတ်ဝတ်ထားတယ်လေ။ သူငယ်ချင်းတွေကတောင် မင်္ဂလာပွဲကပြန်လာသလားလို့ နောက်ပြောင်ကြသေးတယ်”

“ဟင်”

သူပြောလိုက်သောအရာတွေက ငွေခေါင်းထဲ ရေးတေးတေးဆိုသော်ငြား သူ့အသံကြောင့် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာလေသည်။ မှန်ပါသည်။

ကိုနှင့်ငွေ စဆုံသောအချိန်က ငွေသည် ပိတောက်ခြောက်ရောင် ချိတ်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးလေသည်။

“အဲဒီအချိန်တုန်းကရော အခုပါ တစ်မျိုးစီ လှနေပါတယ်”

နိမ့်လျှော့သွားသော သူ့စကားလုံးသည် ငွေရင်ကို လှုပ်ခတ်သွားစေသည်။

ငွေပေးခွန်းတွေကို သူ မဖြေသော်လည်း ငွေကို ပဟေဠိတွေသာ ပေးနေသော်လည်း သူနှင့်ငွေ ထပ်ဆုံချင်မိပြန်သည်။

ဆုံစရာခေါင်းစဉ်လည်း ရနေပေသည်။

သူသည် တကယ်ပဲ လူဝင်စား ဟုတ်၊ မဟုတ် ငွေ လေ့လာရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် ရိုးသားစွာဝန်ခံရလျှင် ထိုခေါင်းစဉ်ကြောင့်ဆိုတာ ထက် သူ့ကို ထပ်တွေ့ချင်၍သာဖြစ်သည်။

သူက စစ်ငြိမ်းအေးဖြစ်နေ၍လား ဒါမှမဟုတ် ပဟေဠိပေးတဲ့ မိုးညိုဖို့လား။

စစ်ငြိမ်းအေးဖြစ်စေ မိုးညိုဖြစ်စေ ဒီည ငွေအတွေးကမ္ဘာကို သူသာလျှင်ကြီးစိုးတော့မည် ဖြစ်လေ၏။

* * *

လေးကို အခြားတစ်ဖက်သို့ အနည်းငယ်ရွှေ့ပေးလေသည်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး မဝေရယ် ... တောင်စဉ်မရေရာပဲ ပေါ့။ ဒါနဲ့ မဝေက မအိပ်သေးဘူးလား”

“အိပ်လို့မရပါဘူး ငွေရယ်။ တစ်ပတ်သာကျော်သွားတယ် ကိုသောင်းမျက်နှာက မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး”

“မဝေ”

“ပြောလေ ငွေ”

“မဝေ လူဝင်စားဆိုတာကို ယုံသလား”

“ယုံဖို့တော့ ခက်တာပဲ။ တကယ်ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ပြောဖို့ အခက်သားလား”

“တကယ်ရှိနေတယ် ဟုတ်လား မဝေ”

“အင်းလေ ... လက်ရှိဘဝက သေဆုံးပြီး နောင်ဘဝကို ကျားပါတယ်ဆိုတာကို လက်ခံမှတော့ လူဝင်စားဆိုတာကို မရှိဘူး ပြောစရာ ရှိလို့လား”

“ဘယ်သူမှ တိတိကျကျမပြောနိုင်ဘူးပေါ့နော်”

“ပြောနိုင်တာမှ တပ်အပ်ပဲ ငွေရဲ့။ အချို့ အချို့ကိစ္စတွေက ဆန်းကြယ်တယ်လေ။ မဝေရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပေါ့။ သူ့အဖေ ဝြန်ဝင်စားတယ်ဆိုတဲ့ ကလေးကို သမီးအဖြစ် မွေးဖူးတယ်လေ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ယောက်ျားသေပြီး မိန်းကလေးမွေး ဘာ ဖြစ်နိုင်လို့လား”

အခန်း (၁၀)

ပိုင်းစက်တောက်ပနေသော လမင်းကြည့်ရင်း အတိတ် နှင့် ပစ္စုပ္ပန် နှိုင်းယှဉ်နေသော ငွေသည် လေညင်းကိုရော ရနံ့ကိုပါ မေ့လျော့၍ နေလေ၏။

“ငွေ ဘာတွေကို ဒီလောက်တောင် တွေးနေတာလဲ”

အသံကြားတော့မှ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ငွေအပါး မဝေက တင်ပါးလွှဲထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆီမရှိလို့လားမသိ လွှဲနေသောဒါန်းမှာ သံကြိုးပွတ်သံ တအိ အိမြည်၍ နေလေသည်။

မဝေ၏တင်ပါးအပြည့်တင်နိုင်ရန်အတွက် ငွေသည် ကိုယ်

“ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်တော့ မသိဘူး။ သူ့သမီးက သူ့ကို အမေ မခေါ်ဘဲ သမီးလို့ခေါ်နေတာတော့ မဝေကိုယ်တွေ့ပဲ”

“ဟင်”

ငွေသည် မှင်တက်သွားလေသည်။ မေးခွန်းတွေက ငွေစိတ် ကူးထဲ လွင့်ပျံ့၍နေကုန်သည်။

“သေချာလို့လား မဝေရယ်”

“ဪ... တကယ်ပါဆို။ မဝေသူငယ်ချင်းကို ငယ်ငယ်က ဘယ်နှချက်ရိုက်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ ရိုက်ခဲ့သလဲဆိုတာကအစ ပြောနိုင်တယ်”

“ဟုတ်လား... အခု အဲဒီကလေးနဲ့ ငွေ တွေ့လို့ရမလား”

“ဟဲ့... အခုကြီးတော့”

“ဆောရီး... မနက်ပေါ့ မနက်”

“ဘာလုပ်ဖို့ တွေ့မှာလဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့။ မေးမြန်းရမယ်လေ။ လူဝင်စားဆိုရင်တော့ ပရလောကအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမှာပဲ”

“ငွေရယ် အရူးလား။ လူဝင်စားနဲ့ ပရလောက ဘာဆိုလို့လဲ။ ပြီးတော့ ငွေမေးတိုင်း ဟိုက ဖြေမတဲ့လား။ ဖြေချင်တယ် ထားဦး... ခုပဲ အသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ။ မေ့ပင်အောက်ရောက်ပြီဆို ကွယ်။ ဘယ်မှတ်မိတော့မလဲ”

“မေ့ပင်အောက် ဟုတ်လား... မဝေ”

“အကန့်အသတ်တော့ ရှိတာပေါ့။ သူ့အရွယ်က အတိုင်း အတာ တစ်ခုထိပဲ အတိတ်ဘဝကို မှတ်မိနိုင်မှာပေါ့။ ဥပမာ-လှေကား လိမ့်ကျတာတို့၊ ရေနစ်တာတို့ ဘာတို့ ကြုံခဲ့ရင်တော့ မေ့သွားမှာပဲ။ မေ့ချိန်တန်လို့ပေါ့”

“ရေနစ်တာ ဟုတ်လား”

မဝေ၏စကားများသည် အစီအစဉ်မကျလှသော်လည်း ငွေ အတွက်တော့ တွေးစရာချည်းသာ ဖြစ်နေရလေသည်။

“နေစမ်းပါဦး... ငွေက ဘာကိစ္စနဲ့ လူဝင်စားအကြောင်း မေးလာတာလဲ”

“အဲ... စိတ် စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့ အိပ်တော့။ ညဉ့်လည်း နက်နေပြီပဲ။ လူဝင်စားဆိုတာက သိပ္ပံနည်းကျ တွေးကြည့်တော့လည်း ယုံရအခက်သာ။ မြေးက ဘိုးအေးနဲ့တူနေတာက ဂျွန်နုရေးရှင်းပဲလေ။ အနည်းနဲ့ အများတော့ တူမှာပေါ့။ ကဲ ကဲ... အေးလာပြီ မဝေတော့ အိမ်ထဲဝင်တော့မယ်။ အအေးမခံနဲ့နော်၊ နေမကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

မဝေက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒါနိုးပေါ်မှဆင်းသွားသဖြင့် အရှိန်ကြောင့် ဒါနိုးလေးလှုပ်ခါသွားရပြန်သည်။

မဝေစကားအရဆိုရင် သူ့ကိုယုံကြည်ဖို့ခက်ခဲသွားပြန်ပါသည်။ ပြီးနောက် သူ့ပြောတဲ့စကားတွေက အလိမ်အညာဟုလည်း

မထင်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုလေ့လာသင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် ငွေ့ရင်ထဲတော့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ်ပါ။

လူငယ်တစ်ဦးနှင့် နေ့စဉ်တွေ့ဖို့လည်း မဝံ့ရဲပါ။ ပြီးနောက် စိုးကြောက်မိသည်။

သူ့အပေါ် တွယ်တာမိမှာကို ငွေ့ကြောက်သည်။ ငွေ့စိတ်ကို ငွေ့ မယုံပေ။

သူ့ကို စစ်ငြိမ်းအေးဖြစ်နေစေချင်သော်လည်း အခြားစိတ် တစ်ခုက မဖြစ်စေချင်ပါ။ ငွေ့ရင်ထဲက စစ်ငြိမ်းအေးကို သီးသန့်နေရာ ပေးထားချင်သည်။ မိုးညိုဆိုသူကို မိုးညိုအဖြစ်နှင့်သာ ထားလိုက်ချင် သည်။

သို့သော်လည်း ဘုရား၊ တရားတွေလိုက်စားလာသော ငွေ့ သည် အပါယ်ဘဝကို လက်ခံလာသောကြောင့် မိမိမမြင်ရသောဘဝ၌ စစ်ငြိမ်းအေးသည် လမ်းပျောက်နေမှာကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ငြိမ်းအေးကို ရည်စူးပြီး မကြာခဏ ကုသိုလ်ပြုပေးလေ့ရှိသည်။ ဘဝသစ်နှင့် ရှင်သန်စေချင်သည်။ ဘယ်ဘဝနှင့် ရှင်သန်နေသလဲ ဆိုတာကို သိချင်သည်။

သို့သော် ယခုလိုသိရပြန်တော့လည်း မယုံနိုင်ပေ။ မယုံ နိုင်ခြင်းထက် မယုံချင်ခြင်းက ပိုလိမ့်မည်ဟုထင်သည်။

ငွေ့သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် နားမလည်နိုင်ပေ။ ငွေ့စိတ်တွေ

သောက်ယက်ခတ်နေ၏။ ဘယ်စိတ်က ငွေ့ အစစ်အမှန်လည်းဆိုတာ နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

မဝေပြောသလိုပင် ညဉ့်က နက်သည်ထက် နက်လာပြီမို့ ကြိုးစားပြီး အိပ်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရပြန်သည်။

အိပ်ရာထဲလူးကာ လိမ့်ကာနှင့်ပင် မိုးလင်းသွားခဲ့လေသည်။ တစ်ရေးမှ အိပ်မရခဲ့ပါ။ ဘယ်နှနာရီကျော်ဖြတ်ပြီးပြီလဲဆိုတာပင် သိနေ သောအခါ စိတ်တို့ အလိုလို ချောက်ချားနေမိသည်။ မြန်မြန်မိုးလင်းပါ ဟေ့ ဆုတောင်းမိသည်။ ညသည် အဲဒီလောက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကြောက်စရာဖြစ်မယ်မှန်း ငွေ့မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။

မနက်ငါးနာရီကျော်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်မရသည့် အဆုံး ရေထချိုးကာ လင်းလျှင် လင်းလင်းချင်း ကားဖြင့် အပြင် ဆွဲကုန်လာမိသည်။

ပြီးနောက် သူနှင့်ဆုံနေကျနေရာသို့ ဦးတည်မိသည်။ သူ့သာ တကယ်စစ်ငြိမ်းအေးဆိုလျှင် ဒီနေ့ ထိုနေရာ၌ ရှိနေ နေပဲဟု ယူဆမိသည်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုနှင့်ငွေ့တို့က မကြာခဏ မနက်စော စော လမ်းလျှောက်ထွက်ဖူးကြ၍ ဖြစ်သည်။

သူ့ရှိနေမည်ဟုလည်း ထင်ခဲ့သည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း ငွေ့ရောက်လာသောအခါ နေရာ၌ သူ ရှိမနေပေ။

ငွေ စိတ်ပျက်သွားမိ၏။ စိတ်လည်းဆိုးမိသည်။

နောက်ပြောင်စရာရှားလို့ ငွေလို ဝေဒနာသည်ကိုမှ နောက်ပြောင်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းသည်။ စစ်ငြိမ်းအေး ဆုံးသွားသည်မှာ နှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ငွေရင်ထဲက ဝေဒနာသည် မနေ့တစ်နေ့လို သစ်နေဆဲဖြစ်သည်။

သူမို့ လုပ်ရက်တယ်။

ထိုသို့တွေးနေရင်းပင် ငွေမျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာပြန်သည်။

“ဘာလို့ အစောကြီးငိုနေရတာလဲ”

“ဟင်”

ငွေ မှင်တက်သွားလေသည်။ သူ သူ ဒါ သူ အစစ်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

“အိပ်မက်မကောင်းလို့လား”

ငွေထံ ကော်ဖီတစ်ခွက် လှမ်းပေးပြီး ငွေဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သောသူကြောင့် ငွေမှာ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်လောက်အောင် ဆွံ့အသွားလေသည်။

“ယူလေ”

မိုးညိုဆိုသောပုံရိပ်သည် စစ်ငြိမ်းအေးနှင့် ထပ်တူကျနေရင်းမှ မိုးညိုသည် မှေးမှိန်စပြုလာလေသည်။ တကယ်ပင် ငွေချစ်သူက ငွေနားမှာရှိနေသလို ခံစားရသည်။

“တို့ မင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် လာတွေ့ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

အမှန်က ငွေသည် ကြောက်မိ၍ဖြစ်သည်။ သူသည် တကယ်ပင် စစ်ငြိမ်းအေးဖြစ်နေသည်ဆိုဦး အမှန်စင်စစ်၌ မိုးညိုဖြစ်သည်။ မိုးညိုသေချာအောင်ဆိုရလျှင် အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးသူဖြစ်၏။ ခွေအသက်သည် လေးဆယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ မသင့်လျော်ပါ။

ဦးနောက်က သိပါလျက် နှလုံးသားကျွန်းသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ သူ့အပေါ် ဒီထက်တွယ်တာသွားမည်ကို ကြောက်သည်။

“ဘာတွေစိုးရိမ်နေတာလဲ မ”

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါဘူး။ ဘာစိုးရိမ်စရာရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က စစ်ငြိမ်းအေး ဖြစ်နေမှာကိုလား”

“မင်းဟာ တစ်ချိန်က သူဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် အခုသက်ရှိမှာတော့ မိုးညိုပါ။ မင်းရဲ့ကော်ဖီကို မင်းပဲ သောက်လိုက်ပါ။ ဘိုပြန်မယ်”

“အခုနေချိန်ဟာ မ,က လမ်းဆုံမှာ ရပ်နေတဲ့လူပါ”

သူက ဘာများရှေ့ဆက်ပြောလာမလဲဟု သိချင်၍ လှည့်ပြန်သူလု ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လမ်းကို ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမလဲဆိုတာ မ,ကပဲ ရွေးချယ်ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့လမ်းကို မရွေးဘဲ လှည့်ပြန်သွားဘယ်ဆိုတာ နောင်တကို ဖိတ်ခေါ်နေတာပဲ။ တော်လောက်ပါပြီ မမ။

နှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်ခဲ့ရင် ကျေနပ်ပါတော့။ ခုနစ်အကြောက် ခုနစ်မှာပဲ ရပ်နေကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့။ သူတို့က ခုနစ်ဂဏန်းကို မကျော်နိုင်ပါဘူး။ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖက်တွယ်မနေပါနဲ့များ။ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းသာ နေပါလား။ ရှုပ်နေတဲ့အထုံးကို အရှုပ်တွေနဲ့ပဲ ရစ်ဖွဲ့မနေပါနဲ့လား။ နော် မမ”

သိမ်ငယ်စွာ ရစ်ဖွဲ့နေသော သူ့အကြည့်များကို ရင့်သည်းစွာ တုံ့ပြန်နိုင်သောမာနက ငွေထံ အဆင်သင့်ရှိမနေသည်က ဒုက္ခတစ်မျိုး။

“ကျွန်တော် ရေကိုကြောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကြီးစားပြီး ရေကူးသင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အခု ရေကူးတတ်နေပြီ”

“မညာပါနဲ့”

“ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပါ။ ကျွန်တော် မညာပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီတုန်းကကိစ္စကို မမကြောင့်လို့ပဲ ခံစားမနေပါနဲ့။ ကံကြမ္မာဆိုတာ မြင်နိုင်တဲ့အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်ရဲ့ကံက ဒီလောက်ထိပဲပါလားတာကို။ သေမင်းက ကြီးသည် ငယ်သည် ရွေးနေတဲ့ အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

ဆယ်ကျော်သက်ဆိုတာကို ဘုရားစူး ကျိန်ပြောရလိမ့်မည်။ သူ့အတွေးအခေါ်နှင့် သူ့မျက်လုံးအကြည့်များက ငွေထက်ပင်ရင့်ကျက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ပျော်ပျော်နေပါ မ,ရယ်။ ငှက်မွေးလေးလို လေအသင့်မှာ အလိုက်သင့်လေး စီးပျောပြီးနေပါလား”

“အခုလည်း တို့ဘဝကိုတို့ ကျေနပ်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော်တော့ မကျေနပ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့လက်ပြန်ထုတ်လာသောအခါ လက်ထဲ၌ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်နှစ်စောင်ပါလာ၏။

“ဒါရိုက်တာပိုင်ရဲ့ ကားအသစ် ရုံတင်နေတယ်။ သွားကြည့်ရအောင်”

“အို ... ကလေးကလား”

“အနုပညာကို ဖန်တီးသူရှိနေသ၍ ခံစားပေးရတယ်။ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်တာပေါ့။ သွားကြည့်ရအောင်ပါနော်။ နော် မမ”

သူက ဇွတ်တရွတ်ပင် ထရပ်ကာ ငွေ့လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မသောက်ရသေးသော ကော်ဖီခွက်ကို ခုံပေါ်တင်သည်။

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပင် ငွေ့လက်ကို မလွှတ်တမ်း ကိုင်လေ့၏။ ငွေ့သည် အံ့ဩလွန်း၍ ရုန်းဖို့ပင် မေ့လျော့၍ နေလေ၏။ မျက်လုံးများစွာတို့ ငွေ့ကို စုပြုံကြည့်နေသလို ခံစားရသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းမှာမူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ငွေ့ကို အရေးလုပ်မကြည့်ကြပေ။

ထို့ကြောင့် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် သူ ဆွဲဆီရာနောက်သို့ ပါလာခဲ့ပြန်သည်။

သူသည် ခပ်ပိုင်ပိုင်ပင် ငွေထံမှ ကားသော့ကိုတောင်းပြီး ငွေကားကိုမောင်းကာ ငွေ မကြားဖူးသော ဟာသများကို တစ်လမ်းလုံး မရိုးနိုင်အောင် ဆိုလေသည်။

သူ့ဟာသများကြောင့် ငွေသည် သတိထားနေသည့်ကြားမှ ပြုံးမိသွားလေသည်။ ပြုံးရင်းမှ ရယ်မိသွားသည်။

ထိုသို့ရယ်မောမိသောအခါ တင်းကျပ်နေသော ငွေစိတ်များ သည် ငှက်မွေးအလား လေထဲဝေ့တက်သွားသလို ခံစားရသည်။ သူနှင့်လည်း ရင်းနှီးလာသလို ခံစားရ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် ငွေလက်ကို သူက ကိုင်လိုက်သည်ပင် ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်း ဖြစ်မနေတော့ပေ။

ရုပ်ရှင်ရုံဝင်ပေါက်၌ တန်းစီချိန်တွင်လည်း ငွေ့ကို အများ သူငါ တိုက်မသွားစေရန် သူ့ကိုယ်လေးနှင့် ကာကွယ်ပေးရှာသည်။

သူ့အနားနေရသည်မှာ နွေးထွေးသလို ခံစားရ၏။ အသက် ငယ်ရွယ်ပါလားဆိုသည့် သတိသည် သူ၏ ဂရုစိုက်မှုအောက်တွင် ဝေးလွင့်ပျောက်ကွယ်ကုန်ရသည်။

ရုပ်ရှင်မကြည့်တာ ကြာပြီဖြစ်သော ငွေသည် ရုပ်ရှင်၏ အနစ်သာရနှင့် ဝေးကွာနေပြီဖြစ်၍ မြန်မာကားဆိုသော်ငြား နားမလည် သည်ကများသည်။

သို့သော် သူက အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဘာသာပြန်ပြု၍ အဆင် ပြေခဲ့သည်။

ငွေ လည်ချောင်းခြောက်ချိန်၌ ရေဘူအဖုံးကို အသင့်ဖွင့်ကာ ကမ်းပေးသော သူ၏ ကြင်နာမှုကြောင့် ငွေသည် မိမိကိုယ်မိမိ သတိ ပေးနေသည့်ကြားမှ တွယ်တာချင်မိသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံမှထွက်သောအခါ ငွေ ငိုထားတယ်။ မျက်ချေးတွေနဲ့ ဟု နောက်ပြောင်သဖြင့် ငွေ့မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မျက်ချေးသုတ်ရ သေးသည်။ ပြီးမှ နောက်တာပါဟုဆိုသဖြင့် ငွေ့မှာ သူ့ပခုံးကို လက် သီးဆုပ်ကလေးနှင့် ဖွဖွထုမိသေး၏။

ထိုတဒက်တွင် ငွေသည် အသက်အရွယ်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို မမှလျော့၍သွားကုန်သည်။

Toilet ဝင်ဦးမလား။ ကျွန်တော်အပြင်ကစောင့်ပေးမယ်ဟု ဆိုသဖြင့် ငွေ့မှာ ပူထူအောင်ရှက်ရပါသေးသည်။ သို့သော် ကျန်းမာ ရေးဆိုသည်က မျိုသိပ်လို့ကောင်းတဲ့အရာမဟုတ်သောကြောင့် ငွေ သန့်စင်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

သူသည် ပြောသည့်အတိုင်းပင် မရှက်မကြောက် ဝင်ပေါက်၌ စောင့်နေရှာ၏။

ငွေ့ရင်ထဲ ငြိမ်ညောင်းသွားလေသည်။ သူ့ကို မိုးညိုဆိုတာ ထက် စစ်ငြိမ်းအေးဟု ရင်ထဲမှတ်ယူစ ပြုလာလေသည်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး အိမ်တန်းပြန်ရမည်ဟု ငွေထင်ခဲ့သော်လည်း သူသည် ငွေ့ကို အိမ်ပြန်ခွင့်မပေးပေ။ တရုတ်တန်းသို့ ကားကို ချိုး ကွေ့ပြန်သည်။ ပြီးနောက် ငွေ သိပ်ကြိုက်သော ဝက်သားတုတ်ထိုး

ကို ငွေနှင့်အတူ စားကူလေ၏။ ပြီးနောက် အိမ်အပြန်တွင် ငွေအတွက် အရပ်ကြီးတစ်ရပ်ဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးလေသည်။

သူ့စကားကတော့ ပထမဆုံး ချိန်းတွေ့မှုရဲ့ အမှတ်ဘရဟာ ဆိုသည်။

ထိုစကားသည် စီးပိုဏ္ဍာကျနေသော်လည်း ငွေရင်ထဲ ခံခက်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သော်ငြား သူပေးသော ထိုဝက်ဝံရုပ်ကို ပွေ့ကာ ပျော်ရွှင်ခဲ့မိသည်။

တစ်ချိန်က ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်၌ ဝက်ဝံရုပ်ကြီး လက်ဆောင်ရဖူးချင်သည်ဟု ကိုကိုပြောခဲ့ဖူး၍ ကိုက ငွေသည် ကလေးနှင့် တူတယ်ဟု သရော်ခဲ့ဖူး၏။ ယခုတော့ မိုးညိုသည် ငွေ့ကို ကလေးနှင့် တူအောင် နူးညံ့ပြလေပြီဖြစ်၏။

ငွေ့စိတ်သည် နုပျိုလန်းဆန်းနေပြီဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ စစ်ငြိမ်းအေးချဲ့ ပြန်လည်ရှင်သန်မှုကြောင့်လား၊ မိုးညိုကြောင့်လား။

* * *

အခန်း (၁၁)

“မ အိပ်ပြီလား”

ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကိုဖက်၍ တွေးချင်ရာတွေးနေခိုက်တွင် ဝင်လာသော မက်ဆေ့ချ်ကြောင့် သတိမထားမိပါဘဲ ပြုံးမိသွားပြန်သည်။

“အင်း... အိပ်ပြီ”

နောက်ချင်စိတ်ပေါက်လာ၍ တမင်နောက်ပြောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အိပ်ပြီဆိုတဲ့စကားထဲမှာ မ,ရဲ့အသံတွေ ပါနေတယ်”

“ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော် ကြားရတဲ့အတိုင်း ပြောရမှာလား”

“အင်း”

“ကျွန်တော်အကြောင်း တွေးနေတယ်တဲ့”

ငွေ ပြုံးမိပြန်သည်။ ရင်ခုန်ချင်သလိုပင်ရှိလာ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ လမင်းကိုခိုးကြည့်တော့လည်း လမင်းက တိမ်ကြားထဲမှ ငွေကို ပြုံးပြနေလေသည်။

“မ... မနက်ဖြန် ကျွန်တော် နေရာတစ်ခုကို သွားစရာရှိတာ လိုက်မလား”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“မြောက်ဒဂုံက အိမ်တစ်အိမ်ကိုပါ”

“ဘာကိုစွဲ”

“ကြုံမပြောထားချင်ဘူး”

ငွေ စိတ်ဝင်စားသွားပြန်သည်။ လိုက်မလားဟု နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေးမည်ဆိုပါက ငွေသည် မဆိုင်းမတွပင် အင်မိတော့မှာ မလွဲပင်။

“ဒေါက် ဒေါက်... တီလေး အိပ်ပြီလား”

တူမချော၏အသံသည် တစ္ဆေတစ်ကောင်အလား ခြောက်လန့်နေလေသည်။

“မအိပ်သေးပါဘူး”

“ပန်း ဝင်လာမယ်နော်”

ဟုဆိုကာ... တံခါးဘုမှာ ကလက်ခနဲ ပွင့်သွားသဖြင့်

ငွေ သည် ဖုန်းကို ကမန်းကတန်းပင် ခေါင်းအုံးအောက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက် ရသည်။

“ဟင်... တီလေးက အိပ်ရာဝင်နေပြီလား”

ညအိပ်မီးရောင်ကြောင့် ခန့်မှန်းလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ပန်းက တီလေးကို စာအုပ်ဖတ်နေတယ်ထင်တာ။ အိပ်တော့ မပျော်သေးပါဘူးနော်”

“မ မပျော်ပါဘူး ရပါတယ်”

“ပန်းလည်း အိပ်မပျော်လို့လာခဲ့တာ”

“ဘုရား... ညည်းလေးက အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်ရတာလဲ”

“စိတ်ညစ်စရာတစ်ခုရှိလို့”

“ဘာလဲ ဘာကိုစိတ်ညစ်နေတာလဲ။ တီလေး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ပေသီး စည်းကမ်းဖောက်သွားတယ်”

“ဘယ်လိုဖောက်တာလဲ။ သူက ညည်းလေးကို ရည်းစားစကားပြောလို့လား”

“ရည်းစားစကား အပြောခံရမှတော့ ဒီလိုငေးမှိုင်းနေပုံမလား တီလေးရယ်”

“ဟင် . . . ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ရည်းစားရသွားပြီ ထင်တယ်”

“ဟင်”

ငွေ စိတ်မကောင်းပါ။ ပန်းသည် ပေးသီးဆိုသော လူငယ် အပေါ် ဘယ်လောက်ထိ တွယ်တာသလဲဆိုတာ ငွေသိ၏။

“သူက ညည်းလေးကို ချစ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ပေးသီးက ခန့်မှန်းရခက်ပါတယ် တီလေးရယ်။ ပြီးနေပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲ ငိုရင်လည်း ငိုနေတယ်။ တည်တည်ကြီးနေပေမယ့် လည်း ပျော်ရင်ပျော်နေတတ်တဲ့လူမျိုး”

“အဲလိုလူဆိုရင်တော့ ပန်းကလေးရယ် ဝေးဝေးကရှောင်လိုက်ပါ။ ညည်းလေးပဲ ခံစားရလိမ့်မယ်”

“မရတော့ဘူး တီလေးရယ်။ ဒီအထဲမှာ သူ့မျက်နှာကြီးက စွဲနေပြီ”

ဟုဆိုကာ ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ပုတ်ပြသဖြင့် ငွေ လန့်သွားလေသည်။

လေယူလေသိမ်းနှင့် မျက်လုံးကို ခန့်မှန်းကြည့်ရသလောက်တော့ ရောဂါက မနုတော့မှန်း ငွေသိနေ၏။

“သူ အခုတလော ပန်းတို့အုပ်စုဘက် ခြေဦးမလှည့်ဘူး”

“သူ ကိစ္စရှိလို့ ဖြစ်မှာပါ”

“အချစ်က ဘယ်လိုကြီးလဲ တီလေးရယ်။ အခု ပန်း ဘာမှ

လုပ်လို့မရတော့ဘူး။ သူ့မျက်နှာပဲ မြင်နေတယ်။ သူ့အသံပဲ ကြားချင်တယ်”

“ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား”

“ပျော်စေပျက်စေနဲ့ ရွတ်တီရွတ်နောက်ပဲ ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ခင်မင်နေသေးတာပဲဆိုပြီး ဖြေသိမ့်ပေါ့ ပန်းကလေးရယ်”

“မရဘူး။ ပန်းက သူ့ကို ခင်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ချစ်သူ ဖြစ်ချင်တာ”

“မြတ်စွာဘုရား . . . ညည်းလေးကို လိုက်မမိနိုင်တော့ပါလား။ ညည်းလေးရဲ့ဖြစ်နေပုံကို ညည်းလေး ဒယ်ဒီသိလို့ကတော့ မီးမီးလောင်လိမ့်မယ်နော်”

“တစ်ခါတစ်ရံတော့ ငြိမ်နေမှာထက်စာရင် အဲဒီလို ပွဲဆူသွားတာက အကျိုးအမြတ် ရှိနိုင်ပါတယ်”

“သမီးပန်းအလှ . . . ညည်းလေး ဘာတွေကြုံစည်နေတာလဲ ဟင်”

နဖူးလေးနှစ်ကြောင်းပေါ်အောင် တွန့်ချိုးထားသော ပန်းအလှကြောင့် ငွေ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။ ပန်းအလှက ပျော်စေပျက်စေ ဝမ်းနည်းပြနေတာမဟုတ်မှန်း သဘောပေါက်လာမိသည်။

“ပန်း ရင်ထဲမှာ နေလို့မရတော့ဘူး တီလေး။ ပန်း သူ့ကို

ချစ်တယ်။ ကြာပါတယ်... မနက်ဖြန်ပဲ ဖွင့်ပြောပစ်လိုက်တော့မယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ မှားပါပြီ။ လူငယ်လေးက လမ်းကြောင်းမှားကို ဦးတည်နေပြီဖြစ်သည်။

မှားနေပါတယ်ဟု သက်သေ သာကောနှင့် ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှင်းပြချင်သော်လည်း စကားလုံးလှလှများသည် ရှောင်ဖယ်၍ နေလေသည်။

“သမီးရယ်... မတွေးကောင်းတာတွေ မတွေးပါနဲ့။ မိန်းမတို့ကူခြေ ရွှေပေးလို့မရတဲ့ သမီးရဲ့။ သိက္ခာရှိရှိ နေတတ်ရမှာပေါ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က လွယ်လွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်ဘူး သမီးရဲ့”

“အဲဒီစည်းမျဉ်း စည်းကမ်းတွေကြားမှာ မရုန်းနိုင်အောင် လွန်လူးနေရုံနဲ့ ပန်းက အသည်းကွဲပြနေရတော့မှာလား။ အဲဒီအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ဘူး တီလေး”

“ပန်း... သမီးရယ်”

“တော်ပြီ... သွားတော့မယ်၊ တီလေးကို ခေတ်မီတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာကိုက ပန်း မှားတာပဲ”

ဘုရားရေ... ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်နေပြီး အပြစ်ပြောခံလိုက်ရပါလား။

ခေတ်လူငယ်တွေကို အံ့ဩလွန်း၍ ငွေ ဘာမှ ဆက်မပြော

နိုင်ခင်မှာပဲ ပန်းက ငွေအခန်းထဲကနေ ခြေဆောင့်ထွက်သွားလေပြီ ဖြစ်၏။

ခက်ပါရဲ့။ ငွေတို့ခေတ်တုန်းကဆိုလျှင် ကောင်လေးဘက်က ချစ်တယ်လို့မပြောမချင်း ထိုကောင်လေးကို စေ့စေ့မကြည့်ချေ။ ချစ်တယ်လို့ တရားဝင်ဖွင့်ပြောပြီး နောက်မှတကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့လျှင်တောင် ဘယ်ဝင်ပုန်းလို့ ပုန်းရမှန်း မသိခဲ့ပါ။

ရှက်လွန်း၍ လျှောက်စရာလမ်းလည်း ရှားပါးလှပြီဖြစ်သည်။ ချစ်တုံ့ပြန်ချင်ခဲ့လျှင်တောင် ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမှန်းမသိခဲ့ပေ။ တစ်ဖက်ကောင်လေးက အခြေအနေရိပ်မိတော့မှ ဓားပြတိုက်တောင်းရလေသည်။

“တူ တူ”

လွင့်ပျောနေသော အတွေးများသည် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ပျံ့လွင့်သွားရလေသည်။

ခေါင်းအုံးကို ကမန်းကတန်း လှန်လိုက်သောအခါ မောက်ခုံအိပ်နေသော ဖုန်းကို တွေ့ရလေ၏။

ငွေ ဖုန်းကိုင်ဖို့ ကြံနေဆဲမှာပင် ဖုန်းက ပြန်ကျသွားလေသည်။

“အမယ်လေး... မက်ဆွေချုံတွေကို အများကြီးပါလား” တတူတူဝင်နေသော မက်ဆွေချုံများကို ငွေ ဖတ်၍မပြီးသေးခင်မှာပင် ဖုန်းက နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။

ငွေ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့ထံမှ ဖြစ်နေ၍ပါ။

“ဟယ်လို”

“မ ဘာဖြစ်လို့ စာပြန်မပို့တော့တာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးလို့လား။ ကျွန်တော် မ မကြိုက်တာများ ပြောမိသွားလို့လား။ ဒီမှာ နေလို့မရတော့ဘူး။ ရူးတော့မယ်”

ငွေ ပြုံးမိပြန်သည်။ သူ့အသံလေးကို နားထောင်ကြည့်ပုံအရ သူသည် နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ကာ ရန်ဖွယ်ငေါငေါပြောနေမှန်း သိသာလှသည်။

“မ တစ်ခုခု ပြန်ဖြေဦးလေ။ နားထောင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“မိန်းမကြီးလို ရန်တွေ့နေတဲ့လူကို ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိလို့ စကားစီနေတာပါရှင်”

“ကြိုက်တဲ့ဆီက ပြောဗျာ။ ကျွန်တော်က ဖြစ်သလိုနားထောင်တတ်တယ်။ ဘာလို့ ပြန်မဖြေတော့တာလဲ”

“တူမလေး အခန်းထဲကို ဝင်လာလို့”

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က မ, များ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားလို့”

“ပူတတ်ရန်ကော၊ ကဲ... ပြော ဘာပြောမှာလဲ”

“မ, က အဲဒီလိုမေးတော့ ကျွန်တော်က ဘာပြောရမှာလဲ။ ပြောစရာက အရေးကြီးတာမှ မရှိတာ။ ပြီးတော့ အရေးမကြီးဘူးလို့

လည်း ပြောလို့မရဘူး။ ဒါက ဘဝနဲ့ဆိုင်တယ်”

“အမယ်လေး စကားတော့ကြွယ်လှပါရဲ့။ လူငယ်တွေဆိုတော့ လိုက်မမိပေါင်။ အိမ်ကတူမဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“မ, က တူမကိုတော့ အတော်ချစ်ပုံရတယ်”

“အင်း... ချစ်တယ်။ တို့မိသားစုရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချီးဆက်လေ။ မင်းအရွယ်လောက်ရှိပြီ”

“မ, ဆီက အဲလိုစကားကြားရတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘစ်မျိုးပဲ။ မ, စကားက မှန်ပေမယ့် ကျွန်တော်က သိမ်ငယ်သွားသလိုပဲစားရတယ်”

“ဆောရီး... တို့ ဆိုလိုချင်တာက တစ်ဖွတ်ထိုးနိုင်ပုံချင်းကို ပြောချင်တာပါ”

“တဖွတ်ထိုး ဟုတ်လား”

“တို့ အုရမ်းအသက်ကြီးသွားပြီ ထင်တယ်။ လူငယ်တွေနဲ့ တော်တော်ကို အလှမ်းဝေးခဲ့ပြီ။ လိုက်မိအောင် မနည်းကြိုးစားရဦးမယ်”

“ကြိုးစားစရာ မလိုပါဘူး။ မသိရုံလေးပါ။ မေးပေါ့၊ မ, သိချင်တာတွေ ကျွန်တော် ဖြေပါ့မယ်။ မချင်းမချန်ပေါ့”

ဟု သူက ဆိုလာသောအခါ ပန်းကလေးအတွက် ကယ်တင်ခင်တွေ့ပြီဟု ငွေ စိတ်ထဲ ထင်မြင်ယူဆလိုက်မိသည်။

“အခုခေတ်လူငယ်တွေကြားမှာ ကောင်မလေးဘက်က

အရင် ချစ်စကားပြောတဲ့ အခြေအနေမျိုးရှိလား”

“အများကြီးပေါ့ မရယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာကာလာမှ ပါတာမှ မဟုတ်တာ။ ချစ်ချင်တဲ့လူ ချစ်လို့ရတာပဲ။ အမတွေ အထီးတွေ မခွဲခြားပါဘူး”

“မိန်းကလေးဘက်က အရင်စပြောရင် အဲဒီကောင်လေး အဲဒီမိန်းကလေးကို အထင်မသေးနိုင်ဘူးလား”

“သတ္တိရှိတယ်လို့တောင် မြင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးက တော်နဲ့ စွန့်စားနိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ။ မြဲစိစိဖြစ်နေတာထက်စာရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမားက ဦးနှောက်ခြောက် သက်သာတာပေါ့”

“မင်း တို့ကိုများ စောင်းပြောနေတလား”

“မ မေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေရုံလေးပါ။ မ,က ကျွန်တော့် အတွက် ဘာနဲ့မှမတူတဲ့လူပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့စကားလုံးတွေ လွဲချော်ခဲ့ရင် တောင် မ,အတွေးမလွဲဖို့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲနော်။ ကဲ ညဉ့်လည်းနက်ပြီ အိပ်တော့မှဖြစ်မယ်”

“မနက်ဖြန်လည်း မ,ကို ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်နော် ဝှတ်နိုက်”

“ဝှတ်နိုက်ပါ”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖုန်းကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီး အိပ်ရာထဲ ကွေးလိုက်သည်။

ငွေသည် ထူးဆန်းစွာပင် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေလေသည်။ ငွေအိပ်မက်များသည် အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ လှပနေလေ၏။ ထို အိပ်မက်များထဲတွင် ငွေကို မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်စေသည်က ရေကူးကန်ထဲ မှတက်လာသော အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူက မိုးညိုလာ။ စစ်ငြိမ်းအေးလာ။

* * *

“ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းပါ။ တို့ကို ခဏခဏ လှည့်မကြည့်

“

ငွေက ထိုသို့ပြောတော့မှ သူက ငွေကြောက်နေပုံကို ရိပ်မိပြီး ပါးခွက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးပြန်သည်။

မပြုံးပါနဲ့လား မိုးညို။ မင်း အဲဒီလို မပြုံးပါနဲ့လား။

မကြည့်မိအောင် စိတ်ကို ချုပ်တည်းနေသည့်ကြားမှ ဖြစ်အောင် မြင်မိသွားသေးသည်။ တစ်ချိန်က ငွေ စွဲလမ်းခဲ့ရသည့် ပါးခွက်လေးကိုပေါ့။

“အကြားအမြင်နဲ့ နိမိတ်ကိစ္စ ဆက်မမေးတော့ဘူးလား။ ကျွန်တော် အရမ်းပြောချင်နေပြီ”

ငွေက အလိုက်မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်လေသည်။ အမှန်က ငွေစိတ်ထဲလည်း သိချင်သည်။ သို့သော် ဘာမင် နောက်ပြောင်ချင်၍ ငြိမ်သက်နေရခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“မနေ့ညက ကျွန်တော် မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ပရိုပိုစ် သုပ်ခံလိုက်ရတယ်”

အာမေဇိုတ်သံမထွက်သော်ငြား ငွေရင်ထဲ အမှန်တကယ် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ဆက်ပြောစရာစကားပင် မရှိတော့ပေ။

“မ ပေးခဲ့တဲ့မေးခွန်းကို ကျွန်တော် ဖေဖေဖဲနဲ့ ထင်တစ်လုံး ဘည်း ရမ်းသမ်းဖြေဖို့ မလိုတော့ဘူး”

“အဲတော့ ကောင်မလေးကို အထင်သေးသွားရောလား”

အခန်း (၁၂)

“မ,က အကြားအမြင်ဆရာလား။ ဒါမှမဟုတ် နိမိတ်ဟောဆရာလားမသိဘူး”

ငွေ ကားယူမလာပါနဲ့ဟုဆို၍ ငွေက သူမောင်းတဲ့ကားကို လိုက်စီးရလေသည်။ လူငယ်တစ်ဦးစီးတဲ့ကားမို့ မြန်ဆန်လွန်းနေသည်မှာ အမှန်ပင်။

မြန်သောအရှိန်ကို မလျှော့ဘဲ ငွေဘက်ကို စကား လှည့်လှည့်ပြောနေသော သူ့ကြောင့် ငွေမှာ အသည်းခပ်ကျိန်းကျိန်းရယ်ပါ။

“မ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အပြစ်တင်မိတာပါ”

“တော်တော် စာတ်လမ်းရှုပ်ပုံရတယ်နော်”

“မ ယုံ၊မယုံတော့ မသိပေမယ့် ဝန်ခံပါ့မယ်။ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဒါ ပထမဆုံး ပြောဖူးတာပဲ”

“ဘုရားရေ... ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဘာကြီးလဲ၊ မင်းရဲ့စကား က”

“တခြားမိန်းကလေးတွေကို မချစ်ဖူးဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ”

“မင်းရဲ့ကားကို ရပ်လိုက်တော့ မိုးညို”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မ။ ကျွန်တော် မကို အဲဒီလို မပြောသေးပါ ဘူး။ မနဲ့ကျွန်တော်က ခုမှ ခင်စပဲ ရှိသေးတယ်လေ။ ဖြည်းဖြည်း ပေါ့”

“ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆီက အဲဒီလို အပြောခံရဖို့ တို့ မျှော်လင့်နေမယ်များ ထင်နေသလား”

“အဲဒီစကားက မ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မကြိုက်သည် ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ပြောမှာပဲ။ အနှေးနဲ့အမြန်ပဲ ရှိတယ်။ ခုမှတော့ မထူးတော့ ပါဘူး”

“မင်း တော်တော့၊ တော်တော့။ ရပ်လိုက်၊ အခု ကားကို”
ငွေအသံသည် မာသွားလေသည်။

စောဒကတက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း သူသည် ကားကို လမ်းဘေး၌ အသာအယာထိုးရပ်သည်။

သို့သော် လော့ခ်ချထားသောတံခါးကိုမူ ဖွင့်မပေးသေးချေ။

“ချစ်တယ်”

“မင်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“အချစ်က မိုက်ရိုင်းတာလား မမ”

“တို့ မှားတာပါ။ မင်းကို အရေးတယူပြောဆိုမိခဲ့တာကိုက မှားတာပါ။ လော့ခ်ဖြုတ်လိုက်ပါ။ တို့မွေးရင် မင်းက တို့သားအရွယ်ပဲ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်းတွေးမိရဲ့လား။ ဟမ်း”

“အဲဒါနဲ့ပဲ မချစ်ရတော့ဘူးလား”

“မချစ်နဲ့... မချစ်နဲ့။ မချစ်ရဘူး... မချစ်သင့်ဘူး”

“ချစ်တယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးကို ချစ်တယ်၊ အရမ်းချစ်တယ်”

“ဖြန်း”

ဒေါသကို ထိန်းမနိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် လက်လွှဲကာ ဝါးရိုက်လိုက်မိသည်။

“ချက်ချင်း ဖွင့်စမ်း။ မဖွင့်ရင် မင်းရဲ့ကားမှန်ကိုခွဲပြီး ထွက်ရ သိမ့်မယ်နော်၊ ဖွင့်စမ်း”

“မခွဲပါနဲ့ မ။ ကားမှန်ကို နှမြောလို့မဟုတ်ဘူး။ မရဲ့လက် နာသွားမှာစိုးလို့ပါ။ ဖွင့်ဆိုဖွင့်ပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ချောက်ခနဲဖွင့်လိုက်သောအခါ ငွေသည် ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ကားပေါ်မှ ကမူးရှူးထိုး ပြေးဆင်းလိုက်သည်။

“မ... မ”

ငွေ့နောက်မှ သူ ပြေးလိုက်လာသည်။

ငွေ့ခြေဖျားတွေက မြေပြင်နှင့် ကုတ်အားမရှိတော့ပေ။ ပြေးချင်ပေမယ့် ဒူးတွေတုန်နေလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် သူသည် ငွေ့ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ထပ်ရိုက်ပါ မမ၊ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောစရာရှိတာတော့ ကုန်အောင်ပြောရမယ်”

“ငါ့ရှေ့က ဖယ်နော်”

“မဖယ်ဘူး မမ၊ မမကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်”

ငွေ့သည် ဒေါသကြောင့် လက်လွှဲလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မျက်စိမှိတ်ပြီး အံကြိတ်နေရှာသော သူ့မျက်နှာကြောင့် ငွေ့လက်များသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး လျော့ကျသွားလေ၏။

သူ့ပုံသည် စစ်ငြိမ်းအေးနှင့် ဆင်လွန်းလှသည်။

“ရိုက်လေ မမ”

ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ကို စိတ်ရိုလက်ရို ထုရိုက်ပစ်ချင်သည်။

သူသာ ငွေ့သားဆိုပါကဆိုသည့် အတွေးမျိုးက ငွေ့ရင်ကို ဆတ်ဆက်ခါအောင် နှာကွင်းစေသည်။ သူသည် ငယ်ရွယ်လွန်းသည်။ သားအရွယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ချစ်စကားအဆိုခံခြင်းကိုလည်း ရှက်လှပါသည်။

ခါးလည်း ခါးသက်မိသည်။ ဒီလောက် အနေအထိုင်

မတတ်ရကောင်းလားဟုလည်း မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို သတ်သွားမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော့်စိတ်က မပြောင်းဘူး။ ကျွန်တော် မမကို ချစ်တယ်”

ဟုဆိုကာ ငွေ့ကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးပြီး ဖက်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်စမ်း။ ငါ့ကို ခုချက်ချင်း လွှတ်စမ်း”

“မလွှတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ကြိမ်သာ အလျော့ပေးလိုက်ရင် မကျွန်တော့်ဆီ ဘယ်တော့မှလာတော့မှ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် မမကို ချစ်တယ်”

ငွေ့ ရှက်လှပါသည်။

တစ်စီးတလေ ဖြတ်သွားသောကားထဲတွင် ငွေ့အသိများပါပါက ငွေ့သည် ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်၌ အရှက်ဟက်တက်ကွဲရမည့်အဖြစ်။

ငွေ့သည် အားရှိအားကုန် ရုန်းသော်လည်း သူ့လက်များသည် သန်မာလွန်းလှသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ထိ လွမ်းခဲ့ရသလဲသိလား။ ချစ်တယ်၊ အရမ်းကို ချစ်တယ်၊ အရမ်းချစ်တယ်”

ငွေ့သည် သူ့ရင်ခွင်ကြား မွန်းကျပ်လာလေသည်။

“မကို အမြတ်တန်းလေးငေးကြည့်ရရင် တော်ပြီလို့ ဖြေသိမ့်

ခွဲပေမယ့် နေ့တိုင်း လောဘတွေကြီးနေမိတယ်”

“လွှတ်ပါ... တောင်းပန်ပါတယ် လွှတ်ပေးပါ”

ရှက်လွန်း၍ ဒေါသအစား မျက်ရည်တွေစီးကျလာကုန်သည်။
ငွေ မရုန်းနိုင်တော့ပါ။

“မင်း တို့ကို အဲဒီလောက်ထိ အထင်သေးသလား။ တို့ရဲ့ အပြုအမူတွေက မင်းကို ရေလှာမြောင်းအေးများ လုပ်လိုက်မိသလား”

“မလုပ်ပါဘူး။ မလုပ်ခဲ့လို့ဘဲ မကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်ခဲ့တာ

ပါ။ အခုလို စောစောစီးစီး ဖွင့်ပြောဖို့လည်း”

သူ့စကားများသည် လမ်းတစ်ဝက်၌ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ မျက်ရည်ကြီးငယ် ကျနေရသော ငွေ မျက်နှာကို တွေ့သွား၍ ဖြစ်သည်။

“ဆောရီး မမ၊ ကျွန်တော် အရမ်းလောသွားတယ်။

ကျွန်တော်”

“တို့ကို ပြန်ပို့ပေးပါ။ တို့ ပြန်မယ်”

“ဒီလိုပုံစံနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်မပို့နိုင်ဘူး မမ”

“တို့ တကယ်စိတ်ညစ်တယ် မိုးညို”

“မရဲ့မျက်ရည်က ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို တူနဲ့ထုနေသလိုပဲ။

မမ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီပုံနဲ့တော့ မမကို ပြန်မပို့နိုင်ဘူး။ မမ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့တော့မှာကိုကြောက်တယ်”

“မင်းက စည်းကမ်းမရှိတဲ့ကောင်လေးပဲ မိုးညို”

“ကြိုက်သလိုပြောပါ မမ။ မမကျေနပ်တဲ့ထိ ရိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ငြိမ်ခံဖို့အသင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မမကို မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ မတွေ့ဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး။ မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုအပြစ်ပေးပါ မမ”

“မိုးညိုရယ်... တို့ တကယ်သေချင်တော့တာပဲ”

ငွေသည် စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူမိသော်ငြား သူသည် ငွေ

ကို စိုက်ကြည့်မပျက်ပင်။

သူ့စိတ်ထဲ ဘာတွေရှိနေသလဲဆိုတာ ငွေမသိပေ။

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါလို့ မတောင်းဆိုသေးပါဘူး မမ။ ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ဘဲမနေပါနဲ့လို့တော့ ပြောချင်တယ်။ မ၊ ကြည်ဖြူ

သည်ဖြစ်စေ မကြည်ဖြူသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော်လို

ချင်တဲ့စကားတစ်ခွန်းကို မကြားရမချင်း ပြန်မပို့နိုင်ဘူး”

ငွေ စိတ်ညစ်သည်။

မိုးညိုသည် ဇွတ်တရွတ်မိုက်သည့်နေရာမှာတော့ စစ်ငြိမ်း

အေး ရှုံးလောက်သည်။

တစ်ချိန်တုန်းကလည်း စစ်ငြိမ်းအေးက ငွေအချစ်ကို ဓားပြ

ဘိုက်ယူခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

မိုးညိုသာ စစ်ငြိမ်းအေးဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုပါက လွယ်လွယ်နှင့် သက်လျော့မှာမဟုတ်ကြောင်း ငွေ ကြိုသိနှင့်သည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ငွေသည် ချောင်ပိတ်မိနေသော ယုန်

သူငယ်လေးဖြစ်၍နေလေသည်။

“ကျွန်တော်အသက်ပြည့်ပြီ မမ။ ကျွန်တော်ကြားချင်တဲ့ စကားကို မ ပြောရင် မကို ကျွန်တော်ခိုးပြေးမှာနော်”

ဘုရား... ဘုရား။ ဒီကောင်လေး ဘာတွေတွေ့နေပါလိမ့်။ မျက်လုံးကိုကြည့်ပြီး အကဲဖမ်းတော့လည်း တကယ်လုပ်မည့် အနေ အထားမှာရှိနေသည်။

ငွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

တစ်ချိန်တုန်းကလည်း စစ်ငြိမ်းအေးသည် ငွေကို ထိုသို့ အကျပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်တုန်းကတော့ ပြဿနာမရှိပေ။ မိန်းကလေးမို့ မူယာမာယာထုတ်ပြီး ဟန်လုပ်နေရသော်လည်း စစ်ငြိမ်းအေးကို ငွေနှလုံးသားက လက်ခံပြီးသား ဖြစ်၏။ ပြီးနောက် ငွေနှင့် စစ်ငြိမ်းအေးက သက်တူရွယ်တူဖြစ်သည်။

ခုတော့ အခြေအနေက မတူချေ။

“ငါက မင်းအမေအရွယ်လောက်ရှိတယ်နော် မိုးညို”

“အဲဒါ ကျွန်တော်သိချင်တဲ့အဖြေ မဟုတ်ဘူး မမ”

အသံက မာရည်ကျောရည်နိုင်၍ ငွေ လန့်သွားသည်။ ငွေ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငိုပြုရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် လက်အုပ်ချီတောင်းပန်ရမှာလား။ ဟန်စွယ်ငေါငေါ ရန်ထောင်ရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်နှိုက်လက်ရှိ ရိုက်နှက်ရမှာလား အစရှိသဖြင့် မေးခွန်းတွေသာ တန်းစီ ထွက်လာပေမယ့် အဖြေက ရှိမနေပါ။

“ကျွန်တော်နားထဲမှာ စွဲနေတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ် မမ။ ဒီနားကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်ရင် ဖက်နမ်းတဲ့။ ရိုက်ချင်ရိုက်၊ သတ်ချင်သတ်၊ မချစ်မချင်း ဖက်နမ်းတဲ့”

သူ့စကားကြောင့် ငွေသည် ခြေတစ်လှမ်းနောက်တွန့်သွားလေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ချိန်က စစ်ငြိမ်းအေးသည် ငွေကို ထိုသို့ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူငယ်ချင်းဘာသာက မြောက်ပေးတဲ့ စကားတဲ့။ ထိုအချိန်က ငွေသည် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

သို့သော် ယခုချိန်၌ ထိုစကားကို ထပ်မံကြားရသောအခါ သိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မိသည်။

တကယ်ပဲ သူက စစ်ငြိမ်းအေးပေါ့။

“ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော် မကို အဲဒီလိုမလုပ်ပါဘူး။ မရဲ့ ဘယ်သိက္ခာကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ပါ။ မကိုချစ်တာလည်း ပါတယ်။ မြတ်နိုးတာလည်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... မမ ကျွန်တော်ကို စိတ်ဆိုးအောင်တော့ မလုပ်နဲ့”

“မင်း တို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား”

“တောင်းဆိုနေတာပါ။ ကျွန်တော်ကို နောက်လည်း ခုလို တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

“မင်း အရူးပဲ မိုးညို”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်အရူး။ အဲဒါ မကြောင့်ဖြစ်ရတာ။

ဒါကြောင့် အဲဒီအရူးကို မ,ပဲ တာဝန်ယူရမယ်”
ငွေမှာ ဆက်ပြောစရာစကားလုံး မရှိတော့ပေ။
“မင်းက အဲဒီလိုလူရိုင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်မှန်း ကြိုသိခဲ့ရင်”

ငွေစကားမဆုံးသေးခင်မှာပဲ သူသည် ငွေလက်ကို ပိုင်နိုးပိုင်နင်း တွဲပြန်သည်။

“ဟေ့... ငါ့လက်ကို လွှတ်စမ်း”

ငွေသည် အာဏာနည်းလွန်းသူဖြစ်ရပါပြီ။

သူသည် ငွေ့ကို ကကြိုးရှုပ်လို ပြုမူနေ၏။

ငွေ့ကို သူ့ကားထဲ ဆွဲသွင်းကာ ကားစက်နှိုးပြန်သည်။

“တို့ တကယ် စိတ်ပျက်တယ်... မိုးညိုရယ်။ မနေ့ညကမှ

ကောင်းပေကောင်းရဲ့နဲ့ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ကဲ... ကောင်လေးတို့ပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ တို့ကို ပြန်ပို့ပေးပါတော့”

“တောင်းပန်ခံချင်တယ်လို့ ကျွန်တော် မပြောရပါလား။ ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။ မ,ကို ကျွန်တော်က ထိခိုက်အောင်လုပ်မှာမဟုတ်လို့ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ လိုက်လာပေးပါ”

“အခု မင်းလုပ်နေတာက တို့ကို ထိခိုက်နေတာ မဟုတ်လား”

“မရည်ရွယ်ထားပဲ ဖြစ်ကုန်တာပါ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်အစီအစဉ်တွေ အပျက်မခံနိုင်ဘူး”

စိုးရိမ်စိတ်က ပို၍ ကြီးထွားလာလေသည်။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ဆိုပါလား။ ဘာလဲ၊ ဘာအစီအစဉ်လဲ။ မလုံခြုံတော့သလို ခံစားခဏ်။

အော်ဟစ်သောင်းကျန်းနေလျှင်လည်း အရှက်ကွဲမည်သာ အဖတ်တင်မည်။ သူ့ကိုရိုက်လျှင်လည်း သူ့အသားနာမည်မှလွဲ၍ ငွေ့အတွက် ဘာအကျိုးမှ မရှိနိုင်ပါ။

မထူးတော့သည့် အခြေအနေကို လက်ခံလာသည်နှင့်အမျှ ဒေါသစိတ်ကို လျှော့ချနိုင်ရန် ကြိုးစားမိသည်။

ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေတော့။ ဒီအရွယ်ကြီးမှ အရှက်တကွ ကံစွဲဖြစ်ရရင်လည်း သေဖို့သာ ကြိုးစားတော့မည်ဟု စိတ်ကို လျှော့ပစ်လိုက်တော့၏။

ထိုအခါမှ မောဟိုက်နေသော ငွေ့နုလုံးခုန်သံများ ပြန်လည် ငြိမ်ကျသွားရလေသည်။

ငွေ့သည် သေလူဟု သတ်မှတ်ပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ပြန်ကျနေသောစိတ်တို့ကို စုစည်းနေသည်။ မြန်နေသော အသံကရုဏ်းကို လျှော့ချမိသည်။

“ရောက်ပြီ မမ”

သူ့အသံသည် စောစောက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ပကတိကြည် စင်နေလေသည်။

သို့သော် ငွေသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်မကြည့်ပေ။
သူ့ကိုသာ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်မိပြီမို့ ငွေသည် လှုပ်ရှားလို့
စိတ် ကုန်ခမ်းနေပြီဖြစ်သည်။

“ဆင်းလို့ရပြီ မမ”

သူသည် ငွေဘက်မှတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သော်လည်း ငွေသည်
ကားပေါ်မှ မဆင်းချေ။

ပေခိုတ်ပြီးမှသာ ထိုင်နေမိသည်။

“မမ”

“ဘာ... ဒုက္ခပေးဦးမလို့လဲ”

ဒေါသကို ထိန်းချုပ်နေသည်ကြားမှ ရန်တွေ့မိလိုက်ပြန်
သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မျက်လုံးက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိ
လျက်သာဖြစ်သွား၍ သူ ရပ်နေသာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သတိပြု
မိသွားလေသည်။

“ဆင်းလာတော့လေ မမ”

သူ့အသံသည် အရမ်းကို ရိုးစင်းပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့နေပြန်
သည်။

“မမကို ဒီမြင်ကွင်းပြချင်လို့ ကျွန်တော် အချိန်ယူပြီး ကြီးစား
ခဲ့တာပါ”

“အို”

ငွေဒေါသတို့ ဘယ်ဆီလွင့်ကုန်မှန်းမသိတော့ပေ။ ကားပေါ်
ကိုင်တဲ့ ငွေခြေထောက်တွေက ဘယ်ကဘယ်လို မြေပြင်ပေါ်ကျလာ
မိန်း မသိတော့ပါ။

မြင်ကွင်းကြောင့် ငွေသည် မှင်တက်သွားလေသည်။ ငွေကို
မိန်းညှို့နေသော ဗေဒါနှင့်ကြာတို့က လှောင်ရယ်နေကြလေမလား။

* * *

မေးခွန်းများကို နှုတ်နှင့်မမေးဘဲ မျက်လုံးနှင့် မေးနေတာ
လောက် ဖြေရခက်သောအနေအထား မရှိပေ။

“ဒီပန်းစည်းက တီလေးဝယ်လာတာ မဟုတ်ဘူးမလား”

“အဲလိုမျက်လုံးနဲ့မကြည့်နဲ့ ပန်း။ အဲဒီလို သူ့ခိုးဖမ်းတဲ့
မျက်လုံးတွေကို တီလေး မကြိုက်ဘူး။ တီလေး ဘာမှခိုးထားတာ
မရှိဘူး”

ဟုသာ ဆိုပြီး ပန်းစည်းကြီးကို ပွေ့ကာ အိမ်ထဲပြေးဝင်လာ
မိသည်။

မဝေ၏အရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်သော်လည်း ငွေ နှုတ်
မဆက်ဘဲ အိပ်ခန်းသို့သာ တန်းဝင်မိသည်။

ငွေရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

ပန်းက တရားခံစစ် စစ်လာမည့် မေးခွန်းများကို ရှောင်ရှားဖို့
သိုနည်းလမ်းအပြင် မရှိပါ။

ပန်း ငွေကို စိတ်များဆိုးသွားပြီလား။ ဘယ်လိုချော့ရမလဲ။
ငွေတော့ ပြဿနာတွေ ရှာမိပြန်ပါသည်။

“ဒေါက် ဒေါက် ... ငွေ ငွေ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် မဝေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကောင်းရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ။ ငွေ နားချင်ရင် နားလေ”
တံခါးဘက်ကို ကိုင်ထားစဉ်မှာပင် မဝေအသံက ဝေးသည်ထက်
ဝေးသွား၍ လော့ခံချလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၃)

“တီလေး ... ဒီကြာပန်းတွေက ဘယ်ကရလာတာလဲ”

ဟုဆိုကာ ငွေ ကားထဲမှပန်းစည်းကြီးကို ပန်းက ပွေ့ယူလိုက်
သဖြင့် ငွေသည် မရည်ရွယ်ထားပါပဲ ပန်း၏လက်ထဲမှ ပန်းစည်းကို
ဆွဲယူလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ငွေကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်လာသော
ပန်းကြောင့် ငွေမှာ ကျားရှေ့မှောက်လျက်လဲသော ယုန်သူငယ်တစ်
ကောင်နှယ် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

ပန်း၏မျက်ဝန်းထဲ နှော့ယှက်လှုပ်ရှားနေသော အရောင်များ
ကို ငွေ မြင်နေရသည်။

“ဟူး... မလွယ်ပါလား”

သည်နေ့တော့ ငွေရင်ထဲ ခံစားချက်တွေ အရောင်စုံနေလေသည်။ ငွေ နားမှဖြစ်တော့မည်။

စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းဆို ပန်းကို ချက်ချင်းလိုက်ချောလိုက်ချင်ပေမယ့်လည်း နောက်ထပ်အမှားလုပ်မိမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ အကောင်ဆုံးကတော့ ငွေ အနားယူလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။

အပြင်မှ ပြန်ပြန်ရောက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မနားတော့ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာမိသည်။

ရေအေးအေးကို ဖိမ်ခံကာချိုးလိုက်သော်လည်း သူ့ရနံ့က ငွေအာရုံထဲ မပျောက်သေးချေ။

ခက်ရချည်ရဲ့ ငွေ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ မမျှော်လင့်ထားပါပဲ ရည်းစားစကား အပြောခံခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ပြောခြင်းမှာလည်း ငွေ ကြိုဖူးခဲ့သောပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါ။

ရင်ထဲက ဆန္ဒမှန်ဟု ခန့်မှန်းရပါသော်လည်း ညင်သာမှု အလျဉ်းမရှိသော ပြောပုံဆိုပေါက်မျိုး ဖြစ်သည်။ ငွေသည် သူ့အပေါ် အားမသန်၍ မာန်လျှော့ခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာခဲ့မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ထဲ ပြန်၍ ခိုလှုံမိခြင်းဖြစ်သည်။ မရှက်တမ်း ဝန်ခံရလျှင် ငွေ ရင်ခုန်ခဲ့မိတာအမှန်ပါ။ သို့သော် မသိစိတ်ကို အသိစိတ်က လွှမ်းမိုးစို့ ငွေ ကြိုးစားနေရလေသည်။

လူငယ်လေးက မသိလို ခိုက်တယ်ထား။ ငွေကတော့ မခိုက်သင့်ဘူးဟု ထင်သည်။

သို့သော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဘယ်လိုရုန်းထွက်ရမလဲ။ သူသည် ငွေကို ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ဆွဲဆောင်ထားပြီ ဖြစ်သည်။

ငွေအတွက်ဆိုပြီး သူစိုက်ပျိုးခဲ့သော ကြာကန်နှင့် ဗေဒါခကြောင့် ငွေ မှင်တက်ခဲ့ရသည်။

သူသည် ငွေနှင့်မတွေ့ခင်ကတည်းက ငွေကို သတိရတိုင်း သို့ကြာကန်ကိုသာ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်ဟု ဆိုခဲ့သဖြင့် ငွေသည် မျက်ရည်ဥခဲ့ရပြန်သည်။

မဖြစ်သင့်မှန်းသိပေမယ့် တွယ်တာမိသည့် နှလုံးသားခံစားချက်ကိုတော့ အသိရော သတိကပါ လက်မြှောက်အရှုံးပေးခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် ခူးပေးသော ကြာပန်းကြီးကို ငွေက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ယူလာခဲ့မိသည်။

တစ်လမ်းလုံးလည်း ထိုကြာပန်းကြောင့် ငွေ ပျော်ရွှင်နေမိခဲ့သည်။ ငွေသိပ်ချစ်တဲ့ ပန်းအလှလေးကိုပင် ထိုကြာပန်းကြောင့် မထော်မနန်း ပြောသည်ထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ငွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သူ့အပေါ် ဒီထက် မတွယ်တာမိသေးခင် မြတ်လိုက်ရမလား။ ထိုသို့ ငွေလုပ်လျှင် သူက ငွေအပေါ် ဘာတွေမသင့်လျော်တာ

ထပ်လုပ်ဦးမှာလဲ။ သူ ခြိမ်းခြောက်သလို ငွေ့ကို ဆွဲပြေးမှာလား။
မဖြစ်ပါ။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့လိုလူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ခုလို
တွေ့နေတယ်ဆိုတာ ငွေ့မိတ်ဆွေသင်္ဘောများသိလျှင်ပင် ငွေ့ သိက္ခာ
ကျလှပါပြီ။

အကယ်၍ သူ့ကို ငွေ့က မတွေ့ပြန်လျှင်လည်း ငွေ့က
ကတိမတည်ရာကျလိမ့်မည်။ ငွေ့ရင်ထဲကလည်း သူ့ကိုတွေ့ချင်သည်။
သို့သော် ... ရှေ့ဆက် တိုးနေရင်လည်း ငွေ့ထက်ပိုက်သော
သူ ဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိသောသူ လောကတွင် မရှိလောက်ဘူးဟု ထင်
သည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကို ဝိုးတဝါးကြားရသောအခါ ရေပန်းကို
ပိတ်လိုက်သည်။

ငွေ့ ချမ်းနေပြီဖြစ်၏။ ကြည့်စမ်း ငွေ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်
တောင်များ ပူလောင်ခဲ့ပါလိမ့်။

“ဒေါက် ဒေါက် ... ဒုန်း ဒုန်း”

တံခါးခေါက်သံမှ ထုသံသို့ပြောင်းလဲလာသောအခါ ငွေ့သည်
ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေသည်။

“ဟင် ... ပန်း”

“တီလေး ပြောပေါက်က ပန်းကို ရင်နာစေတာ အမှန်ပဲ။
ရင်ထဲ ပျိုသိပ်မထားနိုင်တော့လို့ ဒီကိစ္စကို လာရှင်းတာ”

ဟုဆိုပြီး ငွေ့က ခုတင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် လှဲချလိုက်
သောပန်းကြောင့် ငွေ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

“အဲဒီပန်း ဘယ်သူပေးခဲ့သလဲဆိုတာ မမေးတော့ဘူး။ ဘာ
ညံ့လဲဆိုတော့ တီလေးလည်း ရည်းစားသညာ ရှိနိုင်တာပဲ။ ပန်း
နားလည်ပါတယ်”

“ဆောရီး ပန်း ... တီလေးမှာ စိတ်ရှုပ်စရာရှိနေလို့ပါ”

“ပန်းလည်း စိတ်ရှုပ်စရာရှိတယ်”

ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှရေများကို သုတ်ပြီး အိမ်နေရင်း ဂါဝန်ရှည်
ကြိုးကို ဝတ်နေရာမှ ပန်းအလှလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပန်း
အလှလေး၏ မျက်ဝန်းမှ ဝမ်းနည်းမှုကို ကူးစက်ခံစားရလေသည်။

ထိုအခါ ငွေ့သည် အင်္ကျီကို ဖြစ်သလိုချည်ဝတ်ပြီး ပန်းရှေ့
တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်သည်။

ပန်း၏နှုတ်ခမ်းလေးများသည် စူထော်နေလေ၏။ ထိုနှုတ်ခမ်း
လေးများသည် ငွေ့ရင်ထဲမှ တစ်ယောက်သောသူ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများ
နှင့် တူလွန်းလှသည်။ စိတ်ညစ်လျှင် တွန့်ချိုးထားတတ်သည့် နဖူးမှ
အရစ်လေးမှစ၍ ပါးခွက်လေးပါသည်ထိ ပန်းသည် သူနှင့်တူလွန်းလှ
ပေသည်။

“ပန်း အငြင်းခံလိုက်ရတယ် တီလေး”

“ဘယ်လို”

အဆက်အစပ်မရှိ ပြောချလိုက်သော ပန်း၏စကားကြောင့်

အစကောက်ရ ခက်သွားလေသည်။ သို့သော် လေးလေးနက်နက် တွေးကြည့်လေသောအခါ အဓိပ္ပာယ်သည် ခပ်ရေးရေးလေး ပေါ်လာ လေ၏။

“သူက စိတ်မကောင်းပါဘူးတဲ့။ သူ့မှာ ချစ်ရမယ့်လူ ရှိတယ် တဲ့”

ပန်းသည် ပြောနေရင်းပင် မျက်ရည်လေးဥကာ လိမ့်ဆင်း လာလေ၏။

“ပန်း အသည်းကွဲနေပြီ တီလေး”

ပြောနေရင်းမှာပင် မျက်ရည်ဥကြီးများ တစ်လိမ့်ခြင်းကျလာ သောပန်းကြောင့် ငွေ့ရင်ထဲ နွမ်းလျသွားလေသည်။

မည်သို့ နှစ်သိမ့်ရမုန်းမသိ၍ ပန်းကိုသာ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်း ထားမိသည်။

ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးမိရင်း ပန်းနှလုံးသားကို နားလည်အောင် ကြိုးစားမိသည်။

အစကတော့ လူငယ်များ၏အချစ်မို့ ငွေ့စိတ်ထဲ အလေး အနက် မရှိသော်လည်း ယခုတော့ ပန်းရင်ထဲမှအချစ်ကို ငွေ့ မြင်တွေ့ လိုက်ရသလို ခံစားရလေသည်။

“အဲဒီစကားကို သူ နောက်ပြောင်ပြောတာဖြစ်ပါစေလို့ ဆု တောင်းနေတယ်”

“ပန်းကလေးရယ်”

“ပန်းက ပူဆာရင် သူက ပန်းကို အချဉ်ထုပ်တွေလည်း ဝယ်ကျွေးတယ်။ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြဆိုလည်း သူ မငြင်းဘူး။ ဆုံရအောင် လို့ ချိန်းတိုင်းလည်း သူ မပျက်မကွက် ရောက်လာခဲ့တယ်။ အကယ်၍ ပန်းဘက်ကစပြီး ဝန်ခံခဲ့ရင်လည်း သူ့ရဲ့စိတ်နဲ့ ပန်းစိတ်က အတူတူ ဖြစ်မယ်လို့ထင်ခဲ့တယ်”

“သူက ပန်းကလေးကို အရှူးလုပ်သွားတာလားမှ မသိတာ”

“လက်မခံချင်ပေမယ့် သူ အတည်ပြောနေတာ။ လူ စိတ်ဝင် စားအောင် ပြောတတ်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ညာမပြောဘူး။ သူ အတည်ပြောနေတာ တီလေး”

ပြောရင်း ဆိုရင်းပင် နှာသီးဖျားလေးနီအောင် ငိုနေရှာသော ပန်းကို ငွေ့ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမုန်းမသိတော့ပေ။

“တီလေး... သူနဲ့တွေ့ကြည့်ရမလား”

ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ ပန်းသည် ခေါင်းလေးထောင်ကြည့် ရှာသည်။ ကယ်တင်ရှင်ကိုတွေ့လိုက်သော ဒုက္ခသည် တစ်ဦး၏ မျက်လုံးမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုတောက်ပသော မျက်လုံးသည် ချက်ချင်းဆိုသလို ညှိုးငယ်သွားပြန်သည်။

“တီလေးက သူ့ကို ဘာသွားပြောမှာလဲ”

အမှန်က ထိုအဖြေကို ငွေ့လည်းမသိပေ။ ပန်း ငိုနေပုံကို စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်း၍သာ အားပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“သူ့ကို တွေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်လိုအကြံပေးရမလဲ

ဆိုတာ သိရင် သိလာနိုင်တာပေါ့”

“သူ့ကိုတွေ့မယ့်အစား သူ့ရည်းစားကို တွေ့လိုက်တာက ပိုကောင်းမလားပဲ”

“သူ့ရည်းစား ဟုတ်လား။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိနေတာလား”

“မသိပါဘူး။ နားစွန်နားဖျားကြားမိတာပါ”

“ဟယ် ... ဒါဆိုရင်တော့ မထင်တတ်ပါဘူး သမီးရယ်။ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”

“မရလို့ပေါ့၊ ရရင် အရှက်မရှိရင် ဖွင့်စရာကို အကြောင်း မရှိတာ”

“ခက်ပါရဲ့ ပန်းကလေးရယ်။ ညည်းကလေးဒယ်ဒီသာ သိရင် ခက်ကုန်လိမ့်မယ်နော်”

“သူ လုံးဝမတရားဘူး။ ပန်းကတော့ ပန်းခိသားစုအကြောင်း နဲ့ ပန်းချဲ့ကိုယ်ရေးအကျဉ်းကို ပြောခဲ့ပြီပေမယ့် သူကျတော့ မြှုပ်စိလုပ် တယ်”

“ဘာလို့ အဲလိုတွေ လျှောက်လုပ်တာလဲ ပန်းရယ်။ ခက်ပါ တယ်”

“မြောင်း ဘယ်လောက်ဖောက်ဖောက် ရေမှမစီးတာ။ ရေထဲ ပဲ ဒိုင်ဗင်ပစ်ရတော့တာပေါ့”

ငွေသည် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ပန်းကလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“တီလေးကတော့ ကောင်းလိုက်တာ။ ပန်းလက်ဆောင်တွေ တောင်ရလို့”

တူမဖြစ်သူက ထိုသို့ပြောပြန်တော့လည်း ရင်ထဲ မလုံသလို ခံစားရပြန်သည်။

“တီလေးကို ပန်း သိပ်အားကျတာပဲ။ ပန်းဆို ခုချိန်ထိ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆီက လက်ဆောင် မရူးသေးဘူး။ တီလေး ရည်းစားရနေပြီလား”

“ဟယ် ... ဒီကောင်မလေး ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“တီလေး ... ဟိုလူကြီးကို မေ့လိုက်ပြီလား”

ကြည့်လင်နေသော ငွေကောင်းကင်သည် ရုတ်တရက် မှောင်သွားသလို ခံစားရသည်။ ကိစ္စအပေါ် သစ္စာဖောက်မိသွားပြီလား ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေက ငွေထံပါး ရစ်ဝဲ၍နေလေသည်။

“ပန်းတော့ တီလေးကို ဒီပုံစံပဲကြိုက်တယ်။ ရာဇဝင်ထဲမှာပဲ နေပါနဲ့တော့တီလေးရယ်။ အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ။ ဒါ တီလေးရည်း စား ပေးတာ မဟုတ်လား။ ဒါမှမဟုတ် တီလေးကို ကြိုက်နေတဲ့ သူလား”

ငွေ မဖြေချေ။ မဖြေတတ်၍ ဖြစ်သည်။

“ဒယ်ဒီသိရင်တော့ ဂုဏ်ပြုမှာပဲ။ ဒယ်ဒီက တီလေးကို မြောင်းလဲစေချင်နေတာကြာပြီ။ ကဲပါ ပန်း တီလေးကို မရှုပ်တော့ပါ ဘူး။ နားပါ။ စိတ်ကူးတွေယဉ်ပါ။ ပန်းကတော့ ကောင်လေးတွေရဲ့

စိတ်ထားကို သိရဖို့ လေ့လာလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ အခန်းထဲမှထွက်သွားသောပန်းကို ငွေ ငေးကြည့်
နေလေသည်။

လူငယ်တွေရဲ့စိတ်ကို ငွေ နားမလည်တတ်တော့ပေ။ ခုန
တုန်းကမှ ရှိုက်ကြီးတောင် ငိုပြီး အခုမှ ဘာမှမဖြစ်သလို ထွက်သွား
ပြန်သည်။

ပန်းတင်မကတူ။ သူ့ရောပါပဲ။ ခုမှ ဒေါသတကြီး ပြောဆိုပြီး
ခဏနေလျှင် ပြုံးပြီး၍ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ရယ်ရယ်မောမော ပြောနိုင်
သူ ဖြစ်၏။

ငွေမှာ ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်ကြား ရူးချင်ချင် ဖြစ်နေထိ
သည်။

ထိုသို့ တွေးမိသောအခါ ငွေခေါင်းထဲ လင်းခနဲ လက်သွား
လေ၏။ ပန်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကောင်လေးများ၏စိတ်ကို သိချင်ပါက ကောင်လေးထံ
စုံစမ်း၍ ရနိုင်သည်။ ပန်းပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်သူသည် သူသာ
လျှင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ငွေ တွေးမိလိုက်သောအခါ ...။

* * *

အခန်း (၁၄)

“မ၊ ကျေးဇူးပြု၍ ဖုန်းကိုင်ပါ။ ကိုင်ပါဗျာ”

ဖုန်းကိုဖွင့်ဖွင့်ချင်းမှာပင် မက်ဆေ့ချ်များသည် တန်းစီ၍ပင်
သာလေသည်။ သို့သော် ရေးထားသောစာလုံးမှာ တစ်မျိုးတည်းဖြစ်
နေသည်။ ပို့သူမှာလည်း တစ်ဦးတည်းဖြစ်နေ၏။

ငွေသည် ဖုန်းလေးကိုသာ ဝေဝါးစွာကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချမိ
ဘော့သည်။

ငွေသည် မိမိစိတ်ကို မိမိထိန်းချုပ်လိုသောကြောင့် အပြင်
သည်း မထွက်သလို ဖုန်းကိုလည်း တစ်ပတ်လုံး ပိတ်ထားလိုက်လေ
သည်။

ပန်းကလေးက အသည်းကွဲပြလေတိုင်း ခေတ်လူငယ်များ
စိတ်ကို စူးစမ်းမေးမြန်းရန် သူနှင့် ဆက်သွယ်ချင်လေသည်။ သို့သော်
ဒါက အကြောင်းပြချက်သက်သက်များလားဟု မိမိကိုယ်မိမိ မယုံနိုင်
သောကြောင့် ပန်းကလေးကိုပင် လျစ်လျူရှုထားမိလေသည်။

မိမိမှာလည်း မိမိအပူနှင့်မိမိမို့ ပန်း၏ကောင်လေးကို တွေ့
မယ်ဟုပြောပြီးကာမှ ပြန်ဖျက်လိုက်ရလေသည်။

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း စိတ်နဲ့ကိုယ်လည်း မကပ်ပေ။

မရှက်တန်းဝန်ခံရလျှင် ငွေစိတ်သည် သူ့ထံသာ ရောက်၍
နေလေသည်။

“ဒို့ ဒို့”

“အမယ်လေး”

တွေးမိတွေးရာ တွေးနေမိခြင်းဖြစ်ရာ ဖုန်းမြည်သံက ရုတ်
တရက် ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ ဖုန်းကိုလွှတ်ချလိုက်မိ
၍ အလိုလိုနေရင်း ခလုတ်နီကိုနှိပ်မိပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် ခေါ်ဆိုသူကို စိတ်ဝင်စား၍ ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ထံမှ
ဖြစ်နေသည်။

“ဒီ ဒီ”

ငွေ ကြည့်နေဆဲမှာ မက်ဆေ့ချ်တစ်စောင် ဝင်လာလေသည်။
ငွေက ကမန်းကတန်း ဖတ်လိုက်လေ၏။

“မ မမှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ယတြာချေဖို့ လာမိ”

မမ။ မမကို ကျွန်တော် စိတ်မချလို့ပါ။ မမစိတ်ထိခိုက်အောင် ဘာမှ
မလုပ်ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ရွှေတိဂုံ တနင်္လာဂြိုဟ်
နံထောင့်မှာ စောင့်နေမယ်။ မမ မလာမချင်း”

အကျပ်ကိုင်ပြန်ပြီ။ သူသည် အမြဲတမ်း ငွေ့ကို အခက်တွေ့
စေသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ငွေ့ သူ့ကိုရှောင်ရှားရပေလိမ့်မည်။ သူ
သည် စစ်ငြိမ်းအေးဆိုတာလည်း သေချာလှတဲ့ကိစ္စတော့မဟုတ်ပါ။
အမှန်တကယ် စစ်ငြိမ်းအေးက လူဝင်စားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုဦး ယခု
လက်ရှိ အခြေအနေတွင် သူသည် မိုးညိုဖြစ်၏။

ရှေ့ဆက်သွားပါက အန္တရာယ်စက်ကွင်းမှန်းသိပါလျက်ကယ်
နှင့် ငွေ့ ရှေ့ဆက်တိုးပါက ငွေ့အမှားသာလျှင် ဖြစ်သည်။ မဖြစ်ပါ။
ငွေ့စိတ်ထဲ သူဝင်လာလို့မရပါ။

ငွေ့သည် အသိစိတ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး သူ့အသံကို ကြိုးစား
ပျောက်ဖျက်နေမိလေသည်။ သို့သော် ငွေ့ခုတင်ဘေးရှိ အလှပန်းအိုး
ထဲမှ ကြာညိုများက ငွေ့ကို သရော်နေလေ၏။

မနက်လင်းရင် ပွင့်နေသောကြာညိုများသည် မွန်းလွဲချိန်၌
ပြန်သွားတတ်လေသည်။ အချို့ သက်ကြီးကြာများတော့ ရာသီဥတု
ကို အံတု၍ ရင်မဆိုင်နိုင်သောကြောင့် စားပွဲမှ စွန့်ခွာသွားလေပြီ
ဖြစ်၏။

“ငွေ့ရေ ငွေ့ . . . ငွေ့အားလား”

ငွေ့အခန်းသည် တံခါးပွင့်နေသောကြောင့် မဝေသည် တံခါး

မခေါက်ပါဘဲ ဝင်လာလေ၏။

“အားပါတယ် မဝေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စိတ်တော့မဆိုးပါနဲ့ ငွေရယ်၊ မနေ့က ဧည့်ခန်းမှာ ငွေစာအုပ်လေးတွေ့လို့ မဝေ လှန်ကြည့်လိုက်တယ်။ ငွေ ဆွဲထားတဲ့ဒီပိုင်းလေးတွေက သိပ်လှတာပဲ အဲဒါ”

ငွေသည် မဝေကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

မဝေ ဘာပြောချင်ပြီး ဘာတွေအပြောရခက်နေသလဲဆိုတာ ငွေသိပါ၏။

“သုံးလိုက်ပါ မဝေ။ မနေ့က တစ်နေ့ကုန် ငွေ ထိုင်ဆွဲနေတာပါ။ ဒီပိုင်းဆွဲနေတော့ မပျင်းတော့ဘူးပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ငွေရယ်။ မဝေတို့ဆိုင်က VIP ဧည့်သည်အတွက် ဒီပိုင်းရှာနေတာ။ တကယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် မဝေရယ်။ မိသားစုချင်းတွေပဲ”

“ငွေမှာ ဒီလောက် အရည်အချင်းရှိလျက်သားနဲ့ အဲဒီအရည်အချင်းတွေကို ထုတ်မသုံးတာ၊ မဝေက တကယ်နုပြောတယ်”

“ငွေ စဉ်းစားနေပါတယ် မဝေ”

“မဝေရဲ့မိတ်ဆွေလေ၊ ရတနာနန်းတော်က ခင်ပွဲ သိတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်ပွဲဆိုသည်က ရတနာလောကတွင် နာမည်တစ်လုံးနှင့် ရပ်တည်လာသူမို့ ငွေ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ဒေါ်ခင်ပွဲကို

သိချင်နေပါ ရတနာနန်းတော်ဆိုတာက ဒိတ်ဒိတ်ကြိရွှေဆိုင်မို့ ငွေသိဘူးပြောလျှင် ကျောက်မျက်ရတနာဒီပိုင်းနာဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ငွေသိက္ခာကျပေရောမည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မဝေ”

“သူက ငွေကို ကမ်းလှမ်းတယ်”

“ဪ”

“မဝေ ဘယ်လိုအကြောင်းပြန်ရမလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် မဝေရဲ့ ဆိုင်မှာပဲ”

“ငွေ လောလောဆယ် ဘာမှမလုပ်ချင်သေးဘူး မဝေ”

“ရပါတယ်၊ ငွေ နားချင်သလောက်နားပါ။ ငွေလုပ်ချင်စိတ် ခြစ်လာတဲ့အခါသာ မဝေကို ပြော ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မဝေ၊ ငွေကို နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ငွေ ဒီနေ့အချိန်ရရင် မဝေကို ဒီရတနာဘူးလေး သွားပို့ပေးပါလား။ မဝေ ခေါင်းသိပ်မကြည့်လို့ပါ”

“ရပါတယ် မဝေ၊ ပို့ပေးပါ့မယ်။ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ”

“ရတနာနန်းတော်ကိုပဲ။ ရုံးချုပ်ကို သိတယ်မဟုတ်လား။ ငွေ သွားပေးမယ်ဆို မဝေ ဖုန်းကြိုဆက်ထားလိုက်မယ်လေ”

မဝေရဲ့စိတ်အကြံအစည်ကို ငွေ ရိပ်မိလိုက်သည်။ အလုပ်ကို ဝမ်းပြုပြီး ငွေကို ရတနာနန်းတော်နှင့် ဆုံစေချင်မှန်း ငွေသိသည်။

“သိပါတယ်”

“အဲဒါဆိုရင် မဝေ ဖုန်းကြိုဆက်ထားလိုက်မယ်နော်”

“ဟတ်ကဲ့”

ငွေအဖြေစကားကြောင့် ကြည့်စင်ဝင်းပသွားသော မထေခါ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ငွေ့ရင်ထဲလည်း ပိတ်ဖြစ်သလို ခံစားရပါသည်။ အပြင်သွားစရာကိစ္စရှိလာပြီမို့ ငွေ့သည် ဝတ်စားပြင်ဆင်နေပြန်သည်။ ယခုဆိုလျှင် အပြင်မထွက်သည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်ခဲ့ပြီနို့ အပြင်ထွက်ရသည်မှာ ငွေ့အတွက် ပင်ပန်းစရာကိစ္စကြီး ဖြစ်၍နေသည်။

မဝေက ငွေ့ အိမ်တွင်းအောင်းနေသည်ကို စိတ်ပူနေပုံပေါ်သည်။ ငွေ့အပေါ် အစ်မလိုကောင်းတဲ့ယောက်မမို့ ငွေ့ကလည်း မဝေအပေါ် အစ်မလို၊ သူငယ်ချင်းလို၊ အမေလို တွယ်တာပါသည်။ ငွေ့သည် ငှက်ပျောညွန့်စိမ်းရောင် ဝမ်းဆက်လေးကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီး ရှည်လျားသောဆံပင်ကို ကလစ်နှစ်ဖိကာ နှုတ်ခမ်းကို အုတ်ခဲကျိုးရောင်ပျော့ပျော့တင်လေသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ပေမယ့် လွှတ်ခနဲ သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိသွားပြန်သည်။ သူသည် ငွေ့ကိုအားမနာတမ်း ပွေ့ဖက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ပြီးနောက် ငွေ့ အသက်ရှူခက်လောက်အောင် ငွေ့ကိုယ်လေးကို သူပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းပိုက်ခဲ့သူ။

“ငါ ဘာတွေ့တွေ့နေတာလဲ”

ရှက်ရှက်နှင့်ပင် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် မဝေပေးထားသော ဘူးကိုယူပြီးထွက်လာလေသည်။

တစ်ပတ်ကျော်လောက် မစီဆာပစ်ထားသော်လည်း ငွေ့ကားခင်းမှာ ဖုန်မတက်ဘဲ ပကတိတောက်ပြောင်နေလေ၏။

ဒါကတော့ ကိုဘသောင်းနေရာတွင် အစားထိုးရောက်လာသော ကိုစိုးသိန်း၏အရည်အချင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ငွေ့သည် ကားကို ရေခိုက်မောင်းပြီးလာခဲ့ရာ လမ်း၌ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုနှင့် ကြုံလေသည်။

ဘယ်လမ်းကြောင်းမှ မောင်းနေသောကားသည် ရှေ့ကားကို ကျော်တက်ရင်း အရှိန်လွန်ကာ မျဉ်းကြောင်းအလယ်မှ အတုံးများကို ခတ်လွင့်သွားသည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

အရှိန်များ၍ထင်သည်။ ကားဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ ရစရာမရှိအောင် ကြေမှုနေလေ၏။ ကားမောင်းသူ၏အဖြစ်ကို ငွေ့ တွေး၍ပင် မကြည့်နိုင်ပါ။ ထိုသို့ တွေးမိပြန်တော့လည်း ငွေ့ကို သတိပေးခဲ့သောသူ့စာကို အမှတ်ရသွားပြန်သည်။

ကားမောင်းနေရင်းပင် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်မိ၏။

ကိုဘသောင်း၏ အဖြစ်အပျက်ကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် သူ့စကားသည် ဘယ်လောက်ထိမှန်ကြောင်း ငွေ့သိသည်။ ပြီးနောက် သူက ငွေ့ကို အန္တရာယ်ရှိသည်ဟုဆိုခဲ့သည်။

ငွေ့ကို သူချစ်တယ်ဆိုတာ ငွေ့ ကောင်းစွာသိ၏။ သူချစ်

သောသူကို မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ပြောမှာမဟုတ်ကြောင်းလည်း
ငွေ့ရင်ထဲ အလိုလိုသိနေသည်။

ဒါဆို တကယ်ပဲ ငွေ့မှာအန္တရာယ်ရှိနေပြီလား။ ငွေ့ ကားကို
ဆက်မမောင်းရဲတော့ပေ။ ကြောက်သည်။ သူ့ထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ အား
တင်းမိသော်လည်း အန္တရာယ်ထက် သူ့ကို ငွေ့ပိုကြောက်သည်။
သူ့ရှေ့ မှာ ငွေ့ကြာကြာနေမိပါက ငွေ့စိတ်ကို ငွေ့ ထပ်ယုံကြည်၍
မရတော့မှန်း ငွေ့ကိုယ်ငွေ့ သိနေသည်။

ငွေ့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ တက္ကစီငှားသွားရမှာလား။ ဒါလည်း
မဖြစ်ပါ။ တက္ကဆီဆိုတာကလည်း ကားပဲဖြစ်၏။

သူများမောင်းသောကားကို စီးမှာထက် မိမိသာ ကားကို
ဂရုစိုက်မောင်းဖို့လိုအပ်သည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးမိပြန်သည်။
ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ထွက်စကားက အရာရာ မှန်နေနိုင်လို့လား။ မဖြစ်သေး
တဲ့ကိစ္စကို တွေးပူပြီး ကြောက်ရွံ့နေခြင်းက ရှုံးနိမ့်ခြင်းရဲ့ အတိတ်
နိမိတ်မှန်းလည်း ငွေ့ သိသည်။

“ရပါတယ်၊ ငွေ့ သွားနိုင်ပါတယ်၊ ရတယ်”

ငွေ့ကိုယ်ငွေ့ အားပေးရင်း ကားစက်ကိုနှိုးလိုက်ပြန်သည်။
ကားကို အနှေးဆုံးနှုန်းဖြင့် သတိကြီးစွာ မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး
၌ ရတနာနန်းတော်၏ ရုံးချုပ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ငွေ့က ငွေ့ရောက်နေကြောင်း ဒေါ်ပုံထံ အကြောင်းကြားသော
ရန် ဝန်ထမ်းကိုပြောသောအခါ ဝန်ထမ်းက အကြောင်းကြားရန် မထိ

ကြောင်းပြောပြီး ငွေ့ကို ဦးဆောင်ကာ လိုက်ပို့ပေးသဖြင့် ငွေ့သည်
သည်တွေ့ခန်းသို့ ရှောရှောရှူရှူ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ဒီဇိုင်နာ ငွေ့လဝန်းပါနော်”

အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အသံမဟုတ်ဘဲ အမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်
နေသဖြင့် ငွေ့ လန့်သွားလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ ငွေ့လဝန်းပါ”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း ထိုမျက်လုံးကို ငွေ့စိတ်ထဲ
တစ်နေရာရာ၌ ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးလေသည်ဟုထင်သည်။

“ကျွန်တော်က ရတနာနန်းတော်ရဲ့ အထွေထွေမန်နေဂျာ
မလပါ”

“ရဲဗလ ဟုတ်လား”

ငွေ့သည် ထိုလူကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ
ငွေ့မှတ်ဉာဏ်ထဲ ခပ်ရေးရေးပေါ်လာလေ၏။

“ငွေ့ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိတဲ့အတွက် တကယ် ဂုဏ်ယူပါ
ဦး”

ငွေ့မျက်လုံးတွေကို သိနေသည်ဆိုသည် အဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့်
မလကဆိုသောအခါ ထိုအသံကြောင့် ဝိုးတဝါးနှီးကြားနေသော ငွေ့
အာရုံသည် ထင်ထင်ရှားရှား ပီပီသသဖြစ်လာလေ၏။

“ရှင်ကို ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ ထပ်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ငွေ့ လုံးဝ
ဆင်မထားခဲ့ဘူး... ရဲဗလ”

တစ်ချိန်တုန်းက တက္ကသိုလ်တွင် ငွေ၏အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ဝေးကွာမှုကြောင့် ရုပ်ဖမ်းသံဖမ်းပြောဆိုနေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်ရောပါပဲ။ ငွေလဝန်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်တို့မဂျာရဲ့ကွင်း ဖြစ်မယ်လို့ တကယ် မတင်ခဲ့တာပါ။ နားဆင်တူတယ်ပဲ ထင်ခဲ့တာမျှ”

“ဖြစ်ရလေ ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲနော်။ ဒါနဲ့ ဒေါ်ခင်နဲ့ ရော”

“အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ အပြင်ထွက်သွားတယ်။ ငွေလဝန်းနဲ့ တွေ့ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုပဲ လွှဲထားခဲ့တယ်”

“အကြောင်းက ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး။ ဒီပစ္စည်းလေး လာဖို့တာပါ”

ဟုဆိုကာ ငွေက ပစ္စည်းကို ခဲပလထံ ပေးလေ၏။

“အမှန်က ကျွန်တော်က စည်းရုံးရေးသမားလေ။ ဒေါ်ခင်နဲ့ က ငွေလဝန်းကို စည်းရုံးရေးထွက်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာ။ ငွေလဝန်းဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်နာက မြန်မာပြည် မရောက်လာခင်ကတည်းက ရတနာလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတာလေ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအချို့ကြောင့် ကမ်းလှမ်းမှုကို ဆိုင်းငံ့ရပါလိမ့်မယ်”

“ငွေလဝန်း အလုပ်ဝင်ချင်တဲ့အချိန် ရတနာနန်းတော်က

ကြိုဆိုနေတယ်ဆိုတာ သိပေးထားရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ငွေမှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်။ ဒါဆို ငွေကို ပြန်ခွင့် ပြုပါဦး”

“ကားပိုစ်ရောက်တဲ့ထိ ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ပါရစေ”

“ကျေးဇူးပါ”

ငွေသည် ငွေမှင်ရောင်လက်ကိုင်အိတ်ကို ဟန်ပါပါ ကိုင်ပြီး လျှောက်လာလေသည်။

ငွေဘေးတွင် ခဲပလက ထပ်ကြပ်မကွာပါလာ၍ ဝန်ထမ်းများက ဦးညွတ်သွားကြလေသောအခါ ငွေ အနေရကျပ်လှပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရတနာနန်းတော်၌ ခဲပလ၏ ပါဝါကို သည်း သတိထားမိသွားလေ၏။

“နှစ်တွေသာကြာသွားပေမယ့် ငွေက ဘာမှမပြောင်းလဲဘူးနော်။ ဆံပင်ရှည်ရော ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစားရောပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ... ကိုခဲပလတော့ အများကြီးပြောင်းလဲသွားတယ်။ ငွေက မနည်းကြည့်ယူလိုက်ရတယ်”

“ဝလာလို့နဲ့ တူတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်တော့ မပြောင်းလဲဘူးလို့ ထင်နေပေမယ့် ငယ်ငယ်ကဓာတ်ပုံနဲ့ အခု ဓာတ်ပုံယှဉ်ပြီးကြည့်မိတဲ့အခါမျိုးမှာ တကယ်ကို စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်”

ငွေ ပြုံးမိလိုက်သည်။ ငွေတို့လို မိန်းကလေးတွေမှာသာ ဒီရောဂါရှိတယ်ဟုထင်ခဲ့ပေမယ့် ယောက်ျားလေးမှာလည်း ရှိပါလားဟု

သိလိုက်ရတဲ့အသိက ငွေကို ပြုံးစေသည်။

“ကွန်တော် ဘတ်လှေကားခေါ်လိုက်မယ်နော်”

ဒီအချက်ကတော့ မပြောင်းလဲသော ငွေရှေ့ရောက်လျှင် ယုန်သူငယ်လေးလို အရာရာခွင့်တောင်းနေတတ်သည့် ရဲဗလကို ခွင့်တောင်းပါဟု သူငယ်ချင်းများ နောက်ပြောင်ခဲ့သေးကြောင်း ငွေအမှတ်ရမိသည်။

“ဘာလိုလိုနဲ့ အသက်တွေကြီးလာပြီနော်”

ဓာတ်လှေကားထဲ ငွေနှင့်သူသာ နှစ်ဦးတည်းရှိသည်မို့ သူ့စကားလမ်းသည် အတိတ်သို့ ဦးတည်သွားလေသည်။

“ကိုရဲဗလ အိမ်ထောင်ကျပြီလား”

“ဟွန်းအွန်း... မကျသေးပါဘူး။ ငွေရော”

ငွေ ပြုံးမိပြန်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငွေ၏ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများသည် တစ်ယောက်မကျန် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ရှာရှာကြံကြံလာဆုံတဲ့ ရဲဗလတစ်ယောက်ကမှ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေ၍ အဖော်ရှိသေးသားပဲဆိုတဲ့အသိနှင့် ပြုံးခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ဒုန်း”

ငွေ ပြုံးနေမိဆဲမှာပင် ဓာတ်လှေကားသည် ရုတ်တရက် ရပ်သွားပြီး မှောင်သွားလေ၏။

“ဟင်... အမယ်လေး”

အမှောင်ကြောက်သောငွေသည် မည်သည့်အရာကို ဆုတ်ကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ အကယ်၍ ဓာတ်လှေကားသာ စက်ရွတ်ယွင်းပြီး ကြီးပြတ်ကျသွားလျှင်ဟု တွေးမိတွေးရာ တွေးပြီး အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေ၏။

“ငွေ ငွေ လဝန်း ကြောက်နေသလား”

ဟုဆိုကာ ငွေပုခုံးကို တိုက်လာသော အထိအတွေကြောင့် ငွေတစ်ကိုယ်လုံးသည် ကျင်စက်နှင့်အတိုခံလိုက်ရသလို တောင့်တင်းသွားလေသည်။ မကြာသေးခင်ကမှ အလိုမတူဘဲ ပွေဖက်ခံခဲ့ရသည့် အတွက် ပုရိသ သဘာဝကို လန့်လှပါသည်။

ထို့ကြောင့် မှောင်နေသော်ငြား ထောင့်သို့ တိုးကပ်နေမိသည်။

တကယ်ပဲ ငွေ သေရတော့မှာလား။ တကယ်ပဲ အန္တရာယ်

ကြီးတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရတော့မှာလား။

ငွေကန္တာသည် အမှောင်ထုအတိလွှမ်း၍ နေလေတော့သည်။

“ငွေ”

ထိတ်လန့်နေဆဲမှာပင် အလင်းရောင်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပြီးနောက် ငွေနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရဲဗလ၏မျက်နှာ။

အသက်ရှူချောင်သွားတယ်ဆိုသော်ငြား ကြောက်စိတ်တော့ မပြယ်နိုင်သေးပါချေ။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ငွေ၊ ခဏပဲ ပြန်လင်းသွားမှာပါ”

သူပြောတဲ့ အန္တရာယ်ဆိုတာ ဒါများလား။
ငွေ မှာသွားပြီလား။ ငွေ သူ့ရိုန်းတဲ့ဆီမသွားဖြစ်တဲ့အတွက်
ကံကြမ္မာက ငွေကို ဒဏ်ခတ်လိုက်တာလား။

“ငွေ ကြောက်နေတာလား”

ဖုန်းမီး၏အလင်းရောင်သည် မှိန်သည်ဆိုသော်ငြား အမှောင်
ထုအတွက်တော့ အတောက်ပဆုံးအလင်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

“ငွေ”

ရဲဗလသည် ငွေနှားတိုးလာသောအခါ ငွေသည် ကိုယ်ခန္ဓာ
ကို ပိုသေးသွားအောင် ကျုံ့ထားမိလေသည်။ ထိုစဉ် -

“ဟင်”

ကယ်တင်ရှင်မီးသည် ဖျက်ခနဲလင်းလာလေ၏။

ငွေ့ရင်ထဲ တင်းကျပ်မှုကြီးသည် ရိပ်ခနဲ ကွယ်ပျောက်သွား
လေသည်။ သို့သော် ဒုန်ခနဲမြည်သွားပြန်သော ဓာတ်လှေကားကြောင့်
ဘယ်အရာကို ယုံကြည်၍ ယုံကြည်ရမှန်းမသိအောင် ယောက်ယက်
ခတ်သွားပြန်သည်။

“ငွေ အဆင်ပြေရဲ့လား”

မြေညီထပ်ကိုရောက်လာသောအခါ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ငွေ
မထွက်ရဲချေ။ ငွေ ခြေထောက်များသည် ရွှေလို့မရချေ။ ဒါကို ရဲဗလက
ရိပ်မိလိမ့်မည်ဟုထင်သည်။

“စိတ်တော့မဆိုးပါနဲ့ ငွေရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီခွင့်ပြုပါ”

ရဲဗလသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ငွေ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ
ငွေ့အား ကြင်နာစွာ တွဲခေါ်လေသည်။

ငွေ့မှာ ရုန်းကန်နိုင်စရာအင်အားတွေ မရှိတော့ပေ။ ရုန်း
လည်း မရုန်းချင်ပေ။ ငွေ့ ခုလို ခက်ခဲချိန်၌ ကူညီပေးတာနဲ့တင်ပဲ
ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။

“ငွေ ဒီပုံစံနဲ့ ကားမောင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရပါတယ် ကိုရဲဗလ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ဆိုရပေမယ့် ကားမောင်းဖို့ ယုံကြည်ချက်မျိုး ငွေ့ထံ
မရှိချေ။

“ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်တော့်ကို ကူညီခွင့်ပြုပါ ငွေ”

ရဲဗလသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ငွေ့လက်ထဲမှ ကားသော့ကို
ယူပြီး မောင်းသူနေရာ၌ ဝင်ထိုင်လေသည်။

ငွေ့သည်လည်း အမှန်တကယ် အကူအညီလိုအပ်နေသည်မို့
ဟန်လုပ်ပြီးလည်း ငြင်းမနေတော့ပါဘဲ အလိုက်သင့်သာ ဘေးခုံ၌
ထိုင်လိုက်လာမိသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲငွေ”

“ရွှေတီဂုံဘုရားကို မောင်းပေးပါ ကိုရဲဗလ”

“ဪ... ငွေက ဘုရားတက်မလို့ကိုး”

ဟုသာပြောပြီး ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ပါပဲ ဆက်မောင်းနေ
လေသည်။ ငွေ့သည်လည်း ကူရှင်ကိုမှီကာ မျက်စိမှိတ်ပြီး လိုက်ပါ

လာခဲ့သည်။ သို့သော် ပြဿနာက ရွှေတိဂုံရောက်မှ စတင်လေသည်။
ငွေသည် မိုးညိုရှိရာ တနင်္လာထောင့်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်
လာခြင်းဖြစ်၏။

ဘုရားရောက်ပြီးမှတော့ ဘုရားပူးပြီးပြန်တော့မယ်ဟု ရဲဗလ
ကဆို၍ ငွေ စောချွေးပြန်ချင်လာသည်။

သို့သော် ဘုရားပေါ်ရောက်လျှင် ကိုယ့်မွေးနံ့ထောင့် ကိုယ်
သွားပါက လမ်းခွဲပြီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အဆင်ပြေသလို တွေ့ခဲ့ပြန်သော်
လည်း ကံဆိုးစွာပင် ရဲဗလသည် တနင်္လာသားဖြစ်နေလေသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိသော်လည်း ရဲဗလနှင့်မိုးညိုကို မဆိုစေ
ချင်တာအမှန်ပါ။

သို့သော် ဘုရားရှိခိုးပါမည်ဟုပြောနေသော လူကို အတင်းနှင့်
လွှတ်ဖို့ နည်းလမ်းလည်း ငွေမသိပါ။

“မမ”

ဘာကိုလို့ ပူနေမိမှန်းမသိချိန်တွင် ထွက်ပေါ်လာသောအသံ
ကြောင့် ငွေ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားလေသည်။

“မမ”

မိုးညိုသည် ငွေအရှေ့တွင် မားမားကြီးရပ်ပြီး ရဲဗလအား
စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်နေလေသည်။

ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော လူနစ်ယောက်ကြားတွင် ရပ်နေရသည့်
ငွေမှာ အသက်ရှူမဝတာ အမှန်ပါ။

“မိုးညို”

“ငွေက သူနဲ့သိနေတာလား”

ရဲဗလစကား၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ငွေ ချက်ချင်းမပြန်တတ်

၁၀။

“မမ ... မမနဲ့သူက ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

မိုးညို၏အသံက ဂျစ်ကန်ကန်ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ရဲဗလနှင့်ယှဉ်လျှင် မိုးညိုသည် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူငယ်တို့
မည်သည် သွေးဆူလွယ်သည်။ ဒေါသဖြစ်လွယ်သည်ဆိုတာ ငွေ သိ၏။
အထူးသဖြင့် ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်သောမိုးညိုသည် မည်သည့်ကိစ္စမျိုးမဆို
သုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ငွေ ခန့်မှန်းမိပြီးသား။

“ဘယ်လိုမိတ်ဆက်ပေးရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“ကျွန်တော်မသိချင်ဘူး မမ။ မမ ကျွန်တော်ဆီလာတာ
မဟုတ်လား။ လာ ... သွားရအောင်”

ဟုဆိုကာ ငွေလက်ကို ခပ်ပိုင်ပိုင်ဆွဲပြီး ခေါ်သောကြောင့်
ငွေမှာ ငြင်းချိန်မရလိုက်ပေ။

အိုးတိုးအမ်းတမ်းကျန်နေရစ်သော ရဲဗလကို နောက်တစ်ကြိမ်
ချက်နှာဘယ်လိုပြရမှန်းမသိအောင် ရှက်မိပါသည်။

“မိုးညို ... မင်း အခု ငါ့လက်ကိုလွှတ်စမ်း”

“မမ အရှက်မကွဲချင်ဘူးဆိုရင် တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်
လာခဲ့ပါ”

အံ့ကြိတ်၍ ပြောသံကို မုန်းမိသည်။ ရှက်လည်း ရှက်မိသည်။
ရဲဗလက မိုးညိုနှင့်ငွေ့ကို ဘယ်လိုတွေ ထင်သွားလေမလဲ။ ငွေ့ရင်ထဲ
မွန်းကျပ်လှသည်။

ရဲဗလအပေါ် ငွေ့စိတ်တွေ မရိုးမသား မဖြစ်သော်လည်း
အခြောက်တိုက်တော့ အထင်လွဲမခံနိုင်ပါ။

“မိုးညို... မင်းကိုလေ တို့ တကယ်စိတ်ပျက်တာပဲ”

ထိုအခါ သူ့ခြေလှမ်းများသည် ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ငြီး
နောက် ငွေ့ကို စူးစူးပါးပါး စိုက်ကြည့်လေ၏။

“မကြည့်ပါနဲ့... အဲဒီအကြည့်မျိုး တို့ကပဲ မင်းကို ကြည့်ရ
မှာပါ”

“မမ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ဖုန်းကို မကိုင်တာလဲ”

“တို့ကို သိက္ခာလေးတော့ ရှိခွင့်ပြုပါဦး မိုးညို”

“ဟန်လုပ်နေကြတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းပုံစံမျိုး မမနဲ့ကျွန်တော့်
ကြားမှာ လိုလို့လား”

“မင်းနဲ့တို့ကြား ဟုတ်လား၊ မင်းစကားက တို့အတွက်
လွန်တယ် မထင်ဘူးလား”

“မမကိုလွမ်းလို့ တွေ့ချင်တာပါ။ ရန်ဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး မမ”

“မင်း တို့ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းမပြုမူပါနဲ့လား မိုးညို”

“ဘာလဲ မမက ဟိုလူ ရဲဗလ အထင်လွဲသွားမှာကို ကြောက်
နေတာလား”

“ဘာ... ရဲဗလ ဟုတ်လား... မင်းကို တို့”

ငွေ့ စကားဆုံးအောင် မဆိုလိုက်ရတော့ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်
ဆိုသော် ထိုအဖြေကို ငွေ့ သိသွား၍ ဖြစ်သည်။ သူ့သာ တကယ်ပဲ
စစ်ငြိမ်းအေး လူဝင်စားသာဆိုလျှင် ရဲဗလကို မသိစရာမကြောင်းမရှိ
ချေ။ တစ်ချိန်က စစ်ငြိမ်းအေးနှင့် ရဲဗလတို့ အပြိုင် ငွေ့ကို ပိုးဖူး၍
ဖြစ်သည်။

ငွေ့ မိတ်မဆက်ပေးရဘဲ ရဲဗလကို သူ့ကသိနေတယ်
ဆိုတော့ သူက တကယ်ပဲ စစ်ငြိမ်းအေးပေါ့။

မယုံချင်၍ အတင်းပေမိတ်ကာ ငြင်းနေမိပြီးကာမှ မယုံ၍
ဖြစ်တော့သည့်အခြေအနေမျိုးထိ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြားသိရလေ
သည်။

ငွေ့လဝန်းသာဆိုသော လျှို့ဝှက်သည့်နာမည်လေးကိုလည်း
ခေါ်ဖူးသည်။

“ရဲဗလကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲလို့ မေးဦးမလို့လား”

“ဟင့်အင်း... တို့ မမေးတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း တကယ်ပဲ လူဝင်စားလား”

“ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး မရင်းပြတတ်ဘူး မမ”

“ဒီနေ့ တို့ တကယ်ပဲ အန္တရာယ်တစ်ခုနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်”

“ဗျာ”

ကြမ်းတမ်းနေသော သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်များသည် ရုတ်ချည်းဆိုသလို ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“မမ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ငွေ ခေါင်းရမ်းပြုလေသည်။

“မင်း တကယ်ပဲ နိမိတ်တွေကိုမြင်နေရတာလား”

“မက အမှောင်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်”

“အမှောင်ထဲ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ပူခဲ့ရတယ်မှတ်လဲ။ မမတူဘာလို့ ဘာလို့ ကတိမတည်ရတာလဲ။ ကျွန်တော် ရင်တွေကွဲထွက်တော့မယ်ဗျ”

“မင်း အကြိုက်ဆုံးအစားအစာက ဘာလဲ”

“မုန့်ဟင်းခါး”

“အကြိုက်ဆုံးအရောင်ကရော”

“အနက်ရောင်”

“အမုန်းဆုံးအနံ့ကရော”

“နင်းဆီအနံ့”

“အပျော်ဆုံးအချိန်ကရော”

“ငွေ့နားမှာ နေရတဲ့အချိန်”

သူ့အဖြေများကိုနားထောင်ရင်း ငွေသည် မျက်ရည်များ

သံခဲဆင်းလာလေသည်။ ကို ဟု ရင်ထဲ၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်နေမိသော်လည်း အသံက ထွက်မလာပေ။

တစ်ချိန်က ငွေသည် ကိုကို ထိုမေးခွန်းမျိုး မေးခဲ့ဖူးသည်။

အခု မိုးညိုပြောလိုက်သလိုပင် မတိမ်းမစောင်း ဖြေခဲ့ဖူးလေသည်။

ငွေ ဘာလုပ်ရမလဲ။ မိုးညိုသည် ငွေသိပ်ချစ်ရသော စစ်ငြိမ်းအေးဆိုတာ တစ်ရာရာခိုင်နှုန်း သေချာနေပြီဖြစ်လေသည်။ ငွေ ဘာလုပ်ရမလဲ။ လက်ခံရမှာလား။ တွန်းထုတ်ရမှာလား။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက တစ်ချိန်တုန်းကပါ။ အခု ဒါတွေ ကျွန်တော်မကြိုက်တော့ဘူး။ ငွေဆိုတဲ့နေရာမှာ မမလို့ အစားထိုးခေါ်နေဦးပဲ ကျွန်တော် တော်တော်များများ ပြောင်းလဲနေပါပြီ”

“မင်းအိပ်မက်တွေက တကယ်မှန်တတ်လို့လား”

“တစ်ခါမှမလွဲဖူးဘူး မမ။ ဒါကြောင့် စိတ်ပူတာပါ။ ဒီနေ့တော့ မမနားမှာပဲ ကျွန်တော့်ကို ရှိခွင့်ပြုပါ”

“မဖြစ်ဘူး မိုးညို။ မင်းနဲ့တို့ ဒီလိုကြာကြာတွေ့နေဖို့ မသင့်သော်ဘူး။ မင်းက သူ့ဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင် ပစ္စုပ္ပန်ကို တို့ လက်ခံမယ်။ သူက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်လည်ရှင်သန်နေပါတယ် ဆိုတာ သိရတာနဲ့ပဲ တို့အတွက် လုံလောက်နေပါပြီ”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မလုံလောက်ဘူး မမ။ အသက်အရွယ်ဆိုတာနဲ့ လူမှုဝန်းကျင်တွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့အချစ်ထက် အရေးကြီးသလား မမ”

“တို့အတွက်တော့”

“မမ၊ မရှိရင် ကျွန်တော် မနေနိုင်ဘူး မမ။ ကျွန်တော်က အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်ရော ရလား မမ။ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့မှာပဲလား”

“မင်းဘဝကို မင်းအတိုင်းပဲ ပျော်ပျော်လေးရှိစေချင်တယ် မိုးညို။ မင်းမှာ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်”

“ဘယ်သူပြောသလဲ။ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်တွေများနေသေးတယ်လို့ မမကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

မိုးညို၏ စကားအဆုံးတွင် ငွေသည် တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။

နောက်ပြောင်နေတာလားဟူသောအဖြေကို မျက်လုံးတွင် ရှာဖွေသော်လည်း အရိပ်အယောင်က တည်ကြည်နေလေ၏။

“အဲဒီနေ့က မမရဲ့ပယောဂ မပါပါဘူး မမ။ ဒါကြောင့် ခုချိန်ထိ အပြစ်ရှိသလို မခံစားပါနဲ့တော့”

“တို့ အဲဒီလိုခံစားနေရတယ်လို့ ထင်သလား”

“ငွေလဝန်းရဲ့စိတ်ကို စစ်ငြိမ်းအေးဆိုတဲ့ကောင်က ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိများ ခံစားခဲ့ရလို့ ခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုနိုင်ရတာလဲ။ ခုချိန်ထိ အဲဒီခုံတန်းလေးကို ဘာကြောင့် သွားနေရတာလဲ။ ဟမ် ... ဖြေလေ”

“တို့”

“ကျွန်တော့်ရဲ့အချိန်က အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ထိပဲ ရှိခဲ့ဘယ် မမ”

“ဘယ်လို”

“မကြာခင် ကျွန်တော် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မှာ။ နောက်ထပ်နှစ်နှစ်ပဲ မမ။ ဒါကြောင့် ဒီနှစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်တော် ဒီလောကကြီးထဲက ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရင် အဲဒါ ဘယ်သူ့အပြစ်မှမဟုတ်ဘူး မမ”

ငွေသည် သူ့ကို ငေးကြောင်၍ ကြည့်နေလေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘယ်အချိန်သေသေ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အမြဲ အသင့်ပြင်ထားပါတယ်။ သေမင်းက ခုချိန်ရောက်လာမယ်ဆိုရင်တောင် အဆင်သင့်ပဲ။ ဘာလိုပဲဆိုတော့ ကျွန်တော် တွေ့ချင်တဲ့မမနဲ့ ခုလိုတွေ့လိုက်ရပြီး မမ ကျန်းမာနေတယ်ဆိုတာလည်း သိပြီးပြီ၊ ရပြီ”

“မင်း အတ္တကြီးလှချည်လား မိုးညို”

“ဗျာ ... အတ္တကြီးတယ်”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ မင်းရဲ့လူ့အသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေရဲ့ ခံစားချက်ကို ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား။ ဟမ်”

“ဘာကိုပြောချင်တာလဲ မမ”

“မင်း ဘာလို့ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ သေရမှာလဲ။ ဘာကြောင့်

သေမင်းက မင်းဆီလာမှာလဲ။ ဘာလို့ မင်းက သေဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရတာလဲ...ဟမ်”

“မမ ကျွန်တော့်ကို ဒေါသဖြစ်နေတာလား”

“မင်း အရူး၊ မင်းဟာ တကယ့်အရူး၊ အရူး”

ငွေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် မျက်ရည်ကျလာလေသည်။ သူ့စကားတွေက အလိမ်အညာမဟုတ်မှန်း ရိပ်မိသော ငွေသည် စိုးရိမ်လာသည်။ ကြောက်လာသည်။

သူ့ကို ငွေထက်အရင် သေခွင့်မပေးနိုင်ပေ။

မသေစေလိုပေ။ သေဆုံးခြင်းက စစ်ငြိမ်းအေးတစ်ယောက် နဲ့တင် လုံလောက်ပြီဟုထင်ပါသည်။

“ဘာကြောင့် မင်းက သေရမှာလဲ။ ဘာလို့ လွယ်လွယ်နဲ့ သေရမှာလဲ။ မင်းမှာ ရောဂါရှိလို့လား။ ရှိရင်လည်း ဒီလောက် တိုး တက်နေတာ ကုနိုင်ရမှာပေါ့။ လာ... အခု တို့တွေ ဆေးရုံသွားကြ မယ်”

ငွေသည် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ သူ့လက်ကို ဆွဲလိုက်လေ သည်။ ထိုအခါ သူက ငွေလက်ကို ပြန်၍ဆွဲလေ၏။

ငွေကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီးစိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်း များကို ငွေနှလုံးသားက ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိချေ။

“မမ အရမ်းချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် မမပဲရှိရင် လုံ လောက်ပါပြီ၊ ချစ်တယ် မမ”

သူသည် ငွေကိုယ်လေးကိုဆွဲကာ ရင်ခွင်ထဲ ပွေထားလိုက် တော့၏။

ငွေ့ရင်ထဲ ပူလောင်နေလေသည်။

မည်သူ့ကိုမှလည်း မရှက်နိုင်တော့သလို မည်သည့်နေရာဆို ဘာလည်း ဂရုမပြုနိုင်တော့ပါ။

ငွေနှလုံးသားထဲ၌ သူသာကြီးစိုးနေလေတော့၏။

* * *

မြင့်မြင့် * တပေ
31, တန်းတပင်အနောက်လမ်း၊
လှည်းတန်း၊ တမာရွတ်

“ကျွန်တော်နဲ့ မ,က တရားဝင်ချစ်သူတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား
-ရယ်”

“မင်းဘက်က မဟုတ်ရင်လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မောင်လို့ခေါ်ပါလား”

သူက တောင်းဆိုလာသောအခါ ငွေသည် ရှက်သည်ဆိုသွား
ပြန်သည်။

“မခေါ်ပါဘူး။ ဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲ။ တို့တွေက ဘာပတ်သက်
-ခဲ့လဲ”

ငွေသည် သူငယ်ရန်တွေ့ဆိုလျှင် သူ့နှုတ်ခမ်းနွေးနွေး၏
အထိအတွေ့ကို ငွေနှုတ်ခမ်းက ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ငွေရင်ကို ထိတ်ခနဲတုန်သွားရလေသည်။ သူ့ကို ရဲရဲပင်
ကြည့်ဝံ့တော့ချေ။

“ဘာပတ်သက်သလဲ။ အခု သိပြီလား”

“တို့ စိတ်ဆိုးလိုက်မှာနော်”

ဟုဆိုလိုက်သောအခါ သူသည် တံခါးလှော့ခံကို ချလိုက်
လေသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ။ မင်း ဆင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မ နောက်တစ်ကြိမ် ကတိပျက်မှာကိုစိုးတယ်။ ဒါကြောင့်
ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်ကြားချင်တဲ့စကားကို ကြားရပြီးမှ မမကို ပြန်
သွတ်နိုင်မယ်”

အခန်း (၁၅)

“အိမ်အထိ မပို့နဲ့တော့”

ဟု ငွေက ဆိုသဖြင့် သူက ကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။

“အခု မင်း ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“အိမ်ကိုပေါ့”

“ကားရော”

“တစ်ယောက်ယောက် သွားယူပြီးလောက်ရောပေါ့”

“ဒါဆို ခု ဘယ်လိုပြန်မလဲ”

“တက္ကစီနဲ့ပြန်မှာပေါ့”

“နောက်ဆို တို့ကိုလိုက်မပို့ပါနဲ့တော့။ မင်း ပင်ပန်းပါတယ်”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကားစက်ကိုရပ်လိုက်လေ၏။
ပြီးနောက် သော့ကိုဖြုတ်ကာ လက်ပိုက်ပြီး ကူရှင်ပေါ် စိတ်အေး
လက်အေးစိုအိပ်နေသဖြင့် ငွေသည် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

သူ ဘာစကားကိုကြားချင်နေသလဲဆိုတာ ငွေသိသည်။
သို့သော် အပြောရခက်လှပါသည်။

သူက ဘာမှမပြောဘဲ ငွေကစကားကို ဘယ်ကဘယ်လို
စကောက်ရမှန်းမသိပေ။ အကယ်၍ ငွေပြောမည်ကား စစ်ငြိမ်းအေးကို
လား။ မိုးညိုကိုလားဆိုတာ ဝေခွဲမရချေ။

သို့သော် သူ့ထံ အချိန်သိပ်မရှိတော့မှန်း ငွေ ရုတ်တရက်
သိလိုက်ရသောအခါ စစ်ငြိမ်းအေးနှင့် မိုးညိုကို ခွဲပြီးမြင်၍မရတော့ပေ။
“တို့ကို အိမ်က စိတ်ပူနေတော့မယ်။ တို့ပြန်မှဖြစ်မယ်”

ငွေက တောင်းဆိုနေသော်လည်း သူက စိတ်အေးလက်
အေးရှိလှပါသည်။ ငွေကို အရေးလုပ်ပြီးမှတောင် ကြည့်ဖော်မရချေ။

တစ်ချက်တစ်ချက် ထိုးသွားသောကားမီးရောင်ကြောင့် သူ
မျက်နှာကို ငွေပြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် မျက်လုံးကို မှိတ်၍ အိပ်နေ
ပြီဖြစ်၏။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ငွေခေါင်းထဲ လင်းလက်သွားလေ သည်။
တစ်ချိန်က စစ်ငြိမ်းအေးသည် ငွေကို ထိုသို့အကျပ်ကိုင်လျှင် ငွေသည်
ကိုပီးကို ဖွဖွနမ်းလေ့ရှိ၏။ ထိုအချိန်တိုင်း တည်တင်းနေ သော
နူတ်ခမ်းလေးပြုံးလာတတ်သည်ကို ငွေ အမှတ်ရမိသည်။

ထို့ကြောင့် ငွေသည် ရှက်စိတ်ကို လက်ထဲကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ထားလိုက်ပြီး သူ့ပီးကို ဖျတ်ခနဲနမ်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ လျင်မြန်လှသော သူသည် ငွေကိုသိုင်းဖက်ပြီး
သည်ကြာသောအနမ်းကို မွတ်သိပ်စွာ ပေးလေသည်။

“မောင်လို့ ခေါ်မှာလား။ မခေါ်ဘူးလား”

“လွတ်ပါ။ လွတ်ရင် ခေါ်မယ်”

“ကတိနော်”

“အင်း”

“အဲဒါဆိုရင် ချစ်တယ်လို့ပြော”

“ရှက်လို့ သေရပါတော့မယ်။ တော်ပြီ... မပြောချင်တော့
ဘူး”

ဟု ငွေက ဆိုလေသောအခါ သူသည် ငွေအား ရွန်းစိုစွာ
ပိတ်ကြည့်ပြီး ငွေပီးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးလေး တစ်ချက်နမ်းလိုက်ပြီး
တံခါးလော့ခ်ကိုဖြုတ်ကာ ဆင်းသွားလေသည်။

သူများစိတ်ဆိုးသွားသလားဟု ငွေ စိုးရိမ်လိုက်မိပေမယ့်
သူသည် ငွေဘက်မှ တံခါးချပ်ကို ဖွင့်ပေးလေ၏။

ပြီးနောက် ငွေကို မောင်သူနေရာတွင် ထိုင်စေသည်။

“Goodnight နော် မမ”

“အင်း”

“စက်နိုးတော့လေ”

“တို့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား”
 သူက ပြုံးပြီးခေါင်းခါပြသည်။
 ထိုအခါမှ ငွေ ပြုံးနိုင်တော့၏။
 “တ့တ့”

ဟုဆိုကာ သူက လက်ပြတော့မှ ငွေက စိတ်အေးချမ်းသာ
 စွာ ကားစက်ကိုနှိုးလိုက်လေ၏။

ကျန်ရစ်ခဲ့သောသူ့ကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့်ကြည့်ရင်း
 ငွေနှင့်သူသည် တစ်သားတည်းကျသလို ခံစားလာရသည်။ သို့သော်
 သူနှင့် နောက်နေ့ပြန်ဆိုမှာပဲဆိုသော အတွေ့သည် ငွေကမ္ဘာကို
 တောက်ပစေရသည်မှာ အမှန်ပါ။ သူသည် ငွေအတွက် အပြုံးတွေကို
 သယ်ဆောင်ပြီးတော့မှ လာလေရောသလား။

အခန်း (၁၆)

တခြားချစ်သူစုံတွဲတွေလိုပဲ လျှောက်လည်ကြမည်ဟု သူက
 ဆိုသော်လည်း ငွေသည် သူ့အလိုကိုမလိုက်နိုင်ချေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ကျန်းမာရေးကို ငွေ စိတ်ပူမိ၍
 ဖြစ်လေသည်။

“တို့တွေ ဆေးရုံသွားပြရအောင်လား မိုးညိုရယ်”

“မမ ဘာကိုစိတ်ပူနေသလဲဆိုတာ သိတယ်”

“သွားကြရအောင်ပါနော်”

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာရောဂါမှမရှိဘူး မမ”

“မရဘူး မိုးညို၊ တို့ရှေ့မှာ စစ်ဆေးမှ တို့ယုံနိုင်မယ်”

ငွေက လေးလေးနက်နက်ဆိုသော်လည်း နိဗ္ဗာန်သည် ပြီးပြီး
ပြီး လုပ်နေလေ၏။ ငွေ အသည်းယားလာသည်။ ငွေမှာတော့ သူ
အတွက် စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ သူကတော့ ပြီးပြီးပြီးလုပ်နိုင်သေး၍
တဘုန်းဘုန်းပြည်သွားအောင် ထုရိုက်ပစ်ချင်မိသည်။

“မ၊က စိုးရိမ်နေတော့ ကျွန်တော် ပျော်သလို ခံစားရတယ်။
ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကလည်း စိတ်မကောင်းဘူး”

“ဒါဆို သွားရအောင်လေနော်”

“တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်လေးကို ဆေးနဲ့တွေ့ကြားမှာ မထားချင်
ဘူး မမရယ်နော်”

“သွားရအောင်ပါ။ မောင်ရယ် ... နော်”

အမှန်က ငွေသည် ချစ်သူအပေါ် ချွဲနွဲတတ်သူမဟုတ်ဘူး
သို့သော် အရေးအကြောင်းဆိုပါက မောင်ဟုပင် ချွဲချွဲနွဲနွဲ ခေါ်တတ်
နေပြီဖြစ်၏။

“နောက်တစ်ကြိမ်လောက် ခေါ်ပေးပါလား မ”

“မောင် ... က ခပြီလား”

“အရမ်းချစ်တယ်”

ငွေပါးလေးကို လှစ်ခနဲနမ်းပြီး ကားကို လမ်းကြောင်းပြောင်း
လိုက်သောကြောင့် ငွေ စိတ်ချမ်းသာရသည်။ ငွေဆန္ဒအတိုင်း ရောဂါ
ရှာဖွေရေးဌာနတွင် အချိန်ဖြုန်းပြီးသောအခါ သူ့စကားအတိုင်း သူ့ထံ
ရောဂါမရှိမှန်း သိသွားရသောအခါ ငွေ သက်ပြင်းချရပြန်သည်။

သို့သော် သူ့အား ဂရုစိုက်နေထိုင်ရန် အတန်တန်မှာကြားရ
လေသည်။ ထိုအခါ သူသည် ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်နယ် မမ
သဘောကျ ခေါင်းညိတ်ပါလျှင် ငွေမှာ ကြည်နူးရပါသေးသည်။

“မောင် စာမေးပွဲနီးပြီးနော်၊ စာကျက်ဦးမှ ဖြစ်မယ်”

“မောင် ဉာဏ်ကောင်းပြီးသားပါ မရယ်။ မရဲ့မျက်နှာမှာ
တတွေ့အများကြီးရှိတယ်၊ အေးဆေးပါ”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး တို့တွေ့မတွေ့ဘဲနေရအောင်”

“အဲဒီလိုလုပ်မှ တကယ်စာမေးပွဲကျမှာနော်”

“အဲဒီလိုမဆိုးရဘူး မောင်ရယ်။ တို့ရဲ့စေတနာကို နားလည်
ပေးပါ”

“မမနဲ့တစ်ရက်မတွေ့ရရင် မနေနိုင်တာကိုလည်း ထည့်
ဦးစားပေးဦးလေ။ ကဲ ... ပြော မလည်း နေနိုင်လို့လား”

“တစ်ရက်ကို နာရီဝက် ဖုန်းပြောလို့ရတာပဲ”

“မရဘူး မ၊ မောင့်ကိုလာမတွေ့ရင် မရဲ့အိမ်ကိုလိုက်လာမှာ
နော်၊ အဲ ခုလိုပြောမှ သတိရတယ်။ ဒီနေ့တော့ မ၊အိမ်ထိ လိုက်ဖို့ချင်
ဘယ်၊ ရတယ်မဟုတ်လား”

“မပို့ပါနဲ့ ... မဖြစ်ဘူး။ ခုတလော တို့အပြင်အရမ်းသွားနေ
တဲ့ မဝေက သိပ်သင်္ကာတာမဟုတ်ဘူး။ မေးမကောင်းလို့သာ ငြိမ်နေရ
တာ။ ပြီးတော့ တို့အိမ်ပြန်မရောက်သေးရင် အိမ်သားတွေက အိမ်ရှေ့
ဆွက်စောင့်နေတတ်တယ်။ မဖြစ်ပါဘူး”

“တွေ့သွားမှာစိုးလို့ပေါ့”

“အင်း”

“တွေ့ရင်တွေ့ပေါ့၊ မ၊ရယ်။ ဘာဖြစ်လဲ”

“တို့စိတ်တွေ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး”

“ဘယ်တော့မှဖြစ်မှာလဲ။ မောင်က ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်ရဦးမှာလဲ”

သူ့မေးခွန်းကို ငွေမဖြေနိုင်ပါ။ သူ့ကိုလည်း ငွေ အားနာသည်။ ငွေထက် အသက်ငယ်လွန်းနေသည်မှာလွဲ၍ သူသည် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုတာ ငွေ ကောင်းစွာသိမိ၏။

“အလကားနောက်တာပါ မမရယ်။ အဲဒီလောက်ထိကြီးမောင့်ကို အားနာမသွားပါနဲ့။ မောင့်ကို ဟိုနေ့တုန်းကလို ရန်တွေ့ပြီး ရုန်းကန်လိုက်ပါလား”

ငွေသည် ရှက်ပြီး ပြုံးမိပြန်သည်။

ထိုနေ့ကတည်းက ငွေနှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သူ့မှသိပါလေစ။

“အဲဒီကြာပန်းတွေကို အချိန်ဘယ်လောက်ယူပြီး စိုက်ခဲ့သလဲ”

“အင်း... လေးနှစ် လေးနှစ်ရှိပြီ”

“အဲဒီခြံက မောင်ပိုင်တာလား”

“အင်း... ဘာလို့လဲ”

“ချမ်းသာပုံရတယ်”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ။ အဘွားပေးတဲ့မုန့်ဖိုးနဲ့ ဝယ်ထားတာ”

“လှပါတယ်ဆို ရေမချိုးရသေးဘူးနဲ့တီးနေပြီ”

“တကယ်ပြောတာ။ အဲဒီခြံအပြင် တခြားမှာလည်း ရှိသေးဘယ်”

“မိဘတွေပိုင်တာနေမှာပေါ့”

“မောင့်နာမည်နဲ့ပါ”

သူ လိမ်နေတာ မဟုတ်မှန်းသိပေမယ့် ငွေမယုံချေ။

“ရှေ့နားမှာပဲ ကားကိုရပ်လိုက်တော့ မောင်”

“အိမ်အထိ ပို့ပေးပါမယ်ဆို”

“အို... မလုပ်ပါနဲ့ ရပ်လိုက်ပါ”

ဟု ငွေက ဆိုတော့ သူသည် ငွေစကားကို မပယ်ရှားတော့

အဲပဲ ရပ်လိုက်လေ၏။

“စာမေးပွဲပြီးမှ တွေ့ကြရအောင်နော်”

“မရဘူး”

“တို့လည်း လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ် မောင်ရဲ့။ မဆိုးရဘူး”

“တစ်ပတ်ကြီးများတောင်”

“တစ်ပတ်ဆိုတာ ခဏလေးပါ မောင်ရယ် နော်”

“အဲဒါဆို မောင်က ဒီအတိုင်းကြီး ပြန်ရတော့မှာလား”

သူသည် ငွေကို မကျေမနပ်ဆိုလာသောအခါ ငွေသည် သူ့ကိုချစ်မိပြီမို့ သူ့အကြိုက်လိုက်ရတော့၏။

သူ့ပါးကို ဖွဖွနမ်းကာ နှုတ်ဆက်သော်လည်း သူကတော့ ငွေအနမ်းကိုဖယ်ချကာ ငွေကိုသာ စိတ်ကြိုက်နမ်းလေတော့၏။

သူ့အနမ်းတွေကချိုသည်။ သို့သော် ငွေသည် သူ့ကို အလိုမလိုက်နိုင်ချေ။

“ပြန်တော့နော် မောင်”

“တစ်ပတ်ပဲနော် မမ”

“အင်း”

သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ကားပေါ်မှဆင်းသွားပြန်သည်။ ပြီးနောက် ငွေ ဆင်းရန် တံခါးဖွင့်ပေး၏။

သို့သော် ငွေက ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သောအခါ သူသည် ငွေကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းထားပြန်၏။

“တစ်ပတ်ပဲနော် ... မမ”

“အင်းပါ ... စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း တွေ့ကြမယ်လေ။ နော်”

“မမကို အရမ်းချစ်တယ်”

“တို့ရောပဲ”

ထိုအခါမှာတော့ ငွေပါ သူ့ကိုဖက်ထားမိလေသည်။ မှန်တာ ပြောရလျှင် ငွေကိုယ်၌လည်း သူ့နှင့်မခွဲချင်တော့ပါချေ။ သူ့ကို တစ်ပတ်ပြည့်အောင် မတွေ့ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလားဟု ငွေကိုယ်ငွေ သံသယ

ဖြစ်ရပါသည်။ သို့သော် ငွေကပါ သည်းပြနေလျှင် သူ့ဘဝ ငွေကြောင့် မှက်စီးရလိမ့်မည်။

“သွားရအောင်နော် မောင်”

ဟုဆိုပြန်တော့လည်း သူက ငွေကိုကားပေါ်တင်ပေးပြန်သည်။

ငွေက ကားမောင်းပြီးထွက်လာခဲ့သော်လည်း လက်ပြကျန်နေသော ပုံရိပ်က နောက်ကြည့်မှန်မှထွက်မသွားခဲ့ပေ။

ငွေစိတ်ကိုငွေ ထိန်းချုပ်နေသည့်ကြားမှ သူ့ကို ချစ်မိသွားခဲ့သည်ကို ငွေ နောင်တမရချေ။

သူ့ကိုငွေချစ်မိနေပါပြီ။ သူသည် မိုးညိုဖြစ်စေ စစ်ငြိမ်းအေးဖြစ်စေ သူ့ကိုချစ်ပါသည်။

ငွေစိတ်သည်မှားသလား။ မှန်သလားဆိုတာ ဝေခွဲမတတ်ပေ။ သူ့အနားနေရလျှင် လုံခြုံသလို ခံစားရသည်။ စကားပြောရသည်မှာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သည်။ ကြည်နူးသည်။ ရင်ခုန်သည်။

အသက်လေးဆယ်ကျော်နေပါသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဦးနှောက်နှင့်မစဉ်းစားဘဲ နှလုံးသားအတိုင်း ဇွတ်ရွတ်မိုက်ချင်စိတ်များက ငွေနှလုံးသားထဲ ပျောက်ပျက်မသွားပေ။

“အန်တီလေး”

ကားကို ဆင်ဝင်အောက်ထဲ ထိုးရပ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ရန် ပြင်နေလျှင်တွင် ပန်းအလှူ၏ခေါ်သံကြောင့် တွန့်ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

“လန့်လိုက်တာ ပန်းကလေးရယ်”

“သူက ဘယ်သူလဲ အန်တီလေး”

“ဘယ်ကသူလဲ”

“အန်တီလေးတို့ကို ပန်း ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်တယ်။ အန်တီလေးရဲ့ကားကိုတွေ့တယ်။ အန်တီလေးမညာနဲ့”

ဘုရား ဘုရား... ပန်းကလေးက သူ့ကိုတွေ့သွားပြီလား။ အဒေါ်ဖြစ်သူက မိမိအရွယ်လောက်လေးနှင့် ချစ်ကြိုက်နေသည်ကို ပန်းကလေး အပြစ်တင်မှာလား။

“မညာပါဘူး”

“ပန်းပေးတဲ့တစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“အင်”

“အဆင်ပြေသွားကြပြီပေါ့”

“ရှုး... မဝေတို့ကြားသွားဦးမယ်”

“ကြားပါစေပေါ့။ မာမိက ပိုလို့တောင် ဝမ်းသာဦးမယ်။ တီလေးစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာမို့လို့သာ မပြောတာ။ မာမိက တီလေးကို ယောက်ျားပေးစားချင်နေပြီ”

“ဒီကလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“တီလေးဘဲကြီးက ချောလားဟင်။ တီလေးလိုပဲ ဟိုင်ကြီး

ကျွန်းလား”

ပန်းက ထိုသို့မေးလာသောအခါ ပန်းသည် သူ့ကို မ

လိုက်ပါလားဟု ငွေ ရိပ်မိသွားလေသည်။

“တီလေးချစ်သူဆိုတော့ တီလေးလိုပဲ ချောမှာပေါ့”

၃

“အင်း... ဆိုပါတော့။ ဒါနဲ့ နေပါဦး... ညည်းလေးက

စာမေးပွဲ နီးနေပြီး စာမကျက်ဘဲ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားတာ။ အမှန်က ပေသီးကို မတွေ့

ရတာ ကြာလို့သွားတာပါ”

“တွေ့ခဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့တာကြာနေပြီ”

“ဟွန်း... သူက ကျောင်းရောမတက်ဘူးလား”

“List ထဲမှာတော့ လက်မှတ်ထိုးထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အတန်းချိန်ပြီးတာနဲ့ ကိုယ်ပျောက်ဖြစ်သွားပြီ။ အချို့က သူ တကယ်ပဲ ချည်းစားရနေပြီတဲ့”

“တဲ့ဆိုတော့ သေချာတာလား မသေချာတာလား”

“ဟင့်အင်း... ကျောင်းမှာတော့ ပေသီး ရည်းစားဆိုပြီး သွက်ပေါ်မလာသေးဘူး။ Facebook ထဲမှာလည်း သူ့ရည်းစားပုံ ဘင်မထားဘူး”

“မရှိသေးလို့နေမှာပေါ့”

“မရှိပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်”

“ပန်းကလေးရယ်”

ပန်းရဲ့အချစ်အတွက် ငွေရင်ထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ငွေကတော့ ယခုချိန်ထိ တစ်ဖက်သတ်မချစ်ပူးသေးသော်လည်း တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရသည့် သူ၏ခံစားချက်ကို နားလည်ပေးနိုင်သင့် ။

ထိုသို့ နားလည်ခြင်းနှင့်အမျှ ရင်ထဲမှာလည်း မခံချိ မခံသာ ခံစားရလေသည်။

ဘယ်လိုလူမျိုးက ပန်းရဲ့အချစ်ကို ဆော့ကစားနိုင်ရတာလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ ခမ်းနားနေတဲ့ကောင်လေးပို့လဲဆိုတဲ့အတွေးက မာနကိုနိုးထစေသည်။

ထိုကောင်လေးမျိုးကို မချစ်ပါနဲ့ဟုဆိုကာ ပန်းကို ဖေးမချင်သော်လည်း ဆယ်ကျော်သက်တို့၏ ချစ်စိတ်ပြင်းပြမှုကို ငွေ ကောင်စွာ သိနှင့်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ထိုအရွယ်တွင် ရရှိလိုက်သော နှလုံးသားဒဏ်ရာသည် လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို အဆုံးအဖြတ်ပေးလေ့ရှိတယ်ဆိုတာ ငွေကိုယ်တွေ့ဖြစ်၍နေချေသည်။

သို့သော် ကောင်လေးဘက်က ယတိပြတ်ငြင်းထားသည့် အခြေအနေမှာ မိန်းကလေးဘက်က ရှေ့ဆက်တိုးပြန်လျှင်လည်း သိက္ခာက အဖတ်ဆယ်၍ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

“ပန်းရယ် ... အဲဒီလောက်ကြီးလည်း ကြေကွဲမနေပါနဲ့။ သူ့ထက်သာတဲ့လူ လောကမှာတစ်ပုံကြီးပါ”

“သူ့ထက်သာတဲ့လူကလည်း သူမှမဟုတ်ဘဲ တီလေးရယ်။ ကိုယ်ချင်းလည်း မစာတတ်ဘဲနဲ့”

ပန်းကလေးရဲ့မျက်နှာသည် သိသိသာသာ ချောင်ကျနေသည်ကို ငွေ ကောင်းစွာ သတိထားမိလာသည်။

စိတ်ပူမိသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် နှလုံးသားဒဏ်ရာကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်သည်။

လူငယ်မို့ ခုပြီးပြီး အခု ငိုနိုင်သော်လည်း ကောင်လေးအပေါ် ခင်ဝင်နေသည့် ပန်းကလေး၏စိတ်ကို ငွေ မြင်နေရသည်။

“တီလေး... အဲဒီကောင်လေးကို သွားတွေ့ပေးမယ်လေ”

“တော်ပါပြီ တီလေးရယ်။ တီလေးလည်း ကတိတည်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒီတစ်ခါ တကယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဘာသွားပြောမှာလဲ”

“စကားပြောကြည့်မှ ဘာပြောရမလဲဆိုတဲ့အဖြေကို သိရမှာပေါ့”

“အဲ့လိုကျတော့ ... ပန်းကိုများ သူက တစ်မျိုးထင်သွားလား”

ထိုစကားထွက်လာသည့်အတွက် ပန်းအလှကို ငွေ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်မိလိုက်လေသည်။ အံ့သြမိ၏။ ငွေ သိသလောက်တော့ ပန်းသည် အဲဒီလို တုံ့ဆိုင်းနေတတ်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ပါချေ။

တကယ်ပဲ ပန်းရင်ထဲမှာ အချစ်စစ်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေပြီလား။

“တီလေးအကြောင်းကို ဂယနဏမသိပေမယ့် အံ့ဩခဲ့ဖူးတယ်။ ဒေါ်ကြီးစိုးက တီလေးအကြောင်း ပန်းကိုပြောပြတယ်။ အချစ်ဆိုတာကြီးကို ပန်း ရယ်ချင်တယ်။ တီလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေးချစ်သူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ဘဝကို ချောင်ထဲရိုက်သွင်းထားတဲ့အဖြစ်။ တီလေးကို ရှုနေပြီလို့ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ပန်းနားလည်သွားပါပြီ။ ပန်းသာဆိုရင် တီလေးထက် ပိုရှူးမိ မယ်ထင်တယ်”

“သမီးရယ်... အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားမှာ စူးလိုက်တဲ့ပြားလိုပဲ သမီးရဲ့။ ဆူးစူးမခံရခင် အဲဒီလမ်းကို မလျှောက်ပါနဲ့ဟော့လား”

“မရတော့ဘူး တီလေး။ အိမ်ရင်လည်း သူ့မျက်နှာပဲ။ စားရင်လည်း သူ့မျက်နှာပဲ။ စာကျက်နေရင်လည်း သူ့မျက်နှာပဲ။ ပန်းဘယ်လို ဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“သမီးရယ်”

“ဟေ့... ဟိုတူအနီးနစ်ယောက် ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ” မဝေက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရောက်လာသဖြင့် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော ပန်းကလေးရဲ့မျက်နှာကို ငွေမှာ ဘယ်လိုကာကွယ်ပေးရမှန်း မသိဖြစ်သွားလေသည်။

သမီးဖြစ်သူက ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တန်းတန်ဆွဲဖြစ်နေပါတယ်ဆိုတဲ့အသိက အမေတစ်ယောက်ကို ရင်ထုပြီးငိုသွားစေမည်မှာ အမှန်ပင်။

“ဟင်... သူက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မှန်း သမီး”
“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မဝေရဲ့။ ငွေကို ချွဲနေတာပါ”
“ချွဲတာကလည်း ငိုစရာလား။ ငွေရေ သိပ်သဘောကောင်းပြမနေပါနဲ့။ ညည်းတူမ အကဲပိုကို ပစ်သာထားလိုက်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ မဝေကလည်း။ ငွေတို့မှာက ပြေးကြည့်ရင်တောင် ဒီတူမလေးတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာကို။ က... ပန်းလေးရေ လာလား”

“တော်ပြီ... ပန်း ဒီမှာပဲ ထိုင်ဦးမယ်”

“ဒီကောင်မလေး ခုတစ်လော ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိပါဘူး။ ငေးငေးမိုင်မိုင်နဲ့ ငွေရေ။ ဂရုစိုက်မနေနဲ့။ လွှတ်ထားလိုက်”

မဝေက ပြတ်ပြတ်သားသားဆိုပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားပေမယ့် ငွေကတော့ မပြတ်သားနိုင်သေးချေ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူငယ်တွေကို လွှတ်ထားသင့်မှန်းသိပေမဲ့ ဝိတ်ပူမိပါသည်။

အခန်းထဲရောက်ချိန်ထိ ပန်းရဲ့မျက်နှာလေးက ငွေအာရုံထဲ ပျောက်မသွားပေ။

ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပန်းက ဒါန်းလေးပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဒီပုံအတိုင်းဆို ပန်းက စာမေးပွဲဖြေနိုင်ပါတော့မလား။

“ဒူ ဒူ”

ငွေသည် ပန်းကြောင့် စိတ်ထဲ လေးပင်နေဆဲမှာပင် ငွေဖုန်း
 လေးက အသံမြည်လာသည်။
 ငွေ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ထံမှဖြစ်နေလေ၏။
 “ဟယ်လို”
 “မ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား”
 “အင်း... စောစောကလေးတင်ပဲ”
 “မောင်တော့ ခုချိန်ထိ ကားပေါ်မှာပဲ ရှိသေးတယ်”
 “တက္ကစီပေါ်မှာလား”
 “မဟုတ်ဘူး... အိမ်က လာကြိုတယ်။ အဲ... ဒါနဲ့
 မရဲ့အသံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”
 “မောင်”
 “ပြောလေ မမ ဘာပြောမလို့လဲ”
 “ဟိုတစ်ခါက မောင်ပြောဖူးတယ်လေ။ ရည်းစားစကား
 ပြောခံရတယ်ဆိုတာ”
 “အင်းလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သဝန်တိုမလို့လား”
 “အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မောင်က ဘယ်လိုဆိုတာလဲ”
 “အဲဒီစကားတွေ မမကို ပြောပြဖို့ကျတော့ နည်းနည်း
 တစ်မျိုးကြီးလို ခံစားရတယ်”
 “တို့ သိချင်လို့ပါ”
 “မောင်ကို သူက နေ့တိုင်းပြင်ချင်တယ်တဲ့။ တစ်နေ့မတွေ့

ရရင် သူ့အတွက် နေမထွက်သလို ခံစားရတယ်တဲ့။ မောင်က အဲဒီလို
 ဝန်းပွင့်တဲ့လူပါဆို”
 “သူက အဲဒီလိုပြောတော့ မောင့်ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရ
 သလဲ”
 “အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရ
 ဘယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အဲဒီလိုရင်ဖွင့်လာရင် ရင်ဖွင့်ရတဲ့
 အကြောင်းပြချက်ရှိလို့ပေါ့”
 “မောင်က သူ့ကို ဘာပြောခဲ့လို့လဲ”
 “မောင့်အထင်တော့ သူ့ကို မရိုးမသား အပြုအမူမျိုး မလုပ်ခဲ့
 ဘူးထင်တာပဲ”
 “သူက အဲဒီလိုပြောလာတော့ မောင်က ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ခဲ့
 သလဲ”
 “စိတ်မကောင်းပါဘူးပေါ့။ ငါတော့ နင့်အပေါ် ရူးသားပါ
 ဘယ်ပေါ့။ ဒီထက်လည်း ပြောလို့မကောင်းဘူးလေ။ မပြောဘဲ ပျိုသိပ်
 ခြေပြန်ရင်လည်း သူ့ကို ဒီထက်ဝေဒနာတွေ ပေးရာကျမှာစိုးတယ်”
 “နောက်ထပ် သူနဲ့တွေ့ဖြစ်သေးသလား”
 “သူ့ကို တမင်ရှောင်တာ မဟုတ်ပေမယ့် မတွေ့ဖြစ်တော့ဘူး။
 ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မမကြောင့်ပေါ့။ မမက မောင်ကို ချစ်သွားတော့
 မောင်က မမနဲ့ ဝေးဝေးမှာမနေနိုင်တော့ဘူး။ မနဲ့မတွေ့ရတဲ့နေ့က
 မောင်အတွက် နေမထွက်တဲ့နေ့ပဲလေ”

“မောင် သူ့ကို ဖုန်းတစ်ချက်လောက် ဆက်ကြည့်ပါလား”

“ဟာ ... မမကလည်း”

“မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိလိုပါ”

“ဒါပေမဲ့”

“ဒီကြားထဲ သူ မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်သေးလား”

“မက်ဆေ့ချ်တော့ ပို့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတုံ့ပြန်လိုက်ဘူး။ တုံ့ပြန်လိုက်ရင် သူ့ကို မျှော်လင့်ချက်ပေးသလို ဖြစ်နေမှာစိုးတယ်”

“အကယ်၍ သူ့စိတ်ထဲမှာ မောင်က အရမ်းကြီးစိုးနေမယ်ဆိုရင် မောင့်ရဲ့ပြတ်သားမှုက သူ့အတွက် ထိခိုက်နစ်နာသွားနိုင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့”

“ဖြည်းဖြည်းချင်းပေါ့ မောင်ရယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း အညတရမှ မဟုတ်တာ။ နားလည်သွားမှာပါ။ ဖြည်းဖြည်းချင်း နားလည်သွားမှာပါ”

ငွေက ထိုသို့ဆိုသောအခါ သူ့ထံမှ အသံတိတ်သွားလေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ မမ၊ တကယ်တော့ အဲဒီကိစ္စကို မောင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ။ အပြစ်မကင်းသလိုလည်း ခံစားနေရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မမအပေါ် သစ္စာမရှိရာကျမှာစိုးလို့”

“တို့ နားလည်ပါတယ်။ တို့က အားလုံးကို နားလည်တာနဲ့ မောင် သူ့ကိုနှစ်သိမ့်လိုက်ပါ”

“မကို မောင်အရမ်းချစ်တယ်”

“တို့ရောပါပဲ၊ good night နော် မောင်”

“good night မ”

ထိုသို့ပြောလိုက်ရသောအခါ ငွေစိတ်တွေ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသလို ခံစားရလေသည်။ ငွေက မောင့်ကို ဖျောင်းဖျာသလို ပန်းချစ်နေတဲ့ ပန်းရဲ့ကောင်လေးကိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖျောင်းဖျာနိုင်လိမ့်မယ်ဟု ထင်ပါသည်။

ပန်း ကံကောင်းလိမ့်မည်ဟုလည်း ယူဆသည်။

ကောင်လေးက ပန်းကလေးကို တွဲနေရင်းပင် သနားချစ်ကလေး ချစ်မိသွားပါစေဟု အတ္တကြီးကြီးပင် ဆုတောင်းနေမိလေသည်။

ဒါကတော့ ငွေစေတနာဖြစ်လေသည်။ ငွေအတွက်တော့ ပန်းရဲ့အပြုံးတွေပဲ လိုအပ်၍ဖြစ်လေတော့၏။

* * *

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

ပန်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။ သူများအပေါ် စေတနာထား
သွင် သူများရဲ့စေတနာထားခြင်းကိုလည်း ခံရမည်ဆိုတဲ့ သက်ရောက်
မှုကို ငွေ လက်ခံသွားလေ၏။

“ဒီနေ့ ကျောင်းမှာဆုံမယ်တဲ့။ တီလေးရယ်”

“ဒီနေ့ စာမေးပွဲနေ့ မဟုတ်လား။ အလေလိုက်မနေနဲ့ဦး။
တကျက်ဦး”

“သူ့မျက်နှာမှာ စာတွေအများကြီးပါတယ်။ သူ့ကိုတွေ့ရရင်
တရတာနဲ့ အတူတူပဲလေ တီလေးရဲ့။ သိလည်းမသိဘဲနဲ့”

“အေးပါ... အေးပါ။ ညည်းလေး ပျော်နေတာသိရတာနဲ့
ကျေနပ်နေပါပြီ”

“တီလေး... သူလေ ဘယ်ကဘယ်လို စိတ်ကူးပေါက်သွား
သလဲမသိဘူးနော်။ အဟိ... ပန်းရဲ့စကားကိုများ အစပြန်ကောက်ချင်
တာလား မသိဘူး”

ဟု ပန်းအလှလေးက အားတက်သရောပြောလာသောအခါ
ငွေရင်ထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ အကယ်၍သာ ပန်းရဲ့ကောင်
လေး ပေးသီးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ငွေလိုပဲ တိုက်တွန်းခဲ့သည်
ဆိုပါက။

“ပန်းရယ်... ဘယ် အရာကိုမှ အရမ်းကြီး
မျှော်လင့်ထားပါနဲ့”

အခန်း (၁၇)

“တီလေးရေ... တီလေး”

ဒီနေ့တော့ ရတနာနန်းတော်၏ ကမ်းလှမ်းမှုကို လက်ခံတော့
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ရတနာနန်းတော်သို့ သွားရန် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင်
ပန်းကလေးက ငွေအိပ်ခန်းထဲ လျှပ်ဖီးလက်သလို ဝင်ချလာ၍ အတွင်း
ခံဝတ်နေသော ငွေသည်ပင်လျှင် တွန့်ဆုတ်သွားရလေသည်။

“ဘာတွေ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေတာလဲ။ မနေ့ညကပဲ
အီးမှန်ထားတဲ့မျက်နှာနဲ့။ ခုပဲ မှီရတဲ့မျက်နှာ ဖြစ်ပြန်ပြီ”

“သူလေ သူ... တီလေး သူ ပန်းဆီ ဖုန်းဆက်တယ်”

“မြတ်စွာဘုရား တကယ်”

ငွေစကားက ရက်စက်ရာကျကောင်းကျပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကောက်ကျစ်ခြင်းတော့ ကင်းလှပါသည်။

“ဟာ... တီလေးကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဒီမှာ ဖီးငုတ်ပါတယ်။ ပန်းတို့ခင်လာတာကြာလှပြီ။ သူ့ဘက်က ဖုန်းစဆက်တာက ဒါပထမဆုံးပဲ။ ပြီးတော့ ပန်း ရင်ဖွင့်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဖုန်းစဆက်ခံရတာဆိုတော့ ဒါက အရောင်မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“အရောင်ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ကောင်းမှာပေါ့”

“တီလေးမယုံရင် စောင့်ကြည့်နေပါ။ အဲဒီ အဖြူရောင်လေးက ပန်းလက်သည်းအရောင် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”

တက်ကြွနေသော တူမလေးကိုကြည့်ပြီး ငွေသည် ငွေစိတ်ကိုငွေ သုံးသပ်မိသည်။

ငွေ သိပ်များ အစိုးရိမ်ပိုနေပြီလား။

ငွေက တခြားလူကို ကူညီ၍ တန်ပြန်သက်ရောက်တာ လည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မည့် အနေအထားမှာရှိသည်။

ပြီးနောက် ပန်းကောင်လေးကိုလည်း ငွေကမြင်ဖူးတာ မဟုတ်ပေ။ ပန်းပြောပုံအရဆိုပါက ကောင်လေးကပဲ လိုလိုလားလား ဆက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘယ်အရာကမှ ကိုယ်ထင်ထားသလို ကိုယ့်စိတ်အတိုင်း ဖြစ်နိုင်တာမဟုတ်မှန်း ငွေလည်း လက်ခံ၏။

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကောင်းပါပြီ။ အဲဒီမျက်ရည်တွေ ဝါး

မလာတာနဲ့တင် အားလုံး ငြိမ်းချမ်းနေပါပြီ”

“တီလေးကို အရမ်းချစ်တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ငွေ့ကိုဖက်ကာ ငွေ့ပါးလေးကို နမ်းနေပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ပန်းရင်ထဲမှ ပျော်ရွှင်မှုသည် ငွေ့ထံကူးစက်လာသလို ခံစားရ၏။

“အခုမှပဲ လောကကြီးက လှသွားတော့တယ်။ ကောင်းကင်တွေကို ကြည့်လင်နေတာပဲ။ တီလေးလည်းလှတယ်။ တီလေးရဲ့ အခန်းလည်း မွှေးတယ်။ မာမိုအသံလည်း နားဝင်ချိုတယ်။ အားလုံးကောင်းတယ်... ဟဲ့ ဟဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အရူးမလေးလို ထွက်သွားသော ပန်းကြောင့် ငွေ့မှာ ပြုံးရမလား မဲ့ရမလားပင် ဝေခွဲမရတော့ပေ။ ငွေ့တို့ ဝယ်စဉ်ကရောပန်းလိုပဲ အရူးထခဲ့ဖူးသလား။

ကြာခဲ့ပြီမို့ အရာအားလုံးကို အသေးစိတ် သတိမရတော့ပေမယ့် သူ့ဆီက ချစ်စကားကြားခဲ့ဖူးသည့်နေ့ကတော့ ငွေသည် အိပ်နေရင်းပင် ပြုံးနေခဲ့ဖူးသည်။

မိမိယိုထဲမှ အဖြေပေးနည်းတွေကို အသေးစိတ်လေ့လာခဲ့ဖူးသည်။ ဝတ္ထုတွေထဲလည်း လိုက်ရှာခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် နည်းလမ်းကောင်းကိုမူ မတွေ့ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် နည်းလမ်းအသစ်ထွင်ခဲ့သည်။ အမှန်တကယ်တော့ ထိုနည်းလမ်းအသစ်ကို ငွေ ရှာတွေ့ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါချေ။ ကို

ဖြစ်သည်။ ကိုက ပန်းနှစ်ပွင့်ချထားပြီး တစ်ပွင့်ကို သူငယ်ချင်း အခြားတစ်ပွင့်ဆိုလျှင် ချစ်သူဟုဆိုကာ မျက်စိမှိတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ငွေသည် အဝါနှင့်အနီ နှင်းဆီနှစ်ပွင့်အနက် အနီရောင်ကိုသာယူပြီး ထွက်ပြေးကာ သူ့အတွက် ပန်းအဝါလေး ချန်ထားခဲ့သည်။

နောင်တစ်ချိန် ငွေနှင့်သူ တရားဝင်ချစ်သူဖြစ်လာသောအခါ သူက ထိုစဉ်က ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း စာဖွဲ့ပြောလေ၏။

“ငွေက အနီရောင်ယူပြီးပြေးတော့ ကိုယ့်မှာက အဝါကျန် ထားတယ်လေ။ ချစ်တယ်လို့ပြောတာလား သူငယ်ချင်းလုပ်ရအောင် လို့ပြောတာလား။ ဟာ ဦးနှောက်ကို ခြောက်သွားတာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ငွေသည် တခစ်ခစ်နေအောင် ရယ်ခဲ့ဖူးဖိ ၏။ သူက အနီကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်ဟုတင်စားပြီး အဝါကိုတော့ အချစ်သင်္ကေတဟု တင်စားခဲ့ခြင်းကို ယခုချိန်ထိ ငွေ့နားထဲမှ မထွက် ချေ။

ယခုတော့ ထိုစကားတွေကို မိုးညိုမှ အမှတ်ရပါလေစ။ ထိုသို့ တွေးမိပြန်တော့လည်း မိုးညိုကို သတိရသွားပြန်သည်။ ဖုန်း ဆက်နေ ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်သော်လည်း စာမေးပွဲဆိုသောစိတ်ကြောင့် ပြန်ချလိုက် ပြန်သည်။ မိုးညိုကလည်း စာမေးပွဲဖြေရမည်ဖြစ်သလို ငွေကလည်း ဘဝအတွက် လျှောက်လှမ်းရမည်ဖြစ်၏။

“ငွေရေ ပုံကို မဝေ ဖုန်းကြိုဆက်ထားရမလား”

“ရတယ် မဝေ မဆက်နဲ့တော့။ ရတနာနန်းတော်ရဲ့ အထွေ ထွေမန်နေဂျာက ငွေ့ရဲ့သူငယ်ချင်းလေ”

“ရဲဗလကို ပြောတာလား”

“ဟင် ... ရဲဗလကို မဝေက သိလို့လား”

“ဪ ... ငွေ့ရယ် မသိဘဲ ရှိပါ့မလား။ ရဲဗလက မခင်ပုံရဲ့ မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲလေ”

“ရှင်”

“တစ်ဝမ်းကွဲ ဟုတ်လား”

“တစ်ဝမ်းကွဲဆိုတာ စကားအဖြစ်ပြောတာပါ။ ဝေးချင်လည်း ခေးမှာပေါ့။ အမယ်လေး ရဲဗလက တကယ်အရည်အချင်းရှိတဲ့သူနော်။ မခင်ပုံရဲ့လက်စွဲပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ငွေ့နဲ့က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“တက္ကသိုလ်တုန်းက အတန်းဖော်တွေလေ”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး”

ဟုဆိုကာ အလှပြင်နေသော ငွေ့အနား၌ ခုံခွဲပြီး ထိုင်လိုက် သောကြောင့် အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရမယ်ဟု ထင်လိုက်သည်။ ထင် သည့်အတိုင်းပင် မဝေက ဘူးလေးတစ်ဘူးကို ငွေ့အရှေ့၌ ဖွင့်လိုက် သည်။

“ဟင် ... မဝေ ဒါ”

“ငွေ့ရဲ့ ဒီဇိုင်းလေး။ အရမ်းကြွတာပဲနော်”

စိန်ကို နီလာလေးများနှင့် ဝန်းရံထားသည့် ရတနာတစ်ဆင့် စာ ဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရဆိုရပါလျှင် မဝေက ငွေ့ထံမှ သုံးခွင့်ပြု ပါဟု တောင်းယူသွားသော ဒီဇိုင်းများထဲမှ ဒီဇိုင်းတစ်ခု ဖြစ်လေ၏။

“ဒါ ငွေ့အတွက် မဝေရဲ့လက်ဆောင်”

“အို မဝေရယ်... မဟုတ်တာ။ ဒါက ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီး နေတာ”

“အဲဒါကြောင့် ငွေ့ကို ပေးတာပေါ့”

မဝေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုပစ္စည်းများကို ငွေ့ကိုယ် ပေါ် ဆင်မြန်းပေးလေသည်။

“ရတနာဒီဇိုင်းနာတစ်ဦးက ဒီလောက်တော့ ဝတ်ပေးရမှာ ပေါ့”

“ရပါတယ်... မဝေကလည်း ငွေ့မှာ”

“ငွေ့မှာရှိတာတော့ သိတာပေါ့။ မဝေကို ယောက်မဆိုတာ ထက် အစ်မလို သဘောထားပါ ငွေ့ရယ်။ အစ်မက ညီမလေးကို ဆင်တယ်ပေါ့”

ငွေ့ ပြုံးမိလေသည်။ ရတနာဆိုတာထက် မဝေရဲ့စကား ကြောင့်ဖြစ်၏။ မဝေသည် ငွေ့အပေါ် အစ်မရင်းနှင့်မခြား ကောင်မဲ့ တယ် ဆိုသော်ငြား ခုလို အောက်ကျိုပြီး ပြောလာပြန်သောအခါ ငွေ့ သည် မဝေထက် ပို၍သေးကျသွားသလို ခံစားရ၏။

“ခုတစ်လော ငွေ့တူမချောက ငွေ့နားမှာ ရစ်သီရစ်သီနဲ့ ဘာလာလာလုပ်နေတာလဲ”

“သူ ပျင်းလို့နေမှာပေါ့”

ပန်းလေးရဲ့ကောင်လေးအကြောင်း မဝေကိုမပြောချင်ပေ။ မိခင်ဆိုသည်က သမီး၏နှလုံးသားရေးကိစ္စကို သိထားသင့်တယ်ဆို သော်လည်း ပန်း၏အခြေအနေက မဝေသိဖို့မသင့်သည့်အနေအထား မှာရှိသည်။ မဝေလို စိတ်သဘောထား နူးညံ့ပျံ့မျိုးနဲ့ဆိုလျှင် ပန်းဘက်မှ မခံချီ မခံသာ ခံစားရပြီး မဆီမဆိုင် ကောင်လေးဘက် ပတ်ရမ်းမှာ စီးရိမ်ရသည်။

“ငွေ့နဲ့သမီးကို အဲဒီလို တပူးတွဲတွဲမြင်ရတာ မဝေ ဝမ်းသာ ပဲတယ်”

“ငွေ့တူမပဲ မဝေရယ်။ ပြီးတော့ ငွေ့တို့မှာကလည်း ချစ်စရာ ဘယ်တာစရာဆိုလို့ ပန်းကလေးပဲ ရှိတဲ့ဟာကို”

ငွေ့က ထိုသို့ဆိုသောအခါ မဝေမျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တို့ ငြည့်အိုင်သွားသည်ကို ငွေ့ သတိထားမိလိုက်၏။

ဘာကြောင့်လဲ ငွေ့ စကားက ဘယ်နေရာမှာ ဝမ်းနည်းစရာ သိသွားလို့လဲ။

“မဝေ လာရှုပ်တာနဲ့ ငွေ့အချိန်တွေ နောင်နှေးကုန်ပြီ၊ ပြင်ပါ ပြင်ပါ”

မဝေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကိုကိုနဲ့များ စကားများထားလို့

လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကိုကိုနှင့် မဝေသည် စွယ်တော်ရွက်ပမာ နှစ်လှာ ပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်၍နေသည်။ တစ်ရက်ဝေးရလျှင်ပင် ဆယ်နှစ်ခွဲ ရသည်ဟု ထင်ကြသည့်စုံတွဲ ဖြစ်လေသည်။

အခုတော့ မဝေရဲ့ပုံက လေးလေးပင်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်များသောကိုကိုထံသာ ဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖုန်းပိတ်ထားသည်နှင့် ကြုံလေ၏။

အစည်းအဝေးတက်နေသည်နှင့် တူပါရဲ့။ ကိုကိုက အခွင့်ကြီးသည့် အစည်းအဝေးရှိတိုင်း ဖုန်းပိတ်ထားတတ်သည့်အတွက် ရှိသည်ကို ငွေတို့မိသားစုအားလုံး သိပြီးသားကိစ္စဖြစ်သည်။

ကိုကို ညနေအိမ်ပြန်လာမှ မဝေငေးမှိုင်နေသည့်အကြောင်း ရင်းကို မေးရဦးမယ်ဟု ရင်ထဲ မှတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယခုတော့ အလုပ်ကိစ္စသွားရမှာမို့ သင့်တင့်သည့်ဝတ်စုံနဲ့ ရွေးချယ်ရလေသည်။

နီလာနှင့်စိန်ကို ဝန်းရံထားသည့် ရတနာဝတ်စုံလေး ထင်သလို သွားရန်အတွက် ငွေက နံ့သာရောင်ဝမ်းဆက်ကလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပြီးနောက် ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဂျပန်စတိုင်လ်လေး ထုံးစွဲလေ၏။

ထိုအခါ ငွေအလှသည် ကြေးမုံပြင်ထက်၌ ကျော့ကျော့ ရှင်းရှင်းလေး ပေါ်လာလေသည်။

ငွေသည် မိမိအလှကိုမိမိ ယုံကြည်ခြင်းဖြင့် ရတနာနန်းထော်သို့ ရောက်လာလေသည်။

“ကြွပါ ငွေ”

ကိုရဲပလကို တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရလေသောအခါ ငွေမှာ ကိုရဲပလထားတတ်အောင် အားနာရပြန်ပါသည်။

သို့သော် ကိုရဲပလကမူ ဟိုနေ့က ဘာကိစ္စမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုပင် အလုပ်နှင့်ဆိုင်သော ကိစ္စရပ်များကို ငွေအားရှင်းပြနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေသည် ထွေထွေထူးထူး ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ အလုပ်ကိစ္စသာ အာရုံစိုက်နေမိ၏။

ငွေသည် အပြင်ဝန်ထမ်းအနေနှင့်သာ အလုပ်ကိုလက်ခံ လုပ်ကိုင်ပြီး နှစ်ချုပ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုရေးကို လက်ခံလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ အပြင်ကပြန်လာသော ပိုင်ရှင်ဒေါ်ခင်ပွဲနှင့် တွေ့ဆုံ လေ၏။

အင်မတန်လှသော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ အပြုံးမပျက်သော ကောင်းပြောပုံမှာ ငွေ တစ်နေရာရာတွင် မြင်ဖူးခဲ့သလို ခံစားရ၏။

ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်။ စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေကထွက် မလာပေ။ ဦးနှောက်နှင့် တွက်ချက်ကြည့်ပြန်သည်။

ဒေါ်ခင်ပွဲလို အမျိုးသမီးက ငွေနှင့်ဆုံစရာအကြောင်း မရှိပါ သေး။ ဆုံခဲ့လျှင်လည်း ထိုသို့ ခမ်းနားသော အမျိုးသမီးကို ငွေက မတ်မိစရာအကြောင်း မရှိပါ။ ရုပ်တူတာကိုများ မြင်ဖူးခဲ့သလား။

ငွေ လေးလေးနက်နက်တွေးခေါ်ကြည့်သော်လည်း ငွေ မတ်မိစရာထဲ ပေါ်မလာသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်လေတော့သည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ဂုဏ်ကျက်သရေနှင့် လိုက်ဖက်စွာပင် တင့်တယ်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်လေသည်။

ငွေကပဲ ရတနာဒီဇိုင်းနာမို့လို့လားမသိပါ။ ထိုအမျိုးသမီး၏ လက်ဝတ်ရတနာများကို သတိပြုမိလေ၏။

ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော ဆင်ယင်မှုကို ကြည့်နေရင်းပင် အနိန် အဝါကို တုန်လှုပ်မိလေသည်။ အပြုံးချိုချိုကို မြင်နေရသော်လည်း ထိုအပြုံး၏နောက်ကွယ်မှ အေးစက်မှုကို သတိထားမိနေသည်။

သို့သော် ဒေါ်ခင်ပုံသည် ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်ဖြစ် ငွေအတွက် အရေးမကြီးလှသောကြောင့် ဒေါ်ခင်ပုံကို အတွေးထဲမှ ထုတ်ပစ်လေသည်။

မောင့်ကို ဖုန်းဆက်ရင်ကောင်းမလား။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ခြောက်သွေ့သလို ခံစားရသောကြောင့် မောင့်ကို သတိရမိသော်လည်း စာကျက်ချိန် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုး၍ ဖျိုသိပ်နေရသည်။

မောင်ကလည်း ကတိတည်စွာပင် ငွေထံသို့ ဖုန်းဆက်လေ

မောင့်ကို သတိရလိုက်၊ ရတနာဒီဇိုင်းတွေ ဆွဲလိုက်ခြင်း တစ်ပတ်ပြည့်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

စာမေးပွဲအတွင်းတွင် ကိုစိုးသိန်းက ပန်းကို အကြံအစီ လုပ်ပေးခဲ့၍ ငွေတို့အတွက် ပြဿနာမရှိခဲ့သော်လည်း ကိုကိုက ခုတ်တရက် ပြည်ဘက် ခရီးထွက်ရသောအခါ ကိုကို၏လက်ခွဲတော် ကို

သိန်းက ပါသွားခဲ့သဖြင့် ထိုတာဝန်သည် ငွေနှင့်မဝေထံသာ ရောက်သလေ၏။

မဝေသည် အလုပ်များသူမို့ ငွေကပဲ ပခုံးလွှဲယူပြီး ပန်းကို ကြိုလေ၏။

မောင်လည်း ထိုကျောင်း၌သာ တက်နေသူတစ်ဦးမို့ မောင်နှင့်များ အခန်းမသင့် တွေ့မလားဟု မျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း ဒါက ဝိတ်ကူးယဉ်မှုသက်သက်သာ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းဆိုတဲ့ အမျိုးက ကျယ်ပြန့်သော လူမှုဆက်ဆံရေး ကွန်ရက်ကြီးဖြစ်နေလေသည်။

“ပန်း”

လူငယ်တစ်အုပ် ဖြတ်လာချိန်၌ ပန်းကို ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်၍ ခင်အသံပေးလိုက်လေသည်။

ငွေအသံကိုကြားသွားသောအခါ ထိုလူငယ်အုပ်စုမှာ ငွေအသံသို့ လှည့်ကြည့်လာကြလေသည်။

“တီလေး”

ပန်းသည် ချစ်စရာကလေးငယ်လေးနှင့် တူလေသည်။ ငွေကိုမြင်သောအခါ ဝိဘိကလေးငယ်တစ်ဦးနယ် ငွေထံသို့ ပြေးလာလေ၏။

“ဦးစိုးသိန်းက ဘာလို့လဲ”

“ညည်းလေးဒယ်ဒီ ခရီးထွက်သွားလို့ပါသွားတယ်”

“အဟိ... ဒါဆို အတော်ပဲ။ တီလေးကို ကြိုတုန်း ပေသီးနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ပန်းသည် ဆတ်ခနဲ လှည့်သွားပြန်သည်။ ပြီး
နောက် -

“ပေသီး ခဏ”

ပန်းခေါ်လိုက်သောအခါ ပန်းနုလုံးသားကို အပိုင်သိမ်းထား
သော ကောင်လေးကို သိချင်စိတ်နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ -

“ဟင်”

ငွေနှင့်ပန်းကို ကြောင်ကြောင်ကြီးရပ်ကြည့်နေသော မောင်တို့
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ပေသီး... ဘာငေးနေတာလဲ။ လာလေ... နင့်ကို
ငါ့တီလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ တီလေး သူက ပေသီးတဲ့။ နာမည်
ရင်းကတော့ မိုးညိုလို့ခေါ်တယ်”

ပန်း၏ထိုအသံများသည် ငွေနှားထဲ မိုးကြိုးပစ်သံအလား
ဆူညံသွားလေသည်။

“ပေသီး... ဒါ နင့်ကို အမြဲပြောနေကျ ငါ့ရဲ့တီလေးလေ။
ဒေါ်ငွေလဝန်းတဲ့”

မောင်သည် ငွေကို ပြုံးကြောင်စွာ ငေးနေလေသည်။ တော်
ပါပြီ မောင်ရယ်။ ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့တော့။ ဒီလောက်ဆို တော်
လောက်ပါပြီ။ ဒဏ်ရာတွေပရပွနဲ့ တို့နှလုံးသားကို နောက်တစ်ကြိမ်

ဆပ်မသတ်ပါနဲ့တော့။

အလိမ်အညာစကားတွေကိုလည်း ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါ
တော့။

“ကဲ... ပန်း ဒီနေ့တော့ တီလေးတို့ပြန်ကြရအောင်”

သူ့ရှေ့မှာ ဆက်နေလျှင် ကလေးတွေရှေ့ ဘာပြဿနာ
သပ်ဖြစ်မလဲဆိုတာ မသေချာတော့တာမို့ ငွေကပဲ ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ
လမ်းလွဲလိုက်ရလေသည်။

“ခဏ... ခဏလေး”

မောင်က ပြတင်းမှန်ကိုထုပြီး ခေါ်နေသော်လည်း ငွေသည်
ရပ်တန့်မနေတော့ပါပဲ ကားစက်နှိုးလေသည်။

“တီလေး... ခဏလေး လေ။ ပေသီးခေါ်နေတယ်။ သူ
ဘာပြောမလို့လဲမသိဘူး”

သို့သော် ပန်းရဲ့အလိုကို ငွေမလိုက်နိုင်တော့ချေ။

“တီလေးကလည်း”

“ညည်း သူ့ကို ငါတို့မိသားစုအကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်
တောင် ပြောပြခဲ့သလဲ”

“ဟာ... တီလေးကလည်း အားလုံးမဟုတ်ပါဘူး။ နည်း
ညည်းပါးပါးပဲ ပြောပြတာပါ။ ဒီနေ့သာ ဦးစိုးသိန်းလာကြိုလို့တော့
ဦးစိုးသိန်းကို ပြန်လွှတ်ပြီး သူ့နဲ့လျှောက်လည်မလို့ဟာကို။ တီလေး
သိလား။ ပေသီးက အခု ပန်းအပေါ် အမြင်တွေပြောင်းလဲသွားပြီ။

ရယ်ရယ်မောမောလည်း စကားပြောလာသလို ပန်းမက်ဆွေချီတွေ ပို့တိုင်းလည်း ပြန်ပို့ပေးတယ်။ အခုဆို ညတိုင်း သူ့နဲ့ပန်းပြောရင်း အိပ်ပျော်တဲ့အကျင့် စွဲစပြုလာပြီ။ ဟီး ဟီ ... အရောင်တွေ ကူးစက် တာပေါ့နော်”

ပန်း၏ရယ်သံများသည် ငွေ့ကို လှောင်ပြောင်နေသလို ခံစား ရသည်။

ငွေ့ရင်ထဲ လိပ်ခဲတင်းလင်း ခံရခက်လှသည်။

ကြည့်စမ်း... ငွေ့မှာတော့ သူ့စာကျက်ပျက်မှာစိုးလို့ ဖုန်း ဆက်ချင်တာတောင် မနိုင်ရက်နိုင်ဘဲ မျိုသိပ်ခဲ့ရသည်။ သူကတော့ ပန်းနဲ့ ညတိုင်း အိမ်ကလီလုပ်လို့ဆိုပါလား။ ဒါလား ချစ်တာ။ ဒါလား မြတ်နိုးတာ။ ဒါလား စစ်ငြိမ်းအေးလူဝင်စား။

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်ကွက်အောက်မှာ စနစ်တကျ အကွက်ချခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ငွေ့ကို လှည့်စားဖို့ သူ ငွေ့အကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်ထိ လေ့လာလိုက်ရသလဲ။ ပန်းနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ ကပ်ပေါင်းခဲ့ရသလဲ။ အခုတော့ ငွေ့သာမက ပန်းပါ သူပေးတဲ့ဝေဒနာတွေက အထပ်လိုက်။

ငွေ့စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းဆိုပါက လိမ်ချင်ဦးဆိုပြီး ပါးကို ဘယ် ပြန်ညာပြန် ချပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ အချစ်ကို ခုံမင်နေသေးသော ငွေ့ ကိုယ်ငွေ့လည်း ရှက်မိပါသည်။

ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဆိုပြီး စပ်ဟပ်လာသူ အပေါင်းကို လက်ခမောင်းခတ်ခဲ့ပြီးကာမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ ကစားစရာ ကကြိုးရုပ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းအပေါ်လည်း မုန်းတီးမိသည်။

ငွေ့ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက် ယုံကြည်ခဲ့မိပါလိမ့်။ ဘာ ကြောင့် တုံးအခဲ့မိပါလိမ့်။

အို... ရှက်သည်။ ငွေ့ သိပ်ရှက်ပါသည်။

သူ့အပေါ် တွယ်တာခဲ့မိသည့်အချိန်တွေကိုလည်း မုန်း တီးသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါက သူနှင့် မဆုံခင်အချိန်များဆိုသို့ ပြန်သွားလိုက် ချင်ပါသည်။

သူဟာ သေမိန့်ကျပြီးသားလူတစ်ယောက်ပါဆိုပြီး ငွေ့သိခဲ့ စတုန်းက သူ့အတွက် နာကျင်ကြေကွဲခဲ့ရသည်။ ငွေ့ဆန္ဒရှိသည့် အတိုင်း သူ့အချစ်ကို လက်မခံခဲ့ပါလျှင် ရလာမည့်နောင်တများကို လည်း ကြောက်ခဲ့သည်။

ငွေ့သည် ခဲမှန်ဖူးသည့်စာသူငယ်ဖြစ်၏။ စစ်ငြိမ်းအေးက ပေးခဲ့သော သင်ခန်းစာကြောင့် လူတစ်ဦး၏ သေဆုံးခြင်းနှင့် ကျန်ရစ် သူ၏ခံစားချက်ကို ကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် စစ်ငြိမ်းအေး၏ကိုယ်ပွားပါဟု သက်သေခိုင်မာ နေသော သူ့ကို ငွေ့ စောင့်ရှောက်ချင်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် လောကကြီးထဲမှ သူ့ပြန်လည်ပျောက်ကွယ် သွားမည့်အဖြစ်ကို ရင်နှင့်မဆန့်အောင် ခံစားခဲ့ရသည်။

သို့သော် ဒါတွေအားလုံးက သူ ဇာတ်လမ်းရေးခဲ့တာပေါ့။
ငွေတို့တူဝရီးကို အရှူးလုပ်ခဲ့တာပေါ့။ ငွေ မုန်းသည်။ သူ့ကိုရော
သူနဲ့ပတ်သက်သည့်ကိစ္စတွေရော၊ သူ့အသံရော၊ ငွေကိုယ်ငွေရော
အရာအားလုံးကိုမုန်းသည်။ မုန်းသည်။

* * *

အခန်း (၁၈)

ထို့နောက်ပိုင်းမှစ၍ ငွေသည် ပန်းနှင့် ပျက်နှာချင်းမဆိုင်မိ
အောင် သတိထားနေရသည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်ကိုအကြောင်းပြပြီး စာကြည့်ခန်းထဲမှ
မထွက်ပေ။ ညဉ့်နက်ပြီဆိုတော့မှ ပန်း၏အိပ်ချိန်ကိုမုန်းပြီး အခန်းပြန်
အိပ်သည့်အလေ့ စွဲလာလေသည်။

တတူတူ ဆက်နေသော သူ့ဖုန်းကို ထိုဖုန်းကိုစက်ပိတ်လိုက်
ပြီး ဖုန်းအသစ်ပြောင်းကိုင်သည်။

သူနှင့်ငွေတို့ ပတ်သက်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို ပန်းသိသွားမည်ကို
သေမှာထက်ငွေကြောက်သည်။

လူငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်မိခြင်းဆိုတာထက်

အဒေါ်နှင့်တူမတို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြိုင်ကြိုက်မိခြင်းဆိုတာကို ပိုကြောက်သည်။ ထိုထက် ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ လှည့်ကွက်ထဲ သားကောင်ဖြစ်သွားခြင်းကို ပိုရှက်သည်။

မှန်တာပြောရလျှင် ငွေ သူ့ကိုမမေ့နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် အလုပ်ထဲကို စိတ်နှစ်ထားမိခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူနှင့်တွေ့မှ အသစ်ဖြစ်လာခဲ့သော ငွေစိတ်သည် ပုံမှန်ဘဝထဲ လည်ပတ်လိုစိတ်ရှိလာသောကြောင့် ကမ်းလှမ်းသောအလုပ်ကို လက်ခံ ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အလုပ်က လုပ်စရှိသွားပြီးမှ တာဝန်ကျေပွန်ရန်ကြိုးစားရင်း အမှန်းဒဏ်ရာက သက်သာစပြုလာပြီဖြစ်သည်။ မနက်မိုးလင်းလျှင် အင်တာနက်သုံးပြီး ခေတ်နှင့်မျက်ခြေမပြတ်အောင်နေသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာရှိ လူငယ်ကလေးများ ဝတ်လေ့ရှိသော ဖန်စိပစ္စည်းများကိုလေ့လာသည်။ ပြီးနောက် အကောင်းဆုံးဖန်တီး ရေးဆွဲသည်။

ပြီးနောက် အစည်းအဝေးများတက်ပြီး ဒီဇိုင်းနှင့်ပတ်သက် သည်များကို အကြံပေးရသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်အိမ်တည်းနေပါလျက်နှင့် ငွေနှင့်ပန်း မတွေ့ ဖြစ်သည်များ ရှိလာ၏။ အစကတော့ တမင်ရှောင်နေခြင်းဖြစ်သော် လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အလုပ်က သူ့ကို အနိုင်ယူသွား၍ မဝေနှင့်ပင် စကားဆယ်လုံးပြည့်အောင် ထိုင်မပြောဖြစ်တော့ပေ။

ပန်းကိုသတ်ရသော်လည်း အိပ်ချိန်၌သာ အခန်းထဲ အသာ ဝင်ပြီး ခိုးကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အကယ်၍သာ ပန်းနီးလာပါက ပေသီးကလေးဆိုပြီး အစချီ လာမှာကိုလည်း ကြောက်လှပါသည်။

ပန်းကို မနာလိုဖြစ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ပန်းနဲ့သူ့ကို မပတ်သက်စေချင်တော့တာအမှန်ပါ။

သူသည် မရိုးသားမှန်း ငွေကိုယ်တွေ့ဖြစ်လေ၏။

သို့သော် သူ့အပေါ် တိမ်းညွတ်နေသော ပန်းစိတ်ကို အစော ဘည်းက ကြိုသိနေခဲ့၍ ပြောမထွက်ချေ။ ပြောထွက်ဖို့လည်း ရင်ထဲ၌ အဆင်သင့်ဖြစ်မနေသေးပေ။ အဆင်သင့်ဖြစ်ဖို့ အချိန်အတိုင်းအတာ ဘစ်ခု စောင့်နေဆဲမှာပင် ပန်းနှင့်ငွေတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံရပြန်၏။

ငွေက အလုပ်သွားရန်အဆင်း ပန်းက အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ အတက်နှင့် လှေကား၌ ပက်ပင်းဆုံကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

“တီလေး... ခုတစ်လော အရမ်းစိမ်းကားတယ်နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ပန်းရယ်။ အလုပ်ဝင်နေပြီမဟုတ်လား မအား ှိပါ”

“ရင်ထဲက စကားတွေ ရင်ဖွင့်ချင်နေတာ။ တီလေးက မအား တော့ မှန်ကိုပဲပြောနေတော့တာပေါ့။ ပန်းရဲ့စကားသံတွေကြောင့် နှိပ်ကြီးလည်းပက်ကြားတွေအက်ကုန်ပါပြီ။ ဘယ်နေ့အားမှာလဲဟင်”

“အင်း... တီလေး ကြိုးစားပါမယ်”

“မြန်မြန်နော် တီလေး။ ပန်းက ပြောပြချင်လှပြီ”

ပန်း၏မျက်နှာသည် ကြည်လင်နေသောကြောင့် ပြဿနာကြီးတော့မဟုတ်တန်ရာဘူးဟု ငွေရိပ်မိပါသည်။ ငွေနှင့်သူ့အကြောင်းကိုများ ပန်းကိုသူက ပြောပြလိုက်ပြီလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူက လူညံတစ်ယောက်မဟုတ်ပါချေ။ သူ့မှာခွဲတာကို ဖိုက်ရှူးရဲဆန်စွာ ပြောပြမည်လူမဟုတ်မှန်း ငွေရိပ်မိသည်။

ငွေရင်ထဲ ဘာတွေလေးနေတာလဲ။ ငွေက သူ့အပေါ် ချစ်မိခဲ့သည်ဆိုဦး ငွေ့အမှားက ရိုးသားစွာမှားခြင်းဖြစ်သည်။

သူကသာ ငွေ့အပေါ် ကလိမ်ကျခြင်းဖြစ်သည်။

ရှက်ခြင်းရှက် သူကသာ ရှက်ရမည်ဖြစ်သည်ဟု ငွေ့ရင်ထဲအားယူကာ အရဲကိုးနေမိလေသည်။

“ခုတလော ငွေ့ကိုကြည့်ရတာ သိပ်မလန်းသလိုပဲ”

ရုံးတွင် အစည်းအဝေးရှိ၍ ငွေ့က မတက်မဖြစ် ရုံးတက်ပြန်တော့လည်း ရဲဗလနှင့် မဆုံမဖြစ် ဆုံရပြန်လေသည်။

ရဲဗလသည် ငယ်တုန်းကလို လူရွယ်တစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘဲ တည်ကြည်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိနေတာမှာ အမှန်ပါ။

“ဒီနေ့ စည်းဝေးမယ့်ခေါင်းစဉ်ကဘာလဲ ကိုရဲဗလ”

“စာရင်းရှင်းတမ်းပါ။ ဆိုင်ခွဲအသီးသီးကကိုယ်စားလှယ်တွေ အားလုံး တက်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူဌေးရဲ့သားလည်း တက်လိမ့်မယ်”

“ငွေ့ရှေ့မှာတော့ စကားကို သက်သောင့်သက်သာပြောပါ။ ရပါတယ်။ ကိုရဲဗလနဲ့ ဒေါ်ခင်ပုံ အမျိုးတွေဆိုတာ ငွေ့သိပြီးသားပါ”

“သတင်းက ပေါက်ကြားလွယ်တယ်နော်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လုံလှပြီလို့ ထင်နေတာ”

“လူပါးစပ်တစ်ပေါက်ထက် ဘူးအပေါက်တစ်ထောင်က ပိုတိဖို့ ပိုလွယ်တယ်ဆိုတာလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါဆို ဒေါ်ခင်ပုံရဲ့သားက ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာလည်း ငွေ့သိပြီးသားပေါ့”

“ဒေါ်ခင်ပုံမှာ သားရှိတယ်ဆိုတာတောင် ခုမှကြားဖူးတာပါ။ ဒါနဲ့ သူ့သားက ဘာလို့လဲ”

“အမွေဆက်ခံမယ့်လူက လုပ်ငန်းအကြောင်းတော့ သိထားမှောပေါ့”

“ဪ... အင်း ဟုတ်ပါတယ်။ သိရမှာပေါ့လေ”

“ငွေ့က ရတနာနန်းတော်ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးလို့ အကြောင်းစိမ်းနေတာပါ။ သူက လုပ်ငန်းနဲ့စိမ်းတဲ့သူတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒေါ်ခင်ပုံကနုတော့ ငယ်ဦးမယ်ထင်နေတာ။ ခုတော့ လုပ်ငန်းကိုတောင် ဦးစီးမယ့်သားတစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာသိရပြန်တော့ ဒေါ်ခင်ပုံရဲ့ နုပျိုမှုကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး”

“ကဲ... စည်းဝေးပွဲစတော့မယ်။ ငွေ့ သွားရအောင်လေ”

ဟုဆိုသဖြင့် ရဲဗလနှင့် ငွေသည် စည်းဝေးခန်းမတက် အတူ လာဖြစ်ပြန်သည်။

စည်းဝေးခန်းသည် ခါတိုင်းထက် ခမ်းနားနေလေသည်။ ထိုင်ရမည့်ခုံတွင် ရာထူးနှင့်နာမည်ကို တပ်ထားသဖြင့် ခုံကို ရွေးချယ် မနေရတော့ပေ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ရဲဗလနှင့်ငွေက ခုံချင်းကပ်လျက် ဖြစ်နေလေ၏။

ငွေက ထိုင်ခုံရှေ့သို့အရောက်တွင် ရဲဗလက ငွေကိုကျော် တက်ကာ ခုံကိုဆွဲထုတ်ပေးလေသည်။

ရဲဗလခင်းကျင်းပေးသော ခုံပေါ်တွင် အလိုက်သင့်သာ ထိုင် လိုက်ရသော်လည်း ငွေစိတ်ထဲ မလုံသလိုခံစားရ၏။ ဘာလိုလဲဆိုတော့ ထိုအပြုအမူမျိုးသည် စုံတွဲတွေမှ ပြုမူလေ့ရှိသည့် အပြုအမူမျိုးဖြစ် လေ၏။

ထိုသို့ တစ်ခဏစိတ်မွန်းကျပ်မှု၌ သူ့ကို သတိရသွားပြန်လေ သည်။ သူသည် စစ်ငြိမ်းအေးလူဝင်စားမို့ ရဲဗလကို သိနေတယ်ဟု ထင်ခဲ့လေသည်။ ခုတော့ သူက ညာနေတယ်ဆိုတော့ ရဲဗလကို သူ ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ။

“သူဌေး ရောက်လာပါပြီ”

အပြာရောင်ဝတ် ညွှတ်ကြိုမိန်းကလေးက ခန်းမထဲ ဝင်ကာ အသိပေးလိုက်သောကြောင့် အားလုံးက မတ်တပ်ရပ်ကာ နှုတ်ဆက်

လိုက်လေ၏။

စားပွဲထိပ်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ခုံက နှစ်ခုံလွတ်နေလေ သည်။ သူဌေး ဒေါ်ခင်ပုံနှင့် သူ့သားနေရာပေါ့။

“ဟင်”

အမှတ်တမဲ့အကြည့်တစ်ချက်သည် ငွေစိတ်ကို ချောက်ချား သွားစေတာအမှန်ပါ။ ဘယ်လိုလုပ် သူ့နာမည်က စားပွဲပေါ်ရောက်နေ တာလဲ။ နာမည်တူနေတာလား။ နာမည်တူတာပဲ ဖြစ်ပါစေဟု ငွေ စိတ်ထဲ အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းနေမိပါသော်လည်း ငွေ ဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ပါ။

“ဟင်”

ခုံကိုဆွဲပြီး ထိုင်လိုက်သောလူကြောင့် ငွေသည် ကြက်သေ သသွားသူ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

မိုးညို သူ သူ။

ငွေက မှတ်တက်စွာ ငေးနေဆဲမှာပင် မိုးညိုကလည်း ငွေကို မြင်သွားလေသည်။

အို ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ တိုက်ဆိုင်တာပဲလား။ ငွေ ကို လှည့်စားဖို့ အကွက်ချစိမ့်ခဲ့တာလား။

အံ့သြမိသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းခွဲဖို့ အင်အားလောက်အပင်ပန်းခံခဲ့ရသည့်အတွက် မုန်းတီးမနေတော့ဘဲ ချီးကျူး မိလေသည်။

“ငွေ ငွေ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကိုရဲဗလ ... ဒီအကြောင်းကို ဘာလို့ငွေကို စောစောစီးစီး မပြောတာလဲ”

“သူနဲ့ငွေက ရင်းနှီးနေကြတော့ သိပြီးဖြစ်မယ်ထင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ငွေကြိုသိမနေမှန်း စောစောကမှ ကျွန်တော် သိလိုက်တာပါ”

ကိုရဲဗလ ငွေနှားကပ်ပြီး တီးတိုးဖြေရှင်းရှာလေသည်။

“ကဲ ... အစည်းအဝေးမစခင်မှာ ကျွန်မသားနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးပါရစေ။ လူဟောင်းတွေတော့ သိနှင့်ပြီးဖြစ်ပေမယ့် လူသစ်တွေ သိရအောင်လို့ပါ။ သား ထရပ်ပါဦး”

မိုးညို၏မျက်နှာက မှုန်ကုပ်၍ နေလေသည်။

ဪ ခါက သူဌေးသားအိုက်တင်ပေါ့လေ။

“မိုးညိုတဲ့၊ ရတနာနန်းတော်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အဓွေ ဆက်ခံသူပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အားလုံးနဲ့ ခုလိုပြန်ဆုံရတာကို ဝမ်းသာပါ တယ်”

ချိုသာသောစကားပြောနေသော်ငြား သူ့အသံက ပုံမှန် မဟုတ်ဘဲ မာတောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ စာရင်း ရှင်းတမ်းများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထဖတ်ပြသော်လည်း ထိုစာရင်းများကို ငွေစိတ်ထဲ အာရုံမရောက်ပေ။ မိုးညိုကိုသာ မကြည့်မိ အောင် သတိထားနေရသည်။

သို့သော် သတိထားနေသည်ကြားမှ တစ်ချက်တစ်ချက် သုမ်းကြည့်မိသောအခါ ငွေကိုစိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးများကို ခိုင်ဆိုင်ရလေ၏။

ထိုအခါတိုင်း ငွေ လန့်သွားလေသည်။ သူနှင့်စကားမပြော သေးသော်လည်း သူ့ဒေါသက သူ့မျက်လုံးတွင် ထင်ဟပ်နေလေ၏။

သူ ဘာကိုဒေါသထွက်နေတာလဲ။ မှားနေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဒါသက ငွေထွက်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။

ထိုအတွေးမျိုး ဝင်လာသောအခါ ငွေသည် မိမိကိုယ်မိမိ အားငယ်လာသလို ခံစားလာရ၏။

အလုပ်ထွက်လိုက်ရမလား။

ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရတနာလောကတွင် ငွေနှာမည် ပျက် မပါလိမ့်မည်။ ပြီးနောက် စာချုပ်ဖောက်ဖျက်ပါက လျော်ရမည့်ငွေ ကလည်းမနည်းမနော ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် မိုးညိုနှင့် နေ့တိုင်း ခိုင်ဆိုင်စရာကိစ္စ မရှိသည်က ငွေအတွက် အသက်ရှူဖို့ တံခါးတစ် ခေါက် ဖွင့်ထားပေးသလို ဖြစ်နေလေ၏။

ဘာရေစက်လဲ။ ထိုရေစက်ကိုလည်း ငွေမှန်းလှပါသည်။ မိုးညိုကပဲ ငွေအပါးမှာ စုန်ချည် ဆန်ချည် ဖြစ်နေသောကြောင့် ငွေသည်အထေးက ဘယ်လိုစပြီး ဘယ်လိုပြီးသွားမှန်းကို ငွေ မသိလိုက်

သို့သော် လက်ခုပ်သံပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငွေသည်

မည်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ နေရာမှအရင်ဆုံး ထပြေးလေ၏။
“ငွေ... ငွေ”

ငွေ ဖိုင်တွဲလေးကျန်ခဲ့၍ ကိုရဲဗလက နောက်မှလိုက်ပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ငွေ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော် ဘာကူညီပေးမလဲ”

“ရပါတယ် ကိုရဲဗလ။ ငွေ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ငွေနဲ့မိုးညို ဘာဖြစ်ထားကြလို့လဲ”

နဂိုတည်းက ဝမ်းနည်းနေသောငွေသည် ထိုသို့ ကြင်နာစွာ မေးခြင်းခံရလေသောအခါ ငိုချင်စိတ်ကို မနိုင်တနိုင် ထိန်းချုပ်ထားလေသည်။

“မပွဲက သူ့သားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် နည်းနည်းကဲကဲဆစ် ဖြစ်တယ်။ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံးကလည်း မိုးညိုက ဆိုးနေဆင်တောင် မပွဲကြောင့် မဆုံးမရဲကြဘူး။ ဒါကြောင့် မိုးညိုက ထင်ရာတိုင်း လုပ်တတ်တဲ့ကလေး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူ ငွေအပေါ် လွှဲစားတာရှိရင် ကျွန်တော်ကပဲ သူ့ကိုယ်စား တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလွန်ပါဘူး။ သူနဲ့ငွေက လွန်လောက်တဲ့ပတ်သက်မှု မဟုတ်တာ”

“ညော် ဒီလိုလား။ ဒါဆို ငွေနဲ့မိုးညိုက ဘာမှမပတ်သက်ပေ။ ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ငွေရယ်။ အဲဒီကိစ္စကြောင့် ကျွန်တော်

တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“ရှင် ကိုရဲဗလ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အဲ... ဟိုလေ ဟို”

“မမ ကျွန်တော့်ဖုန်းကိုမကိုင်တာ ဒါကြောင့်လား”

နောက်မှထွက်ပေါ်လာသောအသံဖြစ်လေသည်။

သူနှင့်ဆုံမှာစိုး၍ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးလာရာမှ ဆုံဖြစ်အောင် ဆုံခြင်းဖြစ်လေ၏။

“ကိုရဲဗလ... အချိန်ရရင် ငွေကိုလိုက်ပို့ပါလား”

ငွေသည် မိုးညို၏စကားကို မကြားလေဟန်ဖြုပြီး ကိုရဲဗလကိုသာ တောင်းဆိုလိုက်သောကြောင့် ကိုရဲဗလမှာ ငွေကိုကြည့်လိုက်၊ မိုးညိုကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် နှစ်ယောက်ကြား ပျာများနေရလေသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ငွေက ကိုရဲဗလအဖြေကိုမစောင့်ဘဲ ဘတ်လှေကားထဲ ဝင်လိုက်သဖြင့် ကိုရဲဗလလည်း ကမန်းကတန်းပင် လိုက်ဝင်လေသည်။

ကိုရဲဗလက တစ်စုံတစ်ခုမေ့ခွန်းထုတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း ငွေဘေးတွင် လူသေနှင့်မခြားပါလာသောကြောင့် အသက်ရှူချောင်လေသည်။

“မိုးညိုက တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်ပေမယ့်

စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ”

“ကလေးဆိုပါလား။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရဲဗလနှုတ်မှ သူ့ကို

ကလေးဟု သုံးနှုန်းတာကိုတော့ ငွေမကြိုက်ပေ။ သူသည် ငွေအိမ်ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့အပေါ် နာမ်နိုင်မှုက ငွေ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ကျဆင်းစေသည်မှာ အမှန်ပါ။

“ကျစ်ကန်ကန်နေတတ်ပေမယ့် စေတနာကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက ထူးဆန်းတဲ့လူပါ”

ထိုစကားသည် ငွေ့ကို လှုပ်ခါသွားစေသည်။ မြေညီထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဆိုက်ရပ်ပြီး တံခါးပွင့်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းမထွက်ဘဲ ရဲဗလကိုသာ ကြည့်နေဖြစ်သည်။

“သူ့ကို မယုံက လာဘ်ကောင်လေးလို့ခေါ်တယ်။ သူ့မွေးပြီးမှ စီးပွားရေးက နေ့ချင်းညချင်း တက်တော့တာပဲ။ ပြီးတော့ သူ့မသွားနဲ့ ဆိုတဲ့လမ်းကို လုံးဝသွားလို့မရဘူး။ သွားရင် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဖြစ်တော့တာပဲ”

ငွေ့ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“သူ ငယ်ငယ်ကဆို ငွေ့ဆိုတဲ့နာမည် သိပ်ခေါ်တာ။ ကျွန်တော်တောင် ငွေ့ကို သတိရမိခဲ့သေးတယ်။ ပြီးတော့ ကြားပန်း၊ ဗေဒါပန်း အစရှိသဖြင့်စုံလို့ပါပဲ။ အမိပွယ်ကောက်မရတဲ့စကားတွေ သိပ်ပြောတာ။ ဒါကြောင့် ဆုံးသွားတဲ့ဘွားအေက သူ့ကို အရှူးလေးလို့ ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့တယ်”

ကိုရဲဗလကို ငွေ့ စိုက်ကြည့်လေသည်။ ကိုရဲဗလ၏ မျက်ခမ်းမျှားသည် ကောက်ကျစ်ခြင်းအလျဉ်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်ဆင်ပြီး

လိမ်နေခြင်းမဟုတ်မှန်း ရိပ်မိသော်လည်း ယုံရခက်နေလေသည်။ ထပ်ပြီးလည်းမယုံနိုင်တော့ပေ။

“ပြီးတော့ သူက ရေကိုသိပ်ကြောက်တယ်”

“ဟင်”

“ဒါပေမဲ့ စိတ်မာတဲ့ကလေးပါ။ အရွယ်ရောက်တော့ ရေကူးသင်ခဲ့တယ်။ ပြိုင်ပွဲမှာတောင် ဆုရတဲ့အဆင့် ဖြစ်နေပြီလေ။ ဆိုလိုချင်တာက ထူးချွန်တဲ့ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာပါပဲ”

“ကိုရဲဗလက ဘာလို့ငွေ့ကို အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြနေရတာလဲ”

“လိုအပ်မယ် ထင်လို့ပါ ငွေ့။ ငွေ့က ကျွန်တော့်စိတ်ကို သိဖို့ မကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ငွေ့စိတ်ကို ဖတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူပါ။ ကဲ... ကျွန်တော့်မှာ လုပ်စရာလေးတွေရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဓာတ်လှေကားတံခါးသည် ပြန်ပိတ်သွားပြန်သည်။

သို့သော်... ငွေ့မှာ ကျောက်ရုပ်နှင့်မခြား ရပ်နေမိဆဲ ဖြစ်၏။

“မမစိတ်က လူငယ်တွေထက် ပိုပြီးအပြောင်းအလဲမြန်တယ်”

သူ့အနီးနားမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် ငွေ့လန့်သွား လေသည်။

ထိုအသံရှင်သည် သူ့မှန်းသိသွားသောအခါ ငွေသည် သူ့ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကားဆီသို့သာ ပြေးလေ၏။

“မမ ကျွန်တော့်ကို ဒီထက်ရှောင်ဖယ်နေဦးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ပြဿနာရှာရလိမ့်မယ်။ မမရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို အခုရပ်ပါ”

“မရပ်နိုင်ဘူး”

“ဒီနေရာမှာ စီစီတီဗီကင်မရာတွေ အများကြီးတပ်ထားတယ် ဆိုတာ မေ့နေပြီလား။ ဝန်ထမ်းတွေက မဟုတ်တရုတ်မြင်ကွင်းတွေ မတွေ့စေချင်ဘူးဆိုရင် မမ အခုရပ်လိုက်ပါ”

ခြိမ်းခြောက်လိုက်သော သူ့စကားသံကြောင့် ငွေ လန့်သွားလေ၏။

ရင်ထဲလည်း မလုံမလဲ ခံစားရလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူပြောသည့်အတိုင်း စီစီတီဗီကင်မရာကိုသာ ရှာနေမိသည်။

အမှန်ဖြစ်နေလေ၏။

တကယ်ပဲ ငွေသည် စီစီတီဗီရှေ့တွင် ရပ်၍နေလေသည်။ ခက်တော့တာပါပဲ။

ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်သွားသော ငွေအနီးသို့ သူက ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာလေသည်။

မမ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ဖုန်းကိုမကိုင်တာလဲ”

“မင်း တို့ကို ဒီထက်အရှက်မခွဲပါနဲ့တော့ မိုးညို”

“ကျွန်တော်က မခွဲဘူး။ မမက ကျွန်တော့်အသည်းကို ခွဲနေတာ”

“တော်တော့ မိုးညို၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ တို့ ထင်မပြောချင်တော့ဘူး”

“ပြောရမှာပဲ မမ၊ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲသွားတဲ့အကြောင်း ဖြေရှင်းရမှာပဲ”

“တို့မကြားချင်ဘူး မိုးညို။ မင်းနဲ့လည်း ဒီထက်မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဘက်ကမရဘူး မမ”

“မင်းနင်းချင်သလိုနင်းရအောင် တို့က ရွံ့ဗွက်အိုင်မဟုတ်ဘူး မိုးညို”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ မမကိုလည်း ရွံ့အိုင်လို့ ကျွန်တော် သဘောမထားပါဘူး”

“ဘာ”

ဒေါသထွက်သွား၍ ငွေအသံသည် ကျယ်သွားသည်မှာ အမှန်ပင်။

“မမ ကျွန်တော့်ကိုအထင်လွဲနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်းပြချင်တယ်”

“မလိုဘူးမိုးညို၊ ရပြီ”

“ဟ ... မှားနေတာကို အမှန်ပြင်ပေးတာ လက်မခံဘူးဆို

မမက ကလေးဆန်ရာ ကျသွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့က ကလေးဆန်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းလို ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အရှူးလိုပတ်သက်ခဲ့မိတာပေါ့”

“မမ”

မိုးညိုသည် ဒေါသထွက်သွားသည်ဟု ငွေထင်သည်။ မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ငွေထံပါးရောက်လာလေသည်။

တစ်စွတ်တိုးဆန်သော မိုးညို၏အကြောင်းကို သိသော ငွေသည် နောက်တွန့်သွားလေသည်။ စိစိတီတီရှေ့ မလျော်စွာ ပြုမူမည်ကို ငွေ စိုးရိမ်သည်။

“နောက်ဆုတ်ပါ မိုးညို၊ ဒါက တို့ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ သတိရပါ”

“ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ဟုတ်နေတာပဲလေ။ ကဲပါ ကားပေါ်တက်”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မမကားကို မစီးရတာကြာလို့ပါ”

“မင်း ဘယ်လိုကောင်လေးမျိုးလဲ”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုကောင်လေးမျိုးလဲဆိုတာ စိစိတီတီမှာ ပါမသွားချင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး ကားပေါ်တက်ပါ မမ”

ငွေ စိတ်ညစ်ပါသည်။ မွန်းလည်း မွန်းကျပ်လှသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုးညိုနှင့် ထပ်မဆိုချင်တော့တာ အမှန်ပါ။

နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ချစ်ခဲ့ရသော်လည်း လက်တွေ့ဘဝတွင် ဂုဏ်သိက္ခာက အရေးကြီးသည်ကို ငွေ သိ၏။ ကလေးနှင့် လူကြီး ပြိုင်မိုက်၍ မကောင်းမှန်းလည်း သိသည်။

ထို့ကြောင့် ပြဿနာကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းယူဖို့ သာ ဆုံးဖြတ်ရတော့၏။

“ကားကို ကျွန်တော်ပဲ မောင်းမှာနော်”

ခပ်တည်တည်ပင် မောင်းသူနေရာ၌ ဝင်ထိုင်နေလေ၏။ သူ့မျိုးရေးဝန်ထမ်းတွေ မိုးညိုနှင့်ငွေတို့ဖြစ်ပျက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေ ခပြောနေကြမလဲ။

ဘယ်လိုတွေ ထင်ကြေးပေးနေကြမလဲ။

ဒီသတင်းသာ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်ပွားပြီး ဒေါ်ခင်ပုံနားထဲ ရောက်ပါက -

“မမ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်”

“တို့ ဒီမြန်မာပြည်က ထွက်သွားပေးရမှာလား မိုးညို”

“မမရှိတဲ့နေရာကို ကျွန်တော် မလိုက်တတ်ဘူးလို့ ထင်နေ သလား”

“မင်း တို့ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါ မိုးညို”

“မရဘူး၊ မောင် ဒီလိုလုပ်ရင် မမက လူမသိ သူမသိ

ကြိတ်ငိုနေရမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ကျွန်တော် လူဆိုးလေးပဲ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“မင်း ဘယ်လိုလူလဲ”

“ဒါကို မောင်လည်း ရေရေရာရာမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော် သိတာတစ်ခုက မမ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွှဲနေတယ်။ ကျွန်တော် မဖြေရှင်းချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... မမသိအောင်တော့ တစ်ခု ပြောချင်တယ်။ ကျွန်တော် မမအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ်ခဲ့ဘူး”

“မလိမ်ခဲ့ဘူး ဟုတ်လား”

“တိုက်ဆိုင်လွန်းနေတာကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“တိုက်ဆိုင်တာ”

“အကယ်၍ ပန်းနဲ့ မမရဲ့ပတ်သက်မှုကို ကြိုသိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် စားစကား အပြောခံရတဲ့ကိစ္စ မမကို ကျွန်တော် ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မမပြန်ချိန်တိုင်း အိမ်အထိ အရောက်ပို့ခဲ့မှာ။ ခုတော့ ကျောချင်းကပ်လွှဲနေတာနဲ့ပဲ အခြောက်တိုက်ဝေးရမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ် မဲ့လွန်းနေတယ်”

“ထားလိုက်ပါ။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မှန်တယ်ပဲထား။ ဒီကြားထဲ တို့အများကြီး စဉ်းစားခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော့်ကို အဆက်ဖြတ်မယ်ဆိုတာကလွဲရင် အရာအားလုံး ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်တယ် မမ”

“ဘယ်လိုပဲ အဆင်ပြေအောင်တွေးတွေး ဘယ်လိုမှ မညီမျှဘူးမိုးညို။ တို့ကို လူမိုက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ချစ်တာက မိုက်တာလားမမ။ အချစ်ကို ဂုဏ်ပကာသနတွေနဲ့ မတိုင်းတာပါနဲ့။ အချစ်ကို အချစ်အတိုင်းပဲ ရိုးရိုးလေးထားလို့ မရဘူးလား”

“တို့က ဆယ့်ကိုးနှစ်ဆယ် မဟုတ်ဘူး မိုးညို”

“ဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် တောင်းဆိုနေတာပေါ့”

“တို့မှာ ဒီထက်ကျစရာ သိက္ခာလည်း မရှိတော့ပါဘူး မိုးညိုရယ်”

“မမ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဗျာ”

မိုးညိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကားကို လမ်းဘေးချရပ်လေသည်။

“မမ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုကြီးပြောင်းလဲသွားတာလဲ။ မောင့်ကို သေချာကြည့်စမ်းပါ။ မောင့်ကို မောင်လို့ပဲ မြင်ပေးစမ်းပါ။ မရယ်နော်”

ငွေစိတ်တွေက ယိုင်နဲ့ချင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် မာန်တင်းကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားလေ၏။ ငွေ ပျော့ညှပ်လို့မဖြစ်ပါ။

ထပ်ပြီးပျော့ညှပ်သွားပါက ထပ်ပြီးအညာခံရလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး ရှင်းမပြတ်ဘူး မမ။ ဘာလို့လဲ”

ဆိုတော့ ကျွန်တော် မ,အပေါ် ညာထားတာမရှိလို့ပဲ မမ။ မမ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုမျက်လုံးကြီးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်လွဲနေတာတွေအားလုံး ဖွင့်အံ့ချလိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှ ကျွန်တော် ဖြေရှင်းလို့ရမှာပေါ့။ ခုတော့ မက ဘာမှ ဒေါသထွက်မပြတော့ ဘာကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမှန်း မသိဘူး”

“တို့ စိတ်ရှုပ်နေတယ် မိုးညို။ တို့ကို နားခွင့်ပြုပါ”

“မရဘူး မမ၊ ဒီတစ်ခါသာ မကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရင် ရှေ့ ဆက် ဘာဖြစ်ဦးမလဲဆိုတာ ဝေခွဲမရဘူး။ မမကို ပြောပြီးပြီးပဲ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်သိပ်မရှိတော့ပါဘူးဆို”

“တော်တော့ မိုးညို။ ဒီအလိမ်အညာတွေ တော်တော့”

“ကျွန်တော် လိမ်နေတယ်လို့ ထင်သလား။ ကျွန်တော် အတည်ပြောနေတာ မမ”

“ဒီလောကကြီးမှာ သေမယ့်နေ့ကိုသိနေတဲ့လူ ဘယ်နှစ် ယောက်ရှိသလဲ။ မင်း လူတိုင်းစေ မေးကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ကင်ဆာ ကြောင့်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ရအောင်လည်း မင်းမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိ ကြောင်း တို့ကိုယ်တိုင် အတည်ပြုခဲ့ပြီးပြီ။ တော်လိုက်ပါတော့ ... ဒီလောက်နဲ့ တို့ကို မညာပါနဲ့တော့”

“မ,ကို ကျွန်တော် မညာဘူး။ အတည်ပြောနေတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းက အတော်အတ္တကြီးတဲ့လူပဲ”

“ဗျာ ... အတ္တကြီးတယ်၊ ကျွန်တော်က”

“တို့ ကြူးကြူးဖူးဖူးသလောက်တော့ သေမယ့်နေ့ကို ကြိုသိ နေတဲ့လူက ကိုယ့်ကြောင့် ချစ်သူလွမ်းကျန်နေမှာစိုးလို့ စောစောစီးစီး သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့ စိတ်ကူးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မင်းတော့ ပြောင်း ပြန်ပဲ”

“ကျွန်တော် နောင်တ မရချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ မမကိုလည်း နောင်တ မပေးချင်ဘူး။ ရသမျှအချိန်တွေကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချချင် တယ်။ လှလှပပ အဆုံးသတ်ချင်တယ် မမ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို မသိ သေးဘူးလား”

“တော်တော့ မိုးညို။ တို့ မင်းနဲ့ ဒီထက်စကားမများချင် တော့ဘူး”

“ကောင်းပြီ ဒီနေ့တော့ မမကိုစဉ်းစားခွင့် အချိန်ပေးလိုက် မယ်”

ဟုဆိုကာ ကားတံခါး ဖွင့်လိုက်သောအခါ ငွေသည် လေပူ ကို မှုတ်ထုတ်ပစ်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ရဲပလနဲ့တော့ ခုလို တပူတွဲတွဲလုပ်မနေနဲ့။ ဘာလုပ်မိမလဲဆိုတာ အာမ,မခံနိုင်ဘူး”

ဟု ကျွတ်ဆတ်ဆတ်ပြောကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသော မိုးညိုကြောင့် သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။

ငွေ ဘာလုပ်ရမလဲ။ မိုးညိုကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ ငွေ စိတ်က မိုးညိုအပေါ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။

ယုံနေတာလား။ မယုံဘူးလား။ သိက္ခာအတွက် ဖယ်ထုတ်
ချင်နေတာလား။

သူ မညာဘူးဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းတွေးရင်း ခပ်ရေးရေး
ပေါ်နေသော်လည်း ချော်လဲ ရောထိုင်ပင် သူ့ကို တွန်းထုတ်ချင်နေတာ။

ငွေရင်ထဲတွင် မိမိကိုယ်မိမိ မေးနေမိသော မေးခွန်းတွေက
ဆင့်ကာ ဆင့်ကဲ။

* * *

အခန်း (၁၉)

“တီလေး”

ရုံးသို့ ဒီဇိုင်းများသွားပို့ရန် ပြင်နေချိန်တွင် ပန်းက ရုတ်တ
ခက် ပေါ်လာလေသည်။

မူန်နေအောင် အလှပြင်ထားသော ပန်းကို ငွေငေးနေမိ
သည်။

ပန်းသည် မဝေဏ်သမီးဆိုသော်ငြား ငွေငယ်စဉ်က ဖျတ်
သတ်မှုမျိုး ပန်းထံ အပြည့်အဝတွေ့ရလေသည်။

“အင်း... ပြော”

“ဒီနေ့လေ တီလေးကား ပန်းကို ခဏငှားပေးပါလား”

ဘာမဟုတ်တာကြံနေတာလဲဆိုသော အကြည့်မျိုးနှင့် ပန်းကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ပန်းမှာ ပြုံးပြီးပြီးလုပ်နေလေ၏။

ပန်း၏ထိုသဏ္ဍာန်သည် ချစ်သူနှင့် ပထမဆုံးချိန်းတွေ့မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပုံမျိုး ဖြစ်နေလေ၏။

ပန်း ချိန်းတွေ့မလို့လား။ ဒါဆို ပန်းရဲ့ချစ်သူသည် -

“ဒယ်ဒီကို မပြောရဘူးနော် တီလေး။ ဒယ်ဒီသိရင် ဆူမှာ တစ်ခါလေး အက်ဆီးဒင့်အသေးစား ဖြစ်ပါတယ်။ ကားမမောင်းရဆိုတဲ့ အမိန့်က ရာသက်ပန်လားတောင် မသိတော့ဘူး”

“မိဘက စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ ပန်းရယ်”

“မမှားတဲ့ရှေ့နေ မသေတဲ့ဆရာဝန် ရှိလို့လား”

“ဆေးသမားလုပ်ပါ ပန်းရယ်”

“ခေတ်အခေါ်အဝေါ်အရ ဆရာဝန်ဖြစ်သွားပြီလေ။ လုပ်ဖိ တီလေးရယ်။ ငှားမယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အရာရာတိုင်း လူကြီးတွေကို ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကလေးဆန်ရာကျသွားမှာပေါ့။ သူက ကလေးဆန်တာမျိုး သိပ် မကြိုက်ဘူး”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ငွေနှလုံးသားမှာ အောင့်မျက်သွားသည် အလား ခံစားရ၏။ ပန်းအပေါ် အားလည်းနာမိသည်။ သူနှင့်ငွေသာ ချစ်သူတော်ခဲ့မှန်း ပန်းသာသိသွားခဲ့လျှင်ဆိုသည် အတွေးမျိုးကို ငွေ

ဆက်ပြီး မတွေးဝံ့ချေ။

“ဒါဆို တီလေးက ကိုယ့်ကားကို မောင်းသွားတဲ့ပုံစံနဲ့ တက္ကစီ စီးသွားရမှာပေါ့”

“အဲဒီလောက်ထိကြီး ရက်စက်ပါ့မလား။ ပန်းက တီလေးရဲ့ ရုံးကိုရောက်အောင် ပို့ပေးပြီး ကားကိုယူသွားမှာ။ ပြီးတော့ ရုံးဆင်းချိန် အမိ လာကြိုမယ်လေ။ အိုကေတယ်မဟုတ်လား”

လိုချင်ရာကို ဆွဲပြောတာတိုပုံလေးမှာ ချစ်စရာပင် ကောင်းနေ လေတော့သည်။ ငွေကပဲ ချစ်နေ၍လားမသိ၊ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ပန်းက ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုသို့ ချစ်ဖို့ကောင်းသော မိန်းကလေးကို ဒဏ်ရာပေးမိမှာ စိုးရိမ်သည်။ ငွေကြောင့် ပန်းနှလုံးသားနှုတ်လေး အနာတရဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်သည်။

ငွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

အချစ်ကြီးသောတူမနှင့် တစွတ်ထိုးနိုင်သော သူ့အကြား ငွေ ဘယ်လိုနေလို့ နေရမှန်းမသိတော့ပေ။

“တီလေး... ရတနာနန်းတော်ရဲ့ရုံးချုပ်က ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်နေသော ပန်းကလေး မေးလာသောအခါ ငွေက လမ်းညွှန်မြေပုံကို ထိုးပြလေသည်။

“တီလေးကလည်း အောက်လိုက်တာ။ အခုမှ ရန်ကုန် ရောက်ဖူးတဲ့လူ ကျနေတာပဲ။ အိုကေ... ဒီလိပ်စာအတိုင်းဆို ပန်း

ဆယ့်ငါးမိနစ်နဲ့ ရောက်အောင် မောင်းပေးမယ်”

“ဟဲ့ ... ကြည့်လည်း မောင်းဦးနော်။ ညည်းလေးဒယ်ဒီ မဆူခင် ညည်းလေးကို တီလေး ဆူရလိမ့်မယ်”

“အေးဆေးပါ တီလေးကလည်း အဘွားကြီးအိုပေါက်စလေး ကျနေတာပဲ”

ပန်းက ခုလိုတက်ကြွလန်းဆန်းနေတာ မြင်ရပြန်တော့လည်း ငွေ စိတ်ချမ်းသာပါသည်။ ပန်းရဲ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထိုအပြုံးများ ပျောက်မသွားအောင် ငွေ ဘာလုပ်ရပါမလဲ။

ပန်းနဲ့သူ့ကို ငွေကပဲ အောင်သွယ်ပေးရမှာလား။ ဒါကို သူက လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။

သူ လက်ခံနိုင်တယ်ထာဦး။ ငွေနှလုံးသားကရော မှန်တာ ပြောရလျှင် သူ ညာတယ်ဆိုဦး ငွေ သူ့ကို မေ့မရနိုင်ပါ။

သူ့ကို အဆက်ဖြတ်မှဖြစ်မည်ကို ငွေသိသည်။ သူနှင့် ငွေ အသက်အရွယ်သည် ကွာခြားလွန်းသည်။

ကလေးကို မှန်ပေးကြိုက်တယ်ဟု ပတ်ဝန်းကျင်၌ အခြေမခံနိုင်ပေ။ သက်သေသာကေတွေကို ချင့်ချိန်ချက်အရ သူ ငွေကို ညာထားတာမျိုး မရှိနိုင်ဟု ခန့်မှန်းရပါသော်လည်း ဦးနှောက်က သူ ညာနေတာပါဟု အတင်းယုံကြည်ပစ်နေမိသည်။

ဒါမှလည်း သူ့အပေါ် စိတ်က ပြတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါလား။ သူက စစ်ငြိမ်းအေး ဝင်စားသည်ဆိုသောကိစ္စကို အသာသာ၍ သူ့ကို

ပိုညှိအမြင်နှင့်သာ ငွေ မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူနှင့်ငွေသည် ချစ်သူအဖြစ် တွဲဖွဲ့ပင်မသင့်လျော်ပါချေ။

သူသာ ငွေသားဆိုပါက ငွေလိုမိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် သားက တွဲနေခြင်းကို ငွေ ခွင့်ပြုနိုင်မည်မဟုတ်ပါချေ။

ငွေမှမဟုတ် ဘယ်မိခင်မျိုးကမှ ခွင့်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

“တီလေး ရောက်ပြီလေ ... ဘာငေးနေတာလဲ”

“ဪ ... အင်း”

အတွေးထဲ ဘယ်လောက်ထိ နစ်ဝင်သွားသည်မသိပါ။ ရုံးရောက်လာလို့ ရောက်လာမှန်းပင် သတိမထားမိတော့ပေ။

“တီလေး ပန်းလာကြိုမယ်နော်”

“အင်း ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနော်”

“ဟုတ် တီလေး ... ဘိုင်း”

ငွေ ကားပေါ်ကဆင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားကို တာမှ လွှတ်သော အပြေးသမားတစ်ဦးနှယ် မောင်သွားသောကြောင့် ငွေမှာ ခိုင်တမမနှင့်။

“မမ”

“အမယ်လေး ... မြတ်စွာဘုရား”

မောင်းထွက်သွားသောကားလေးကို ငေးကြည့်နေမိသောကြောင့် ငွေနားရွက်နားမှာကပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် ငွေ

လန့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာတွေ... ဒီလောက်ကြည့်ကောင်းနေလို့ ငေးနေတာလဲ”

“ဟင်... မင်း ဒီနေ့ ပန်းနဲ့ချိန်းထားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မချိန်းပါဘူး... မချိန်းဘူး။ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်မလို့”

ဟု မော်ကြွားကြွား ပြောလာ၍ ငွေသည် သူ့ပုံကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

သူသည် ဂျင်းပင်နံ့အစား စတိုင်ပန်ကိုသာ သန့်သန့်လေးဝတ်ပြီး ကော်လံပါသော တီရှပ်ကို လူကြီးလူကောင်းဆန်ဝန် ဝတ်ထားလေ၏။ မသိလျှင် ရုံးမှ အကြီးတန်းဝန်ထမ်းဟု ထင်နိုင်ဖွယ်ရှိလေသည်။

“ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“အေးဆေးပြန်ပြီး အိမ်မှာ နားလိုက်ပါလား မိုးညိုရယ်။ တို့ အေးအေးချမ်းချမ်း အလုပ်လုပ်ပါရစေ”

“ကိုယ့်ရဲ့အထက်လူကြီးကို အဲဒီလိုပဲ ပြောရသလား”

“အထက်လူကြီး ဟုတ်လား”

“အင်းလေ... မမ မသိသေးလို့ပါ။ ကျွန်တော်က အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးတည်းက ရတနာနန်းတော်ရဲ့ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်နေပြီသား”

အနည်းငယ်အံ့သြမိပေမယ့် မယုံကြည်မှုတော့ မရှိပေ။

ကိုရဲဗလ၏စကားများကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် မိုးညို၏ ပါဏီကို ငွေ ရိပ်မိပြီးသားဖြစ်လေသည်။

“အလုပ်လာတာဆိုလည်း လုပ်ငန်းသဘောအရပဲ ပြောဆိုရအောင်”

“မမ”

သူ့အသံကမြင့်သွားသောကြောင့် ငွေ့ခြေလှမ်း တုံ့ဆိုင်းသွားလေသည်။ မမ, ဟုခေါ်လိုက်သော သူ့အသံထဲတွင် မကျေနပ်ခြင်း၊ အလိုမကျခြင်းတို့ ပြည့်သိပ်စွာရောယှက်နေလေ၏။

“တို့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မင်းအမေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မင်းစဉ်းစားသင့်တယ် မိုးညို။ ဒါက ရတနာနန်းတော်ရဲ့ ရုံးချုပ်ရှေ့မှာနော်။ ဝန်ထမ်းများစွာရဲ့ မျက်လုံးများစွာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်း မမေ့ပါနဲ့”

“ဂုဏ်သိက္ခာ ဂုဏ်သိက္ခာ ဂုဏ်သိက္ခာ... အဲဒီ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမလဲ။ သိမ်းဆည်းပြီး ပြတိုက်ထဲ ထည့်ဖို့လား”

သူ ဘာပြောပြော ငွေ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ချေ။ သူ့ကို ငွေ လျှစ်လျူရှုရပါလိမ့်မည်။ လျှစ်လျူရှုနိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားရပါလိမ့်မည်။

“မမ အဲဒီနေရာမှာ ရပ်နေနော်”

ငွေ သူ့စကားကို နားမထောင်လိုတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်

ခြေလှမ်းတွေကို ရှေ့ဆက်တိုးမိသည်။

“မမ ရပ်နေလို့ ပြောနေတယ်နော်”

ငွေ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်သွားသည်။ သူ့ကို ဒီထက် အလျော့ပေးလိုက်ပါက နဂိုတည်းကမှ ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်နေသော ငွေနှလုံးသာသည် သူ့အချစ်ကွန်ရက်ထဲ ရုန်းထွက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ သူသည် ထူးဆန်းတဲ့လူမို့ သေမိန့်ကျပြီးသားလူတစ်ဦးဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဒါက သေချာလှသောကိစ္စ မဟုတ်ပေ။ ရှင်သန်ချိန်၌ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ရှင်သန်သွားစေချင်သည်။

သူက လူငယ်မို့ မိုက်ရှူးရဲဆန်တယ်ထား ငွေကတော့ ချုပ်တည်းတတ်ရမည်။

“မမ”

မိုးညို၏အသံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလာသည်မှာအမှန်ပင်။ သို့သော် ငွေက အလျော့မပေးစတမ်းပင် ဂရုမစိုက်လိုက်ပေ။

“မမ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ သူ့ကိုယ်ကြီးသည် ငွေရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး ငွေကို စူးရှစွာကြည့်လေသည်။

ထိုအကြည့်ကို ငွေသိနေသလို ခံစားရ၏။

ထိတ်လန့်စွာပင် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သော်လည်း ငွေ နောက်ကျသွားပြီဖြစ်၏။

ငွေကိုယ်လေးသည် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲရောက်သွားပြီး

ကြာရှည်စွာ အနမ်းပေးခြင်းခံလိုက်ရသည်။

ငွေ ရှက်လိုက်တာ။ နေရာမှာတင် အငွေပျံ့ပြီး ပျောက်သွားချင်မိသည်။

ငွေ ရုန်းသည်။ သို့သော် သူသည် အလွတ်မပေးပေ။

“တီလေး”

သူ့လက်တွင်းမှ ရုန်းကန်နေဆဲမှာပင် ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် ငွေ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ငွေအကြောက်ဆုံးအခြေအနေတွင် ငွေသည် မားမားကြီးရပ်မိပြီးလျက်သား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ပန်း”

ဘယ်လိုရှင်းပြလို့ ရှင်းပြရမှန်းပင်မသိတော့ပေ။ ငွေကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေရှာသည့် ထိုသိမ်ငယ်သောမျက်ဝန်းလေးကို ရင်ဆိုင်နိုင်သောသတ္တိ ငွေမှာမရှိပြီ။

“ပန်း”

“ဟိုလေ ... ဟို ဒီမှာ တီလေးရဲ့ဖိုင်တွဲကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာပေးတာ။ ဒါက ဒီဖိုင်းကက်သလောက် ထင်တယ်”

ဟုဆိုကာ ပန်းက ယောင်နနလှမ်းပေးလေသည်။

ငွေကလည်း ယောင်နန လှမ်းယူမိ၏။ ပန်းကို ရှင်းပြချင်နေသော်လည်း နှုတ်ဖျား၌ စကားလုံးများ ပျောက်ဆုံးနေကုန်သည်။

“ပန်း... ဟိုလေ”

“တီလေး... ပန်း ပန်း သွားတော့မယ်”

“ပန်း... ပန်း”

ခေါင်းငုံကာ ပြေးထွက်သွားသော ပန်းကိုသာ ခေါ်နေမိသော်လည်း ပန်းသည် လှည့်ကြည့်မသွားတော့ပေ။

“တစ်နေ့တော့ သိမှာပဲ။ ဒီလို စောစောစီးစီးသိသွားတော့ ရင်ထဲ ပိုရှင်းတာပေါ့”

မိုးညို၏အသံသည် ငွေနှလုံးသားမှ သွေးကြောများကို တောင့်ခဲစေလေသည်။ ပြဿနာသည် မိုးညိုထံမှစခဲ့သော်လည်း ယခုလို တာဝန်မဲ့စကားဆိုခြင်းကို ငွေ မကျေနပ်ပေ။

“မိုးညို... မင်း သိပ်ကို အတ္တကြီးတယ်”

“ချစ်တာကို အတ္တကြီးတယ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်မယ်ဆို ကျွန်တော် ပြုံးပြုံးကြီး ခံယူဖို့ ပြင်ဆင်ထားတယ်”

“မင်း တို့အတွက် မစဉ်းစားပေးတော့ဘူးလား။ ဒီမျက်နှာနဲ့ တို့ ဒီအဆောက်အဦးထဲ ဘယ်လိုဝင်မလဲ။ အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်မလဲ”

“မပြန်တတ်ရင် ကျွန်တော် ခေါ်သွားပေးမယ်လေ။ မမသာ ခေါင်ညှိတ်လိုက်ရင် ကျွန်တော်က အဆင်သင့်ပဲ။ ကဲပါ... ရှက်မနေနဲ့။ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီးသာ ဝင်ပါ။ ကျွန်တော်က ဘေးမှာရှိနေမှာပါ။ လူပြောမှာကို စိတ်မပူနဲ့။ ကျွန်တော် အားလုံးတာဝန်ယူတယ်။ လာလေ ဝင်မယ်”

တကယ်တော့ ငွေသွားလိုစိတ်မရှိတော့။ လှည့်ပြန်ဖို့သာ ဝဉ်းစားမိတော့သည်။

“မမငွေလဝန်းနဲ့ ဒါရိုက်တာကိုမိုးညိုကို သူဌေးက အခေါ်သွတ်လိုက်ပါတယ်”

လိုခြံရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးသည် ငွေရှေ့တွင် ရပ်ပြီးဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

မထင်မှတ်ပါဘဲ ပြဿနာသည် မိုးထိယုံနဲ့သွားပြီဖြစ်၏။ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ။ မေးလာမည့်မေးခွန်းများကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင် တုံ့ပြန်ရမလဲ”

ငွေသည် ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားနေသော်လည်း သူသည် ပြုံးစိစိလုပ်နေလေသည်။

ဘယ်လိုလူလဲ။ သူသာ စစ်ငြိမ်းအေးဆိုပါက ဘာလို့ အဲဒီခလောက်ထိ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။

ဒါ ငွေနှစ်သက်သော စရိုက်မျိုးမဟုတ်တာ သေချာသည်။ ငွေ သူ့ကို ဘယ်လိုအဆက်ဖြတ်ရမလဲ။

ဘယ်နည်းလမ်းက ငွေနဲ့ သူ့ကို ဝေးသွားစေနိုင်မည့် နည်းပမ်းလဲ။

* * *

မဆိုင်ဘူး။ မမသွားတော့ ဒီပြဿနာကို ကျွန်တော် ဖြေရှင်းလိုက်မယ်”

သူ့ရဲကောင်းဝင်လုပ်နေသော သူ့စကားက ငွေ့ကို ဖြေသိမ့်ရာမရောက်ဘဲ မီးလောင်ရာလေပင့်နေသည်ဟု ငွေ့ယူဆသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်အခြေအနေထိ ပတ်သက်သားကြသလဲ”

“မမကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်၊ မမ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွားတော့လို့ ပြောနေတယ်လေ”

“မိုးညို မေမေ ဆုံးမနေချိန်မှာ ဒီလေသံမျိုးနဲ့ ပြန်မပြောနဲ့”

“သားကိုပဲ ဆုံးမပါ မေမေ။ သားလုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် မမ အရှက်ရမယ်ဆို သား အဲဒီကိစ္စကို တာဝန်ယူတယ်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ် မိုးညို၊ မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်”

“မမက သားကို စိမ်းစိမ်းကားကားဆက်ဆံနေလို့ ဒီမှာ ချီးတော့မယ် မေမေ။ မေမေကပါ သားကို ဖိအားမပေးပါနဲ့”

“သား”

ငွေ့မှာ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းပင် မသိနိုင်တော့ပါ။ သားအမိနှစ်ယောက်၏ အချေအတင်စကားများကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် မိုးညိုသည် မိမိနိုင်လေးမှန်း ငွေ့ သိလိုက်ပါသည်။

“သွားတော့ သွားတော့... သား။ မင်းကို မေမေ ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး။ မေမေ အသက်တိုလိမ့်မယ်၊ မင်းသွားတော့”

အခန်း (၂၀)

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့မဆင်မခြင်ကိစ္စက ငါတို့ရတနာနန်းတော်ရဲ့ပုံရိပ်ကို ထိခိုက်စေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ တွေးမိခဲ့လား”

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း တောမီးပမာ ယုံနဲ့သွားသော ထိုသတင်းသည် မကြာခင် မိဒီယာများထံ ရောက်သွားနိုင်သည်ကို ငွေ့ ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ငွေ့ကိုဆူနေသော ဒေါ်ခင်ပုံကို ငွေ့ တစ်ချက်ပင် မော့မကြည့်ဝံ့ချေ။ သူ့မိခင် ဖြစ်နေ၍လား။ ငွေ့အလုပ်ရှင် ဖြစ်နေ၍လားမသိ။ ရှက်မိတာအမှန်ပါ။

“မမကို မပြောပါနဲ့ မေမေ၊ အဲဒါ သားလုပ်တာပါ။ မမနဲ့

“လာ မမ ... သွားရအောင်”

“ငွေလဝန်းက နေခဲ့ပါ”

“ထားခဲ့နိုင်ဘူး မေမေ။ မမကို သားထားခဲ့ရင် သားခွဲ နောက်ကွယ်မှာ မေမေက မမကို ဘာပြောမလဲဆိုတာ သား မသိရဘူး။ မေမေကြောင့် မမက သားအပေါ် ဒီထက်ရက်စက်ဦးမယ်ဆိုရင် မေမေထက် သား အသက်တိုသွားလိမ့်မယ်”

“မိုးညို တော်ပါတော့ကွယ် ... တော်ပါတော့။ တို့ကို သနားပါဦး။ တော်ပါတော့။ မင်းကြောင့် တို့သိက္ခာလည်း ရစရာမရှိတော့ပါဘူး။ တော်ပါတော့”

“မမ ကျွန်တော်က”

“သွားပါ ... မင်း ထွက်သွားပါ”

“သွားပါ သား။ မင်းအကြောင်းကို မေမေ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်း စိတ်ချလက်ချ ထွက်သွားပါ”

“သား စကားကုန်ပြောပြီးပြီနော် မေမေ”

ထွက်သွားမည့်အရေးတောင် လျော့လျော့လျှံလျှံ မဟုတ်ဘဲ ပေကပ်ကပ် လုပ်နေသေး၍ မိုးညိုသည် တော်တော် မလွယ်သည် ကောင်လေးဆိုတာကို ငွေ ယခုမှ ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်ရပါသည်။

“ဆောရီး ... ငွေလဝန်း။ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကတော့ မင်းအပေါ် အထင်လွဲခဲ့တယ်။ အခုတော့ တို့သားရှာလိုက်တဲ့ ပြဿနာဆိုတာ ရှင်းရှင်းကြီး သိလိုက်ပြီမို့ တကယ်အားနာပါတယ်”

“ရပါတယ် သူဌေး”

“အားနာနာနဲ့ပဲ မင်းကို တောင်းဆိုရတော့မှာပဲ”

“ငွေ နားလည်ပါတယ်။ ငွေလည်း သူ ငွေဆီရောက်မလာအောင် လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ခုချိန်ထိ နည်းလမ်းကောင်းကို ရှာမတွေ့သေးဘူး။ အကယ်၍ သူဌေးမှာ အဲဒီလိုနည်းလမ်းလေးများရှိမယ်ဆိုရင် ငွေ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံကျင့်သုံးပါ့မယ်”

“မင်း တကယ်ပဲ တို့သားအပေါ် ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူးလား”

“အကယ်၍ ငွေသာ အိမ်ထောင်အကျစောခဲ့မယ်ဆိုရင် မိုးညိုက ငွေသားလောက်အရွယ်ပဲ ရှိတာပါ။ ဒါကို ငွေ ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်။ သူဌေးဘက်ကလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဘယ်မိခင်ကမှ ဒီလို အဖြစ်မျိုးကို ကြုံဆိုမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“တို့သိချင်တာက မင်းရဲ့ခံစားချက်ပါ ငွေလဝန်း”

“ခံစားချက်ထက် အသိဉာဏ်ကို ဦးစားပေးလိုက်တာက အမှားကင်းပါတယ် သူဌေး”

“မင်း ဒီလို ဘူးခဲပြီး ပြောချင်နေတာက မင်းကိုတို့ အထင်လွဲမှာစိုးလို့လား”

“ရှင်”

“တို့သားအကြောင်း တို့ ကောင်းကောင်းသိတာမို့လို့ မင်းကို တို့ စစ်ဆေးမှာမဟုတ်ဘူး ငွေလဝန်း။ တိုင်ပင်မှာပါ”

“ရှင်”

“သားက သူ့မှန်တယ်ထင်ရင် ဘယ်တော့မှ မတွေ့တော့နဲ့ ဇွတ်တရွတ်နိုင်တယ်။ လုပ်ရဲရဲ ခံရဲရဲ လူစားမျိုးပဲ။ ဒါက အပေါ်ယံပေါ့”

ဟုဆိုကာ ခြေကလိန်ချိတ်ပြီး ကိုယ်ဟန်ကိုပြင်လိုက်လေသည်။ ငွေမှာတော့ ကျုံ့ထားမိသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖြည့်မလျော့ရဲသေးပေ။

“သားကို တို့က အရိပ်လိုကြည့်လာတာပါ။ အခု သားဖြစ်နေတဲ့ပုံကို တို့ ခန့်မှန်းမိပါတယ်”

“ငွေကတော့ ခုချိန်ထိ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမသိသေးပါဘူး။ သူ့စိတ်က သာမန်လူထက် ပိုကျယ်ပြန့်လို့ပါ”

“ဒီလိုပြောလာတယ်ဆိုရင်တော့ သားအကြောင်း မင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ သိနေပြီဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ဒေါ်ခင်ပုံရဲ့စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

“မင်းက တကယ်ပဲ သားရဲ့ငွေလား”

“ရှင်”

“သားငယ်ငယ်က ငွေဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကလွဲရင် အခြားစကားကို အချိန်ကြာမှ ပြောခဲ့တာပဲ”

ဒါဆို သူ ညာခဲ့တာမဟုတ်ဘူးပေါ့။

“သားကို ဆရာတိုင်းက လူဝင်စားလို့ ပြောကြတယ်။ တို့

မယုံချင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့... ကြုံခဲ့ရတဲ့ကိစ္စတွေက မယုံကြည်လို့ မရလောက်အောင် ခိုင်မာခဲ့တယ်”

ဒေါ်ခင်ပုံသည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြန်၏။

“ရဲလကို သူ အလိုလိုနေရင်း မုန်းနေခဲ့တယ်။ နာမည်ကို ခေါ်ပြီး မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ထိုးတယ်။ ငွေကို မချစ်နဲ့လို့လည်း ပြောခဲ့တယ်”

ငွေ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ တစ်ချိန်က ရဲလသည် ငွေကို ပရိုပိုစ်လုပ်ဖူးတာ အမှန်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် ရဲလနှင့် စစ်ငြိမ်းအေးက အလိုလို အမြင်မကြည် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

အများပြောစကားအရ ငွေအတွက်နဲ့ စစ်ငြိမ်းအေးနှင့် ရဲလတို့ ထိုးလားကြိတ်လား ဖြစ်ခဲ့ကြသေးသည်ဟု သိရသော်လည်း ငွေရှေ့မှာတော့ စစ်ငြိမ်းအေးက ဘာမှမဖြစ်သလို နေခဲ့၍ ထိုအကြောင်းကို ငွေ မမေးဖြစ်ခဲ့ချေ။

“မင်းကို အကဲခတ်ရသလောက်တော့ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကို သိပြီးလောက်ပြီလို့ ထင်တယ်”

“တကယ်ပဲ သူက လူဝင်စားလား”

“သူ ဘယ်အရာတွေကို မြင်ရသလဲဆိုတာ မင်း သိနေတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“သား မသွားခိုင်းတဲ့လမ်းကို သွားရင် အမြဲတမ်း ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်ချိန်မှာ သေရမယ်လို့ပြောရင် အဲဒီလူက သေချာပေါက် အဲဒီအချိန်မှာ သေရတယ်”

“ရှင်”

နားထောင်ရင်းပင် တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လာသလို ခံစား ရ၏။

“သူ့အဖေက သူ့စကား နားမထောင်ခဲ့လို့ အကြွေစောခဲ့ရ တယ်”

“ရှင်”

ငွေ ထိတ်လန့်၍ မဆုံးနိုင်တော့ပါချေ။

“အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာဆိုတာကို သားက ယုံကြည်နေ တယ်”

ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ။

“ဒီဘဝမှာ ရေနစ်ပြီးသေရင် လက်ရှိဘဝမှာလည်း ရေနစ် သေရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ရေကြောက်ပေမယ့် ရေကူးသင်ခဲ့တယ်။ သားကလေ သားက သူ သေဖို့နေ့ကို ပြင်ဆင် နေတယ်”

ပြောလည်း ပြောကာ ချုံးပွဲချင်လိုက်သော သူဌေးမကြောင့် ငွေသည် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ငွေရင်ထဲမှာလည်း မွန်းကြပ်သွားလေ၏။

ဝမ်းနည်းသလို ပူဆွေးသလိုကြီးဖြင့် အိလည်လည် ခံစားနေ ရသည်။

“အဲဒါကြောင့် နာမည်ကြီးပေဒင်ဆရာတွေဆီ တို့ရောက်ခဲ့ တယ်”

“ဘာဟောသလဲဟင်”

“သားရဲ့ဘဝက ကုန်ဆုံးချိန်တန်ပြီတဲ့”

“ဟင်”

ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထောင်ထက်သွားသလို ခံစားရ၏။ ကုန်လွန်သွားသော အချိန်များကိုလည်း နောင်တရချင်လာသည်။

“အဲဒီပေဒင်တွေက မမှန်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

“သူ့မှာ ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူး”

“မင်း စစ်ကြည့်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တို့တွေလည်း ခြောက်လတစ်ကြိမ် စစ်ဆေးနေကြပါတယ်။ ဤတော့ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိအောင်လည်း သူ့နားမှာ အမြဲ လူနစ် ဝယာက် လွှတ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့... ငွေရယ် မိုးကြိုးပစ်ပါတယ်ဆိုမှ တော့ ထန်းလျက်နဲ့ ကာလို့ရမှာတဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီလို မဖြစ်ရပါဘူး။ အဖြစ်မခံ နိုင်ဘူး”

ငွေရင်ထဲမှ စကားများ ဖြစ်လေသည်။

သူ့အပေါ် စိုးရိမ်မိသည်။

သူ့သေမည်ကို သိနေသော်လည်း သေခြင်းတရားကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် တွေးနေသောသူ့ကို ငွေ ထုရှိက်ပစ်ချင်သည်။

“တူ တူ”

အရေးထဲ ဖုန်းကလည်း လာနေသေးသည်။

“ဟယ်လို”

ငွေသည် ဖုန်းထူးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖက်က စက်သေနတ်ပစ်သလိုပြောနေသဖြင့် ငွေမှာ ငိုရမှာလား။ အဆောက်အဦးကြီး ပွင့်ထွက်အောင် အော်ပစ်လိုက်ရမှာလား ဝေခွဲမတတ်တော့ပေ။

“ငွေ ငွေ ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ စိတ်ထိန်းဦးလေ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ပန်း ပန်း ... သူ သူ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ် ဖြစ်”

ငွေသည် ရင်တစ်ခုလုံးပူပြီး မျက်လုံးအမြင်များ ဝေဝါးလာလေသည်။ ထိုထက် အသံများသည် တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ တိုး၍ သွားလေတော့သည်။

* * *

အခန်း (၂၁)

ခုတင်ပေါ်တွင် ဖျော့တော့စွာ လှဲနေသော ပန်းကလေးအနားမှ ငွေ တစ်ဖဝါးမျှ မခွာနိုင်ချေ။

“ငွေရယ် ... နားလိုက်ပါတော့နော်။ သမီးလေးနားမှာ မဝေစောင့်ပါ့မယ်။ ကြာလာရင် ငွေပါ လဲသွားလိမ့်မယ်”

ငွေနှုတ်ခမ်းတွေက ဖြူဖျော့နေပြီဖြစ်သော်လည်း ပန်းကလေး၏ လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ငွေ့လက်ချောင်းများသည် မြဲမြံလှပါသည်။

တသွင်သွင်စီးကျနေသော မျက်ရည်များသည်လည်း မစဲနိုင်တော့ချေ။ ငွေကြောင့်ဖြစ်ရသည်။ ငွေ အနေအထိုင်မတတ်လို့ ပန်း

ကလေး ခုလိုဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်က စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူးဟု ပြောသော်လည်း ပန်း၏အခြေအနေက စိတ်ချရသော အနေအထားတွင် မရှိသေးပေ။ အကယ်၍ ပန်းသာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ငွေသည် မိမိကိုယ်မိမိ ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်တော့ပေ။

“ငွေရယ် ... အရမ်းလည်း စိတ်မပူပါနဲ့နော်။ နားလိုက်ပါတော့”

ပန်းသည် ငွေနှင့်သွေးအမျိုးအစားတူသောကြောင့် ငွေသွေးကို အရေးပေါ်ပေးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မဝေက ငွေကို နားရန် သတိပေးနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ငွေသည် မနားနိုင်ပါ။ အနားယူဖို့လည်း ငွေစိတ်တွေက မအားလပ်ပေ။

“ပန်းက ဘာလို့ မဝေနဲ့ကိုကိုရဲ့သွေးနဲ့မတူဘဲ ငွေသွေးနဲ့ တူနေတာလဲ မဝေ”

ငွေအသံက အေးစက်မာကျောနေလေသည်။ ချင့်ချိန်ပြီးမှ ပြောသောစကားမို့ ခိုင်မာမှုက ပြည့်သိပ်နေလေ၏။

စိတ်ကို တည်ငြိမ်ချင်ဟန်ဆောင်ထားရသော်လည်း မဝေထံမှ နှုတ်ထွက်စကားကို ရင်ခုန်နေမိသည်မှာ အမှန်ပါ။

“ဟိုလေ ငွေ”

“ငွေ သံသယဖြစ်ခဲ့တာကြာပြီ မဝေ။ ဒါပေမဲ့ မဝေနဲ့ကိုကိုကတော့ ငွေကို ဒီလိုမလုပ်လောက်ပါဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အခုချိန်မှာ

ငွေ အမှန်အတိုင်းပဲ သိချင်တယ်မဝေ။ ဟင့်အင်း ... သိချင်တာ မဟုတ်ဘူး အတည်ပြုချင်တာ”

ပန်းကို စိုက်ကြည့်နေသော ငွေမျက်လုံးများသည် မဝေထံသို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိလာလေသည်။

မဝေသည် နှုတ်ခမ်းလေး တဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာပြီး မျက်ရည်ဥကြီးများ မိုးရွာသလို လိမ့်ဆင်းလာလေ၏။

“တောင်းပန်ပါတယ် ငွေရယ်။ မဝေတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

လုပ်ရက်လိုက်တာ။ လုပ်ရက်လိုက်လေခြင်းဆိုသော ဝမ်းနည်းမှုသည် ငွေနှလုံးသားကို သေးမွှင်သောအပ်နှင့် တဆတ်ဆတ် ထိုးသလိုခံစားရ၏။

တစ်ချိန်တုန်းက မွေးခန်းထဲ၌ ငွေ ကလေးငိုသံကို ငွေ နားနဲ့ ဆက်ဆက်ကြားလိုက်ရပါလျက်နဲ့ ကလေးသည် မွေးကတည်းက အသက်မပါခဲ့ဘူးဟု ပြောခဲ့သည်က ငွေ အယုံကြည်ရဆုံးဖြစ်သည့် မဝေကိုယ်တိုင် ဖြစ်လေသည်။

ငွေစိတ်ထဲ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ခဲ့သည်။

ကလေးသည် မွေးဖွားခါနီးအချိန်ထိ ငွေနှင့်ဆက်နွယ်ခဲ့ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးသည် ဝမ်းထဲသေဆုံးခဲ့သည်ဆိုသော အဖြစ်ကို ငွေ မယုံကြည်နိုင်ပါ။ သို့သော် မဝေနှုတ်မှ ကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့သောစကားမို့ ငွေစိတ်တွေ အသိမှားခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့မိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ငွေသည် ဘဝသစ်ကို စရန်အတွက် အမေရိကားသို့

အပြီးတိုင် ထွက်ခွာခဲ့သည် ဖြစ်၏။

ငွေ အမေရိကားရောက်ပြီးမှ ပန်းကလေးကို မဝေ မွေးခဲ့သည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

မဝေ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့သည်ကို မျက်စိနှင့်မမြင်ခဲ့ရသော်လည်း ငွေ ယုံကြည်ခဲ့သည်။ နည်းနည်းမှ သံသယမဖြစ်ခဲ့ချေ။

ငွေ ညံ့ဖျင်းမှုဖြစ်၏။

မိမိရင်သွေးတစ်ယောက်လုံးကို မျက်စိရှေ့တွင် ထားပြီး မိမိကလေးကို မမှတ်မိသည့်အတွက် ငွေသည် မိခင်မဖြစ်ထိုက်ဘူးဟု ယူဆမိသည်။

“ငွေ့ဘဝအသစ်က ပြန်စနိုင်အောင်လို့ အစ်ကိုနဲ့ မဝေပေါင်းပြီး ငွေ့ကို ညာခဲ့မိတာပါ။ စေတနာအမှားပါ ငွေရယ်။ အဲဒီအတွက် ငွေ အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံယူဖို့ မဝေ အသင့်ပြင်ထားပါတယ်”

“ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်ထိ လုပ်ရက်ရတာလဲ မဝေရယ်”

“မဝေလည်း တစ်ရက်မှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ပါဘူး။ သမီးက မဝေထက် ငွေ့ကို ခင်တွယ်လေ မဝေ ခံစားရလေပါပဲ။ ငွေ့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောကြဖို့ အစ်ကိုနဲ့တိုင်ပင်တိုင်းလည်း မဝေတို့နှစ်ယောက် အမြဲကတောက်ကဆ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ မဝေရင်ထဲလည်း မကောင်းပါဘူး။ မာမိလို့ အခေါ်ခံရတိုင်းလည်း လိပ်ပြာမသန့်ဘူး”

“အခုတော့ ငွေ ဘာလုပ်ရမလဲမဝေ။ မှားကုန်ပြီ၊ သမီး

အပေါ် ငွေ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်မိကုန်ပြီ။ ငွေ ဘာလုပ်ရမလဲ... ဟမ် ငွေ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“အစ်ကို သဘောမတူချင်နေ မဝေကတော့ ငွေ့ကို အသိပေးသင့်ပြီထင်လို့ ပြောဦးမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ... သမီးက မဝေကို စိမ်းသွားမှာမျိုး မဝေ ကြောက်တယ်”

မဝေသည် ငွေ့ရှေ့ ချိုးပွဲချင့်လိုက်သောအခါ ငွေ့သည် ဘယ်ကမ်းဘယ်သောင် ဆိုက်ရမှန်းမသိတဲ့ သဘောတစ်စင်းလို ဦးတည်ရာမဲ့သွားရလေသည်။

ငွေ့ရပ်တည်မှုက ဘာလဲ၊ ငွေ့ဖြစ်တည်မှုက ဘာတဲ့လဲ။ ခုချိန်မှာ ငွေ့က သမီးရဲ့အမေပါလို့ သမီးသိတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ။

သမီးနာကျင်ခံစားရမှာနဲ့တင် ငွေ့က အမေတစ်ယောက် မလုပ်သင့်တော့ပါ။

မဝေသည် သမီးအပေါ် သိပ်မိခင်ပီသသော စံပြုမိခင်တစ်ဦးဆိုတာ ငွေ့ကိုယ်တွေ့ဖြစ်လေသည်။ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့ရတဲ့ငွေ့လို အမေမျိုးထက် သိက္ခာရှိသော မဝေလိုမိခင်မျိုးက သမီးအတွက် ပိုလိုအပ်ပေသည်။

“သမီး နီးလာရင် မဝေ ရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်”
“ရတယ် မဝေ၊ မပြောပါနဲ့တော့”
“ဟင် ... ဘာလို့လဲ ငွေ့”

“သမီးသိတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ။ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ခါနီးမှ အဒေါ်က အမေပါလို့ သိရရင် သူကလေး ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်ရှာမလဲ။ ငြီးတော့ သူ့အဖေကိုမေ့ခဲ့ရင် ငွေ ဘယ်လိုပြေမလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ... ငွေရယ် သမီးလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ အမှန်တရားကိုတော့ သိသင့်ပါတယ်။ ခုနေ ပေးမသိဘဲ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သိသွားရင်”

“အမှန်တရားဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာနေရာမရှိပေမယ့် အဲဒီအမှန်တရားအတွက် အချိန်လိုတယ် မဝေ”

“ငွေရယ် ... အဲဒီလိုရင့်ကျက်နေမယ့်အစား မဝေကိုသာ ရန်တွေ့လိုက်ပါတော့လား”

“ငွေ့ဘဝပါ။ အဲဒီဘဝကို ငွေ လက်ခံနိုင်ရတော့မှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး ငွေ”

“ဟင့်အင်း ... မဝေနဲ့ ကိုကိုက ငွေ့အပေါ် မယုတ်မာမှန်း ငွေ့ သိပါတယ်။ ဒီလောကကြီးမှာ မဝေနဲ့ကိုကိုကိုမှ ငွေ့မယုံရင် ဘယ်သူ့ကိုယုံပြီး နေမှာလဲ”

“ငွေ့ရယ် အဲဒီအစား မဝေကိုသာ ရိုက်ပစ်လိုက်ပါတော့။ အပြစ်တွေပြောပြီး ပေါက်ကွဲပစ်ပါတော့”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ဘူး”

ငွေ့သည် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပန်း၏လက်ကို လွှတ်လိုက်လေသည်။

ငွေ့စိတ်ထဲ တစ်ချိန်က စစ်ငြိမ်းအေး၏မျက်နှာ ပေါ်လာ၍ ဖြစ်လေသည်။

“ဒီနေရာမှာ ငွေ့ ရှိရမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်နေသော ငွေ့ကို မဝေက စိုးရိမ်ကြီးစွာ ကြည့်နေလေသည်။

“ခုနေချိန် ပန်းသာ နီးလာခဲ့ရင် ပန်းမျက်နှာကို ငွေ့ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ ကြည့်ရမှာလဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး ငွေ့။ အဲဒါက မဝေတို့အပြစ်ပါ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငွေ့ ဘာမှမသိခဲ့တာပဲ ငွေ့မှာအပြစ်မရှိပါဘူး”

“ရှိတယ်။ သမီးက ခုလိုခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေရတာ ငွေ့ကြောင့်ပါ။ ငွေ့က အသုံးမကျလို့ ခုလို”

ငွေ့သည် ရှေ့ဆက်ပြီး ပြောနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့်ပင် မဝေနှင့်ဝေးသွားရန် အခန်းပြင်သို့ ပြေးထွက်လာလေသည်။

သို့သော် ကျယ်ဝန်းသော ကမ္ဘာမြေထဲ ငွေ့ သွားစရာနေရာ မရှိတော့ပြီဖြစ်၏။

ငွေ့ ဘယ်ကို သွားရမလဲ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငွေ့နေရာက ဘယ်မှာလဲ။

ငွေ့သည် ရောက်တတ်ရာရာပင် ပြေးနေမိဆဲတွင် ငွေ့လက်ကို လူတစ်ဦးက စွေ့ခနဲဆွဲလိုက်လေသည်။ မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိ

သော်လည်း ငွေ သတိထားမိသောအချိန်တွင် ငွေသည် တစ်ခုံ
တစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်နေလေ၏။

ထိုရင်ခွင်သံသည် ငွေနှင့်ရင်းနှီးလွန်း၍ မော့ကြည့်လိုက်သော
အခါ မိုးညို။

“မိုးညို... တို့လေ တို့ တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

မိုးညို၏ မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်စတိုက် အိုင်ထွန်း၍
နေလေသည်။ ငွေကို စိုက်ကြည့်နေသော မိုးညို၏မျက်လုံးများမှ
စကားလုံးများစွာကို ငွေ ဖတ်မိ၏။

မိုးညိုသည် တင်းကျပ်ခြင်းအလျဉ်း မရှိသည့် ကြင်နာမှုမျိုး
နှင့် ငွေကို ယုယစွာ ပွေ့ဖက်ထားလေ၏။

“တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မိုးညိုရယ်။ တို့လေ တို့ကြောင့်
တို့”

“ကျွန်တော် အားလုံးကိုနားလည်ပါတယ်။ အားလုံးကို
နားလည်နေတယ်၊ နားလည်တယ်”

မိုးညို၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များသည် မိုးရေအလား စီးကျ
နေလေသည်။

ထိုမျက်ရည်များက ငွေကို စကားလုံးများစွာ ဆိုလိုက်ပြီဖြစ်
၏။

ထိုစကားလုံးများ၏ဘာသာဗေဒကို ငွေ့နှလုံးသားက
ကောင်းစွာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်နိုင်လေသည်။

လမ်းပျောက်နေသောငွေသည် ရုတ်တရက် လမ်းတစ်ခုကို
ရှာတွေ့လိုက်သလို ခံစားရ၏။

သူက မိုးညို။ တစ်ချိန်က စစ်ငြိမ်းအေးဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့်မိုးညို
သာ ဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

“အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းက ဒါပဲ ရှိတယ် မိုးညို။ မင်းနဲ့တို့ ပန်းကလေးကို ပေးဆပ်နိုင်တာဆိုလို့ ဒါပဲ ရှိတယ်”

“ကိုယ်ချင်းလည်း မစာဘဲနဲ့ ဘာလို့ပြောရတာလဲ မမရယ်။ သမီးဖြစ်သူကို အမေဖြစ်သူက ချစ်သူတော်ဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး မမ”

“လက်ရှိအခြေအနေကို လက်ခံလိုက်ပါ မိုးညို။ အခု မင်းက စစ်ငြိမ်းအေး မဟုတ်ဘူး။ အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးတဲ့ မိုးညို။ မင်းက မိုးညိုပါ”

“မမ ဘာလို့ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာလဲ။ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကြီးလည်း မမလိုပဲ ကွဲထွက်တော့မယ်ဗျ”

နားလည်နိုင်ပေမယ့် နားလည်မပေးချင်တော့ပါ။ ယခုချိန် ငွေသိတာက သမီးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်သည်။ သမီးရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့သာလျှင် ပထမဖြစ်သည်။

အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံး မိခင်တာဝန်ကို မျက်နှာလွှဲသလို ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် ရင်ထဲ ပို၍အနေခက်သည်။

ပန်းကလေးနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲလောက်အောင်ကို ရင်ထဲမွန်းကြပ်သည်။

“မင်းက အခုလက်ရှိ မိုးညိုပါ။ ရတနာနန်းတော်ရဲ့အမွေဆက်ခံသူ ဒေါ်ခင်ပုံရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား။ ပန်းကလေးရဲ့သူငယ်ချင်း။ အဲဒီဘဝကိုပဲ မင်း လက်ခံရမယ်”

အခန်း (၂၂)

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မမ၊ အဲဒီကိစ္စကလွဲရင် တခြားဟာ တောင်းဆိုလိုက်စမ်းပါ”

“တို့ မင်းဆီက လိုချင်တာလည်း အဲဒါတစ်ခုတည်း ရှိတယ်”
ငွေသည် ပြတ်သားစွာဆိုသောအခါ သူသည် ငွေကို စိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်လာလေ၏။

အမေတစ်ယောက်၏ခွန်အားသတ္တိဖြင့် သူ့ကို ရဲရဲတင်းတင်းကြည့်ပစ်လိုက်လေ၏။

“မမ ကျွန်တော့်ဘက်ကိုရော ကိုယ်ချင်းမစာတော့ဘူးလား။ ကျွန်တော့်နေရာက နည်းနည်းလေးမှ မနေကြည့်တော့ဘူးလား”

“စိတ်ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်က စေခိုင်းတိုင်း လုပ်တဲ့အမျိုးအမူပဲ။ ခံစားချက်ဆိုတာ ကိုယ့်အလိုကျအတိုင်း ဖြစ်လို့ရတဲ့ အမျိုးအမူပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ငရဲကျအောင် မလုပ်ပါနဲ့လား။ မမရယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သမီးက မင်းကို ချစ်နေတယ်လေ။ ဝမ်းနည်းရဲ့။ မင်းနဲ့တို့ဖြစ်နေတဲ့ မထော်မနန်းပုံကို မြင်ပြီး သမီးက အခုလိုဖြစ်ခဲ့တာလေ။ မင်းမှာ တာဝန်ယူလို့စိတ် မရှိဘူးလား”

“ဒါကြောင့် ဖျောင်းဖျမယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုဖျောင်းဖျမယ်လေ။ ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးလား။ မမဗျာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ထောင်ချဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ခုနေချိန် ပန်းကို ဖျောင်းဖျနိုင်ရင် အချိန်မီပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်က သေမိန့်ကျပြီးသားလူဆိုတာ မမလည်း သိလျက်သားနဲ့”

“ဟင်”

ပူလောင်နေသော ငွေ့ရဲ့ရင်ကို ထိုစကားလုံးက ထပ်ဆင့် ငရဲမီးနှင့် မြှိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့ အတည်ပြောနေတာလား။ သူက တကယ်ပဲ သေမိန့်ကျထားပြီးသားလူလား။

ဟင်အင်း။ ဒါကို ငွေ လက်မခံနိုင်ပါ။ သူ့ကို ငွေ သေခွင့် မပြုနိုင်ပါ။ နွေ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူနှင့်သမီးအတွက် ငွေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြီး ဘယ်သူ့ဆီမှာ အကူအညီတောင်း

သူမလဲ။ ငွေ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငွေသည် အမှောင်ထုထဲ လမ်းလျှောက်နေရသလို ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ရသည်။ စမ်းတဝါးဝါးစိတ်က လူကို ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်စေသည်။

“မမ ဘယ်သွားမလို့လဲ မမ”

ငွေ့လက်ကောက်ဝတ်ကို သူက တင်းကျပ်စွာဆွဲထားသော်လည်း ငွေသည် အားယူကာ ရုန်းမိသည်။

“မမ မသွားရဘူး။ မမမှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်။ မမ မသွားရဘူး”

သို့သော် ငွေသည် ဆောင့်ရုန်းလိုက်မိသည်။ သူ့ကို ကြာကြာမြင်နေရပါက ငွေ့အသည်းတွေ ပေါက်ကွဲမထွက်ဘူးဟု အာမမခံနိုင်တော့ပေ။

“မမ”

ငွေ့ မကြားနိုင်တော့ပေ။

ငွေသည် ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့်ပင် ပြေးနေမိသည်။ ငွေ ဘာလုပ်ရမလဲ။

သမီးအတွက် ငွေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ သမီးက သူ့ကို လိုအပ်တာ မှန်သည်။ သို့သော် သူကလည်း သမီးထံ ဘယ်တော့မှ မသွားဘူးဆိုတာ ငွေ သိနေသည်။

သူ့ကိုလည်း နားလည်သည်။ ဝိညာဉ်တဝန်ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့ထံ စစ်ငြိမ်းအေး၏အရိပ်အငွေ့က လွှမ်းခြုံနေတယ်ဆိုတာ ငွေ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ပန်းအလှလေးကလည်း ငွေသမီးဆိုတာ ခိုင်လုံသော ဆက် နွယ်မှုကြီးဖြစ်၏။ ငွေက ပန်းအလှလေးရဲ့အမေဆိုရင် စစ်ငြိမ်းအေးက အဖေပေါ့။ ဒါကို သိသိချည်းနဲ့ သူ့ကို ပန်းအလှလေးထံ တွန်းလွှတ် တာလည်း ငွေက တရားလှတယ် မဟုတ်ချေ။

လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားပြန်သော်လည်း လက်ရှိအခြေ အနေသည် သူနှင့်ပန်းအလှလေးတို့က ဘာမှ ပတ်သက်မှုမရှိပေ။ ဘယ်အရာက ပြဿနာလဲ။

ဒီပြဿနာကို ငွေ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ။

ငွေသည် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်နေမိသည်။ သို့သော် ဖြေရှင်းလို့ရမည့်နည်းလမ်းကမူ အစထင်ပေါ်မလာချေ။

“အန်တီ... အန်တီ”

ငွေသည် ပလက်ဖောင်းတွင် ဝေါင်စင်းစင်းထိုင်နေမိစဉ် ကလေးတစ်ယောက်သည် ငွေ့လက်ကိုဆွဲလာ၏။

ငွေသည် ထိုကလေးကို မှင်တက်စွာကြည့်မိပြန်သည်။

ကလေးသည် ငွေ့ကိုပြုံးပြနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ငွေ့လည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

“အန်တီက ဘာလို့ငိုနေတာလဲဟင်”

ဟင်... ငွေ ငိုနေတယ်ဆိုပါလား။ ငွေသည် ရမ်းသမ်းပြီး ပါးပြင်ကို လက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်ကြည့်မိ ပေသည်။ ထိုအခါ စိစိအထိအတွေ့ကို ခံစားမိလေ၏။ ဟုတ်သားပဲ ငွေ မျက်ရည်တွေကျနေပါလား။

ငွေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

“ငိုရင် မကောင်းဘူးတဲ့။ တိတ်တော့နော်။ သားသား ရှိနေပြီ ပဲ မငိုနဲ့တော့”

ကလေးငယ်သည် ငွေ့မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးပြီး ငွေ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။

တဒံလေးဆိုသော်လည်း မည်းညစ်နေသော ငွေ့စိတ်တွေ ကြည်လင်သွားသလို ခံစားရသည်။

“သားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“လရောင် သားနာမည်က လရောင်”

“ဟွန်း... ဒါဆို အန်တီနဲ့သားက နာမည်အတူတူပဲ။ အန်တီနာမည်က ငွေ့လဝန်းတဲ့”

“အန်တီညာတယ် ဘာမှလည်း တူဘဲနဲ့”

ငွေ ပြုံးမိပြန်သည်။

ဪ... တစ်ချိန်ကလည်း ပန်းကလေးက ဒီကလေးလိုပဲ ချစ်စရာကောင်းခဲ့မှာပေါ့။ ဘာကြောင့်များ ပန်းကလေးနဲ့ ငွေ့ အတူ မနေမိခဲ့ပါလိမ့်။

၂၇၈ * မယ်ခိုင်

“သားက ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“မေမေနဲ့ လိုက်လာတာ”

“ဟွန်း... ဘယ်မှာလဲ။ မေမေ့ကိုလည်း မတွေ့ပါလား”

“မေမေက ဟိုးအထဲမှာ”

ဟုဆိုကာ ဈေးဝယ်စင်တာကို ညွှန်ပြသဖြင့် ငွေသည် ကလေးအတွက် စိုးရိမ်သွားလေသည်။

ကလေးငယ်သည် အလွန်ဆုံးရှိလှ ငါးနှစ်ပေါ့။ ဒီလိုငါးနှစ် အရွယ် ကလေးလေးက ကားလမ်းကြီးကိုဖြတ်ကူးလာသည့်အတွက် ငွေ အသည်းတွေကနိုးလှပါသည်။

မတော်တဆများ ကလေးက တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်။

“သားရယ်... ဘာလို့ထွက်လာတာလဲ။ မေမေ စိတ်ပူနေ မှာပေါ့။ လာလာ... အန်တီလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မနေချင်ဘူး။ အဲဒီမှာမနေချင်ဘူး။ သားချမ်းတယ် မနေ ဘူး”

ဟုဆိုကာ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသောကလေးကြောင့် ငွေ သည် ပို၍ စိုးရိမ်လာလေသည်။

“သားရယ် အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူး။ လာပါ သားမေမေ စိတ်ပူ နေလိမ့်မယ်။ လိမ္မာတယ်နော်။ သား လာပါ”

ကလေးငယ်သည် မျက်လုံးကြီးစွေကာ စိုက်ကြည့်လေ၏။ ထိုအကြည့်သည် ကလေးတစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ လူကြီးတစ်ယောက်

င်တူနေသဖြင့် ငွေသည် ထိတ်လန့်ပြီး ကလေးလက်ကို လွှတ်လိုက် လေသောအခါ ကလေးသည် တစ်ဖက်လမ်းသို့ ရွေ့ခနဲပြေးသွားလေ သည်။

“ကလေး ကလေး... သား”

ငွေသည် စိုးရိမ်သွားသောကြောင့် ကလေးနောက်သို့ ကုန်း ရှူးထိုး ပြေးလိုက်လေ၏။

“တိတိ”

“ဗွမ်းဗွမ်း”

“ကျွတ်”

ဘရိတ်နင်းသံနှင့် ဟွန်းသံများသည် လမ်းမတစ်လျှောက် ဆူညံ၍သွားလေသည်။

ထိုစဉ် ဖြတ်မောင်းလာသောကားတစ်စီး။

“သားလေး”

မြင်ကွင်းကို ငွေ ထပ်မကြည့်ရက်နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကို လက်ဖဝါးနှင့်ကာကွယ်ကာ အသံကုန်ကျိုးအော်လိုက်မိ သည်။

သို့သော် ဒုန်းဆိုသောအသံအစား တကုန်ကုန်အသံသာ ဆူညံ သွားလေ၏။

ထိုတဒဂ်အတွင်း ဆူညံသံများ ဆိတ်ငြိမ်သွားလေသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

ငွေအသက်ရှူသံကို ငွေ ကြားနေရလေသည်။ သို့သော်
ဝင်သက်ထွက်သက်တော့ မမှန်တော့ပေ။

မျက်လုံးကိုအားယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျှော်လင့်
မထားသော မြင်ကွင်းသည် ငွေစိတ်နှလုံးကို ငြိမ်းချမ်းသွားစေသည်။

မှန်ပါ၏။ ကလေးနှင့် လက်တစ်ဝါးစာမျှ အကွာတွင် ကြီးမား
သော ကားကြီးသည် အမိန့်နာခံသော ကျွန်တစ်ဦးနှယ် ကလေးကို
ငြိမ်သက်စွာ ဂါရဝပြုနေလေ၏။

“ကလေး... ကလေး”

ဝမ်းသာလွန်းသောငွေသည် မှင်တက်စွာရပ်နေသောကလေး
ကို စွေ့ခနဲ ပွေ့ချီလိုက်လေ၏။

“တော်သေးတယ်၊ တော်ပါသေးတယ်။ တော်သေးတယ်
ပေါ့။ မင်း ဘာမှမဖြစ်လို့ တော်ပါပြီ၊ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ တော်ပါပြီ”

ငွေသည် ကလေးပါးနှင့် မိမိပါးကို ကပ်ကာ ကလေးကို
မလွတ်တမ်း ပွေ့ချီထားလေသည်။

ထိုအခါမှ တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပြန်လည်
သက်ဝင်လာတော့၏။

ငွေနှင့်ကလေးကို ဆဲသွားသောကားဆရာများကို ငွေ စိတ်
မဆိုးနိုင်ပါချေ။

ငွေတို့ကို ဝိုင်းကြည့်နေသော လူအုပ်ကြီးကို ငွေ မရှက်နိုင်
ပါချေ။

“သားလေး... ကျွန်မ သားလေး သား”
ထိုစဉ် ခပ်ဝဝအမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ငွေထံသို့ ပြေး
ဝင်လာလေသည်။

ပြီးနောက် ငွေလက်ထဲမှ လရောင်ကို ပွေ့ချီလာ၏။

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း သားရယ်”

ဆိုပြီး ကလေးကို ကျုံးဖက်ကာ ငိုနေရှာသော အမျိုးသမီးကို
ငွေသည် ငေးနေဖြစ်တော့သည်။

* * *

အခန်း (၂၃)

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမရယ်၊ သားမှာ ညီမပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

ရင်ခွင်ထဲ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးငယ်၏နဖူးကို ပွတ်သင်ရင်း ငွေ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေသောကလေးအမေကို ငွေ့ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကြည့်ကောင်းလိုက်တာ။ ဒါ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ မြင့်မြတ်ခြင်းတဲ့လား။ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ တင့်တယ်ခြင်းတဲ့လား။

“အစ်မနာမည်က ခင်ခဲရောင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငွေ့နာမည်က ငွေ့လဝန်းပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဪ... သားနဲ့နာမည်တူပဲကိုး”

စိတ်မပါသော်လည်း ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးနောက် ရေခဲတုံးလေးများ ပျော်ဝင်စပြုပြီဖြစ်သော လိမ္မော်ရည်ကို တစ်ကျွက်သောက်လိုက်လေ၏။

“ညီမကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်စကားပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“ရပါတယ် အစ်မ။ ငွေ့အပေါ် အားမနာပါနဲ့။ ပြီးတော့ ငွေ့ကလည်း ဘာမှမလုပ်ပေးလိုက်ရပါဘူး”

“အစ်မကြောင့်ပါကွယ်။ သားက အအေးကြောက်တယ်ဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့ စင်တာထဲမှာမှ ဈေးဝယ်ဖို့ ဝင်မိတယ်”

“အအေးကြောက်တယ် ဟုတ်လား အစ်မ”

“ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်။ ပြောပြဖို့လည်း ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက သားရဲ့ ဒုတိယမိခင်ဖြစ်သွားတော့ ပြောပါမယ်”

စကားပလ္လင်ခံနေသောကြောင့် သိချင်စိတ်က အရှိန်အဟုန် မြင့်လာလေ၏။

“သားက လူဝင်စားလေ”

“ရှင်”

“လူဝင်စား ဟုတ်လား အစ်မ”

“အချို့ကိစ္စတွေက ယုံရခက်ပေမယ့် ယုံရမယ့်အဖြစ်မှန်က

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့နေရာနဲ့သူ ရှိတယ် ညီမရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ... ငွေကိုပြောပါ အဲဒီအကြောင်းလေး၊
ငွေကို ပြောပြပါ အစ်မ”

“ဒီလို ညီမရဲ့... တစ်နေ့ အစ်မဆေးရုံမှာ ကလေးမွေး
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးက အသေလေးမွေးမယ်လို့ ဆရာဝန်တွေက
ပြောခဲ့ပြီးသား။ အစ်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ကလေးအသက်မရှိတော့
ဘူးလို့ ခံစားရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အပုပ်မဆန်ခင် ခွဲမွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့
ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့... ဘာဖြစ်လဲ အစ်မ”

“ဝမ်းထဲမှာ မလှုပ်မယှက်နဲ့နေခဲ့တဲ့ကလေးက အပြင်
လောကထဲ ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငိုသံ ထွက်လာတယ်”

“ဒါ ဒါဆို အပြင်ရောက်မှ အသက်ရှင်လာတာပေါ့”

“ဆရာဝန်တွေတောင် အံ့ဩရတဲ့အဆင့်ပါ ညီမရယ်။ အစ်မ
အမျိုးသားဆိုလည်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင် ကျပါတယ်။
အသက်ကြီးမှရတဲ့ကလေး မဟုတ်လား။ ရွှေညလေးလို ဥထားရတာ
ပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီကလေးက အကျိုးလည်းပေးတယ်။ သူမွေးပြီးမှ
ဝင်လိုက်တဲ့ငွေလည်း မပြောပါနဲ့တော့။ သူမလုပ်နဲ့ဆိုတဲ့ကိစ္စကို လုပ်
ကို မလုပ်နဲ့၊ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခုက ဖြစ်ကိုဖြစ်တာပဲ”

“ရှင်”

ကလေး၏အဖြစ်အပျက်သည် မိုးညို၏အဖြစ်အပျက်နှင့်

တူလွန်းနေတာ အမှန်ပါ။

“သား အမြဲတမ်းပြောနေတာက အသက်နှစ်ဆယ်မှာ သေ
မယ်တဲ့။ အစ်မတို့တော့ ငိုလိုက်ရတာအမောပဲ”

“ဘယ်လို အစ်မ၊ အသက်နှစ်ဆယ် ဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ယတြာလေးရလိုငြား
သတင်းကြားသမျှ အကြားအမြင်ဆီ ပြေးရတာလည်း အမောပဲ”

မခင်ခရောင်းရဲ့အသံများသည် ဆွေးမြည့်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ
ပေ။ သားသေမှာကိုသိနေသော မိခင်တစ်ယောက်၏သောကများကို
လည်း မတွေ့ရပေ။

“ဆရာတွေက သားကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရစေဖို့နဲ့ အေးတဲ့
အစားအစာတွေ မကျွေးမိစေဖို့ပဲ သတိပေးတယ်”

“အေးတဲ့အစားအစာ ဟုတ်လား အစ်မ”

“သားရဲ့အတိတ်ဘဝက အအေးခန်းထဲမှာ ပိတ်မိပြီး ဆုံးခဲ့
ရတယ်လို့ ပြောတယ်။ လူဝင်စားဆိုတဲ့အမျိုးက အတိတ်ကိစ္စတွေ
လောင်းရိပ်မိလာတတ်တယ်တဲ့”

“ပြီးတော့ရော အစ်မ”

“အို... ရင်တွေပူလိုက်ရတာ စုံလို့ပါပဲကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သား
က အသက်နှစ်ဆယ်မှာ တကယ်မသေဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတာနဲ့
တင် လုံလောက်ပါပြီ”

“မသေဘူးဟုတ်လား အစ်မ”

“အင်းလေ ... အတိတ်ကလောင်းရိပ် သေသွားမယ်ဆိုလိုတာပါ”

“ဟင်”

“အသက်နှစ်ဆယ်မကျော်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ညီမရယ် ... ဆယ့်ငါးနှစ်လည်း ဖြစ်နိုင်သလို ဆယ့်ခြောက်နှစ်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကံတရားပေါ့ ညီမရယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဒီကြားထဲ သူ့ကို ဂရုစိုက်ရတယ်”

“အဲဒီလောင်းရိပ်က ဘယ်လိုသေမှာလဲ အစ်မ။ သေပြီးရင် ဘာဖြစ်လာမှာလဲ”

“အတိတ်ဘဝကို မေ့သွားမယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။ မေ့ပင်အောက်ရောက်မယ်ပေါ့ ညီမရယ်။ ဒါကလည်း အအေးခန်းထဲ ဖြန့်ရောက်သွားမှပါ။ သေမလောက်ထိ အအေးဒဏ်ကို ခံစားရပြီး အတိတ်ဘဝကို မေ့သွားမှာတဲ့”

ငွေအတွေးထဲ အလင်းတန်းများဖြတ်ပြေးကုန်သည်။ မှောင်မိုက်နေသော ငွေကမ္ဘာထဲ ပိုးစုန်းကြူးများ ပြေးဝင်လာသလိုခံစားရ၏။

“ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီအချိန်မှာ အစ်မတို့စီးပွားရေးကို သားအုတ်အထောက်အကူမပြုတော့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သားကို ပိုးမွေးသေလေးမွေးနေရတာပါ”

“ဒါဆို သူ အတိတ်ဘဝက သေဆုံးခဲ့တဲ့နေရာမှာ သူ့အဖေအသစ် ရှိနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီနေရာကို သူတို့ အသည်းခိုက်အောင် မုန်းနေတတ်တယ်တဲ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်မ။ ငွေ့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြပေးတဲ့အတွက် ငွေ့ အစ်မကို တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါဆို ငွေ့ကို ခွင့်ပြုပါဦး အစ်မ”

“အအေးသောက်သွားဦးလေ”

“မသောက်တော့ပါဘူး။ ငွေ့ ရင်ပြည့်နေလို့ပါ”

“ဒါ ... အစ်မရဲ့လိပ်စာကတိပါ။ ညီမကို အစ်မ ခင်ပါတယ်ကွယ်။ အိမ်ကိုလည်း အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်နိုင်ပါတယ်။ လာလည်ပါလို့လည်း ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်မ စေတနာကို ငွေ့ မှတ်ထားပါ့မယ်”

“ဒါနဲ့ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

“အစ်မ”

“ပြောလေ ညီမ။ အစ်မကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီပါ့မယ်”

“အကယ်၍ လရောင်လေး အတိတ်ဘဝကို မေ့သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် လက်ရှိဘဝကို သူ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ထင်သလဲ”

“ပျော်နေမှာပေါ့။ ခုတော့ ဒီအသက်အရွယ်လေးနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ လူကြီးလို တွေးခေါ်ပြောဆိုနေတာမျိုးက သဘာဝမကျဘူး”

ပင်ပန်းလှပါတယ်။ သားကို ကလေးက ကလေးလိုပဲ ကလေးပီ
စေချင်တာပါ”

“အကယ်၍ အစ်မက အစ်မချစ်တဲ့လူတွေအတွက် အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်နေခဲ့ရင် အစ်မ ဘာလုပ်မလဲ”

“ထွက်သွားပေးမှာပေါ့။ ချစ်တဲ့လူတွေ ပျော်နေမှ ကိုယ်
လည်း စိတ်ချမ်းသာရမှာပေါ့။ သူတို့မပျော်ကြဘူးဆိုရင် ကိုယ့်စိတ်
လည်း သက်သာမှာတဲ့လား”

ငွေ ပြုံးမိပြန်သည်။

ငွေအပြုံးသည် တစ်ခုခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံ
မျိုး ဖြစ်၏။

* * *

အခန်း (၂၄)

“သမီးကို ပြောမပြန်တော့ မဝေ”

“ဘာလို့လဲ ငွေ”

“မဝေကို ငွေ ဘယ်တုန်းကမှ ဘာမှမတောင်းဆိုဖူးပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ... ဒါလေးပဲ တောင်းဆိုပါရစေ။ သမီးကို ပြောမပြော
တော့”

“သမီးလည်း နေပြန်ကောင်းလာပြီပဲ။ ဒီနေ့ပဲပြောပြဖို့ မဝေ
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ငွေ တောင်းဆိုပါတယ် မဝေ”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ မဝေ ငွေကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“မိုးညို... နေ့တိုင်း ဆေးရုံလာတယ် မဟုတ်လား”

“လာတယ် ငွေ၊ မိုးညိုနဲ့သမီးက တစ်ခုခုပတ်သက်နေတယ် မဟုတ်လား။ မိုးညိုလာမှ မျက်နှာကြည်လင်နေတတ်တဲ့သမီးကို မဝေရိပ်မိတယ်။ ပြီးတော့ ကောင်လေးကလည်း မဆိုးရှာပါဘူး သမီးကို ပြုစုရှာသားပဲ”

“ဒီနေ့ရော သူ လာသွားပြီလား”

“မလာသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့... လာမယ်လို့ထင်ပါတယ်”

“မဝေ”

“အင်း... ပြောလေ”

“သမီးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ မဝေရယ်။ ပြီးတော့ ကိုကိုကိုရော”

“အို... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ငွေကလည်း”

ငွေသည် ဝမ်းနည်းမှုကို ထိန်းချုပ်ကာ မဝေအား ပွေ့ဖက်လေသည်။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် မဝေရယ်။ ငွေအပေါ် အစ်မလို အမေလို သူငယ်ချင်းလို ကောင်းခဲ့တဲ့မဝေကို ငွေ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ငွေလေ သူ့အတွက် ချစ်သူကောင်းလည်း ပီသချင်သလို သမီးအတွက် မိခင်ကောင်းလည်း ပီသချင်ပါတယ်။

ငွေ တစ်ခုခုလုပ်ရလိမ့်မယ် မဝေရယ်။ အခန့်မသင့်ရင် မဝေနဲ့ငွေက ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံး ဆုံခြင်းဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ရော့ ... မဝေ၊ ဒါက ငွေဗီရိုသော့ပါ။ အဲဒီအထဲမှာ မီးခံ သေတ္တာ အသေးစားလေးရှိတယ်။ နံပါတ်က (---)။ မေမေတို့ဆီက ရထားတဲ့အမွေတွေ အကုန်ထည့်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဘဏ်စာအုပ် ရော့ပဲ”

“ငွေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ငွေက မေ့တတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မဝေဆီမှာ အပ်ထားတာပါ။ ငွေပိုင်တဲ့ပစ္စည်းက တစ်နေ့ပန်းပဲ ပိုင်ရမှာ မဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ သော့ကို မဝေလက်ထဲအပ်လိုက်သည်။

“မိုးညိုလာခဲ့ရင် ကြာပန်းနဲ့ဖေဒါ လက်ဆောင်ရူးတဲ့နေရာမှာ ငွေရှိမယ်လို့ ပြောပေးပါ။ ငွေ သွားတော့မယ်”

“ငွေ ငွေ ဟဲ့ ငွေ”

ငွေသည် မဝေစကားကို နားမထောင်တော့ပါဘဲ ပြေးထွက်လာမိသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်၌ ကားဟွန်းသံများသည် ဆူညံနေလေ၏။ လူဖြတ်လူလာများ ပေါများနေသည်။

ရယ်နေသောလူလည်း ရှိသလို ငိုနေသောလူများလည်း ရှိသည်။

အော်ဟစ်ကာ ရေသန့်ဘူး၊ ကွမ်းယာရောင်းနေသူများ ရှိသလို ဖိမ်ခံကားပေါ် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေသူများလည်းရှိသည်။

ပြေးလွှားနေသူများ ရှိသလို ... နှေးကွေးနေသူများလည်း ရှိသည်။

ကောင်းကင်သည် ပြာလွဲနေလေ၏။

ထိုကောင်းကင်ကြီးအောက်၌ ပြေးလွှားနေသော တိမ်စိုင်းများ လည်းရှိသည်။

ထိုတိမ်စိုင်းအောက်၌ ပျံသန်းနေသော ငှက်အုပ်လည်းရှိ သည်။

လှလိုက်တာ ထိုမျှလှသော လောကကြီးကို ငွေ ဘယ်အချိန် မှာမှ ပြန်လည်မြင်တွေ့ခွင့်ရမှာလဲ။

ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို။ ငွေ ကိုကိုကို အစောကြီးထားသွားရတဲ့ အတွက် ငွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

ငွေတာဝန်တွေ မဝေထံ လွှဲခဲ့မိတဲ့အတွက်လည်း နားလည် ပေးကြပါ။

အကယ်၍ ငွေသာ ဒီလိုမလုပ်ဘူးဆိုရင် အဲဒီကမ်းစပ်ကို သူ ဒီတစ်သက်သွားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး မဝေရယ်။

သူချစ်တဲ့ငွေကိုယ်တိုင်က ရေထဲမဆင်းဘူးဆိုရင် သူ ဘယ် တော့မှ အဲဒီရေထဲကို ဆင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး မဝေရယ်။

ငွေ ပေးဆပ်ပါရစေ မဝေ။ သူနဲ့သမီးအတွက် ငွေ အကောင်းဆုံး ပေးဆပ်ပါရစေ။ ငွေကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့။

“မမ ... မမ”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ငွေအာရုံထဲ မိုးညို၏အသံကျယ်ကြီး ကြားရလေသည်။

ယခုလောက်ဆို သူ မဝေနဲ့တွေ့ပြီးလောက်ပေါ့။ လူတစ် ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ခံစားတတ်တဲ့သူက ငွေထံ အပြေးလာလိမ့် မည်ကို ငွေ ကြိုသိလေသည်။

“ငွေ”

အို ... ထပ်ကြားရပြန်ပြီ။ ကိုအသံလေးဖြစ်လေသည်။ ငွေ လွမ်းလိုက်တာ။

ထိုအသံလေးက အိပ်မက်ထဲမှာတောင် အလည်လာလေ့ မရှိသော်လည်း ယခုတော့ ပီသစွာကြားနေရပါပြီ။

ငွေသည် သေမင်းနှင့် တကယ်ပဲနီးသွားပြီလား။

“မမ”

မိုးညို၏အသံကို ဆက်၍ ကြားရပြန်သည်။

ငွေနှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဆွဲနုတ်ယူသလို ခံစားရ၏။

သို့သော် ငွေသည် ကားကိုသာ အာရုံစိုက်၍ မောင်းနှင်မိ သည်။

ထိုမြစ်ကမ်းစပ်သို့ ငွေရောက်မှဖြစ်မည်။ သူရောက်လာမှ ဖြစ်မည်။

ငွေသည် သူ့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး လူ့တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သမီးအတွက် မိခင်မပီသတဲ့ မိခင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့သော် ငွေချစ်သောလူနှစ်ယောက်အတွက် ချစ်သူပီတိ
သည်။

အချစ်သည် ပေးဆပ်ခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရလျှင် ငွေသည်
သိပ်ချစ်တတ်သူဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

“ကောင်းကောင်းနေခဲ့ပါ မိုးညို၊ သမီးနဲ့အတူ ကောင်းမွန်တဲ့
ဘဝမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခဲ့ပါ။ မွန်းကျပ်မှုတွေကို ငွေ သယ်ဆောင်
သွားပါ့မယ်။

ဒါကြောင့် သာယာတဲ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စွာနေရစ်ခဲ့ပါ”

ရင်ထဲကစကားလုံးများသည် နှုတ်ဖျား၌ ဖွဖွလေးတင်ကျန်
ရစ်ရလေပြီ။

လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးသည် ဘဝပေးအခြေအနေ အကျိုးပေး
ခြင်း ထပ်တူမကျခဲ့ပါလျှင် ငွေ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည်။

အကယ်၍ ထိုနေရာသို့ ငွေထက်အရင် မိုးညိုရောက်နေခဲ့
ပါလျှင် လူသည် ကြံ့မာကိုဖန်တီး၏။ သို့သော် ကံကို သဘာဝတရား
ကြီးက ညွှန်ကြားလေသောအခါ လူတို့သည် ဘဝစာတ်ခံ၌ ကံကြံ့မာ
ရဲ့အလိုတော်ကျအတိုင်း အသုံးတော်ခံကြရလေသည်။ ထိုလူတွေထဲ
တွင် ငွေလဝန်း၊ မိုးညိုခေါ် စစ်ငြိမ်းအေးနှင့်ပန်းအလှတို့သည် ...။

ရသတို့နှင့်ပြည်စုံပါစေ
မယ်ခိုင်